

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ

မဂ္ဂဇင်းများနှင့်အတူ

အရောင်းအဝယ်နှင့်ပူးတွဲသောစာအုပ်များ

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၉၈၆၀၈၀၇
 ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၀၈၉၀၉၀၇

ဒုတိယအကြိမ်နှိပ်ခြင်း
 (၂၀၀၇၊ နိုဝင်ဘာလ)
 အုပ်ရေး > (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး > ဇေယျာ
 ကွန်ပျူတာစာစီ > *Quality*
 အတွင်းဖလင် > *Quality*

ဦးမြင့်တင်
 နော်ဆဲနေမှု(ချာလီယိုနီတိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
 အမှတ် ၁၂၁ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ဦးမြင့်တင်
 ဦးမြင့်တင်(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး > ၁၀၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

၁။ အားရှားဂေဟာ	၁
၂။ ကျင်းနှင့် ချိန်သီး	၂၉
၃။ မရဏမျက်နှာဖုံး	၅၂
၄။ 'အမွန်တီလာဒို' အရည်စည်	၆၂
၅။ ကြောင်စုန်း	၇၃
၆။ ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ တွေ့သော စာမူ	၈၉
၇။ အသံထွက်နှလုံးသား	၁၀၆

အမှာ

ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းများစွာကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ဖူးရာ သူတို့ရေးသားပုံ၊ သီကုံးနည်းပုံ၊ သူတို့အသုံးပြုလေ့ရှိသော စကားလုံး၊ ယင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ် အတိမ်အနက် လေယူလေသိမ်းမှစ၍ အတော်အတန် အကဲခတ်မိပေပြီ။

စာရေးဆရာတို့မည်သည် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လေယူလေသိမ်းအပေါ်တွင် မူတည်လျက် 'ရေးဟန်' အမျိုးမျိုးရှိကြလေရာ စကားလုံးများကို အသုံးပြုရာ၌လည်း အချို့သည် အလွယ်တကူဆုံးသော စကားလုံးများကို သုံးကြ၏။ အချို့လည်း အခက်ဆုံးစကားလုံးများကိုမှ ရှာဖွေ၍ သုံးကြ၏။ အချို့လည်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲရှိသည့် စကားလုံးများကို သုံးတတ်ပြီးလျှင် အချို့လည်း မိမိတို့ ရေးသားသည့် ဘာသာတွင် ရေးထုံးရေးနည်းကို နိုင်နင်းကြောင်း ကြားဝါလိုသည့် အရိပ်အမြွက်ကို အကဲခတ်နိုင်လောက်သော စကားလုံးများကိုမှ ရွေးချယ်သုံးတတ်လေသည်။

ဥပမာ ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာပြန်စာပေအသင်းတွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေစဉ်က 'ချားလ(စ်)ဒစ်ကင်း' ရေး၍ သူ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဟု ခေါ်ဆိုလောက်သော 'ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီး' စာအုပ်ကို ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ခြင်း၊ အခြားစာပြုအရာရှိများ ပြန်ဆိုသည်ကို တည်းဖြတ်ရခြင်း အလုပ်များကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒစ်ကင်း ရေးသားသော အင်္ဂလိပ်စကားများမှာ အလွန်မှတ်သားလောက်သော စကားလုံးများ အများအပြားပါဝင်၍ ဝါကျဖွဲ့ပုံမှာလည်း သဒ္ဒါနည်းအားဖြင့် အလွန်တိကျမှန်ကန်၏။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ထက် စကားအသုံးအနှုန်းဝါကျဖွဲ့ပုံများကို အသားယူရေးထားဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သာမန်အင်္ဂလိပ်စာတတ်ရုံမျှသာတတ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများပင် ဤစာအုပ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ဖတ်ကြရလေသည်။

မြန်မာဝတ္ထုများ၌ ဥပမာအားဖြင့် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်မောင်ကြီးက မန္တလေးမောင်ခင်မောင် အမည်ဖြင့် ရေးသားသော ခင်မြင့်ကြီးဝတ္ထု၊ တင်တင်မြဝတ္ထု၊ သန်းသန်းဝတ္ထု စသည်တို့မှာ ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသည်ထက် အစီအကုံးအနှုန်းအဖွဲ့ကို ပဓာနထားလျက် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အသုံးပြုသော စကားလုံးများမှာလည်း ဂီတရသမြောက်သည့် စကားအသုံးစကားများကို ရွေးချယ်အသုံးပြုထားသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရုံမျှဖြင့် ရေးသူသည် ပါဠိဘာသာကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းကြောင်း သဒ္ဒါကိုကောင်းစွာ တတ်မြောက်ကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာ စတီဗင်ဆင်မှာ ပင်လယ်ခရီးသွားခြင်း၊ သင်္ဘောလွှင့်ခြင်း ဇာတ်လမ်းများကိုရေးတတ်၏။ ဝါကျဖွဲ့ပုံနှင့် သီကုံးမှုများထက် သင်္ဘောသားအချင်းချင်းပြောတတ်သည့် ဘာသာစကားမျိုးများကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းကြောင်း သိရလေသည်။ ယခုနှစ် (၁၀) တန်းတွင် ကျောင်းသုံး စာအုပ်ဖြစ်နေသော 'ရတနာဒီပ' ခေါ် ပစ္စည်းဥစ္စာများ သိုဝှက်ထားရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း အကြောင်းကို ရေးထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်၌ပင် ယင်းကဲ့သို့ သင်္ဘောသားအချင်းချင်း ပြောလေ့ပြောထရှိသော ဘန်းစကားများပါရှိသဖြင့် အတန်ပြုမရာက စကားလုံး အသုံးပြုပုံ လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြမှသာ သဘောပေါက်နိုင်လေသည်။

မောင်စံရှား ဝတ္ထုများ၏ ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုများကို ရေးသော စာရေးဆရာကြီး 'ဆာအာသာကိုနှင့်ဒိုင်' မှာ စုံထောက်ဝတ္ထုများ ရေးရာ၌ စကားလုံးများကို တစ်စုံတစ်ရာ အမွှန်းတင်ခြင်းမရှိဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကိုသာ အဓိကထားပြီးလျှင် ရိုးရိုးနှင့် လွယ်လွယ်ရေးသားတတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသော အချစ်ဝတ္ထုမြောက်များစွာကို ရေးသားသည့် 'ချားလ်ဂါးဗစ်' ဆိုသူ စာရေးဆရာမှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းကိုသာ မူတည်လျက် စကားလုံး လွယ်လွယ်နှင့် ဝါကျတိုကလေးများကို ရေးတတ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာဝတ္ထုများသာမက အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာများကိုလည်း သူတို့၏စာအုပ်များကို အတော်အတန်လေ့လာဖတ်ရှုကြည့်က အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ယခုပြန်ဆိုထားသော ဝတ္ထုများ၏ မူလစာရေးဆရာကြီး 'အက်ဂါ အလန်ပိုး' သည် အလွန်စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထု

များကို အလွန်ရင့်သန်ထက်မြက်သော စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင်မဆို
'ဟာ' သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ရေးသားသားခဲရာ စကားလုံးများမှာလည်း
သူ့နေရာနှင့်သူ လိုက်အောင် အလွန်ခက်ခဲနက်နဲသော စကားလုံးများကိုမှ ရှာ
ရှာဖွေဖွေ အသုံးပြုထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယုတ္တိတန်ဆောင် တင်ပြသည့်
နေရာ၌လည်း အလွန်အဆင်ပြေသော စာပုဒ်များဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ဆက်
ပေါ်ထားလေသည်။

အောက်ပါစာပုဒ်ကလေးမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထား
သော အပုဒ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ ၎င်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးအကြောင်း
ဆက်စပ်တင်ပြပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

“ယခုအချိန်မှ နောက်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးဆန်းနေသော အဖြစ်
အပျက်ကို သာမန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအနေသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးမည် ဝဉာဏ်
အချို့ ပေါ်ပေါက်ကောင်းပေါ်ပေါက်လာပေမည်။ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်တို့
အသေးစိတ်၍ အထိတ်တလန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်များကို သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြင့်
စဉ် သဘာဝကျသော ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှုတစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မြင်
ကောင်းမြင်ကြပေလိမ့်မည်”

ဘာသာပြန်ဆိုသည်ဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ဝါကျ
တစ်ခုမှ မြင့်မာစာပိုဒ်ဝါကျတစ်ခုသို့ တိကျနိုင်သမျှတိကျအောင် လွှဲပြောင်း
ရေးရလေရာ၊ ယင်းဝါကျထဲ၌ ပါရှိသော စကားလုံးများကိုလည်း တစ်လုံးစီ၏
အဓိပ္ပာယ်ပါဝင်သက်ရောက်အောင် လွှဲပြောင်းနိုင်မှသာ ဘာသာပြန်ခြင်း၏
အကျိုးပြည့်စုံစေမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘာသာပြန်သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာ
ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာ၌ စာဖတ်သူများအား နားရှင်းစေလိုသော စေတနာက
ပို၍သွားတတ်သဖြင့် မူအင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် မသက်ဆိုင်သော 'စကားပို' များကို
ဖြည့်စွက်မိခြင်း အင်္ဂလိပ်စာလုံးမှ တိကျစွာရရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကို အကုန်အစင်
မသည့်သွင်းဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စချန်၍ ထားခဲ့တတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်လေသည်။
အမှန်ဆိုသော် ယင်းသည်လည်း ဘာသာပြန်ခြင်း၏ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုပင်
ဖြစ်ပေသည်။

‘ပိုး’၏ မူလဝတ္ထုများတွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားလုံးများသည်
အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရှာရှာဖွေဖွေ ရွေးချယ်သုံးစွဲထားရုံမျှမက နက်နဲ
ခြင်း၊ ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ ထက်မြက်ခြင်း စသော အရသာအဆီအနှစ်

များဖြင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် အစားထိုး၍ မရနိုင်လောက်သော စကားလုံးများ ဖြစ်
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဖော်ပြရာ၌လည်း သာမန်ဖော်ပြရုံမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ ထပ်
ဆင့် ထပ်တွန့် ထပ်တွန့်များဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ထားလေသည်။ မြန်မာစာဖတ်
ပရိသတ်များ နားရှင်းအောင် ဘာသာပြန်ရမည်ဆိုက ထိုထပ်တွန့်၊ ထပ်တွန့်များ
ကို ဖျက်သိမ်းပစ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထု၏ သဘောလောက်ကို ပြန်ဆိုမှသာ ပို၍ ချောမော
ပေမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်လည်း မူလအစီအကုံးအနှုန်းအဖွဲ့များနှင့်တကွ ထက်မြက်
သော စကားလုံးများ အချည်းနှီးဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ဘက်တွင် စာဖတ်သူများ နားရှင်းစေရန် ရည်ရွယ်လျက်
အခြားတစ်ဘက်တွင်လည်း မူလဝတ္ထုရေးဆရာ၏ လေးနက်သော အသုံးအနှုန်း
နှင့်တကွ အသိအကုံး မူမပျက်စေရန် ကြံဆပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဗဟိုအလယ်
တွင် 'ကြားချ' လျက် ပြန်ဆိုပါကြောင်း။

ဘာသာပြန်သူ

အက်ဂါအလန်ပိုး၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဤဘာသာပြန်များ၏ မူလ
 ဝတ္ထုများကို ရေးသူစာရေးဆရာကြီး
 'အက်ဂါအလန်ပိုး' သည် အမေရိကန်
 လူမျိုး ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ စာပေ
 ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်လည်း
 ဖြစ်၏။ သက္ကရာဇ် ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင်
 'ဘိုစတန်' မြို့၌ ဖွားမြင်၍ သူ၏ မိဘ
 များမှာ ကချေသည်များ ဖြစ်လေသည်။ နှစ်ခါလည်အရွယ်ကပင် မိဘများ ကွယ်
 လွန်ပြီးနောက် 'ပိုး' အား ရစ်ချမ္ဗန်မြို့ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဂျွန်
 အလန်ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက မွေးစားသဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့်
 'အလန်' ဟူသော အမည်ကို သူ၏ နာမည်ကြားမှ ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။

၆ နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မွေးစားဖခင် ဖြစ်သော
 'အလန်' တို့ မိသားစုနှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်ရှိ၍ ကျောင်းတွင် ၅ နှစ်ကြာမျှ
 ပညာများ ဆည်းပူးခဲ့ရ၏။ တစ်ဖန် မိမိနေရပ်ဇာတိဖြစ်သော ရစ်ချမ္ဗန်ကျောင်း
 တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပညာသင်ကြားပြီးနောက် 'မာဂျီနီယာ' မြို့ တက္ကသိုလ်သို့
 ရောက်ရှိလာ၏။ သို့သော် 'ပိုး' ၏ မိဘများသည် ပထမနှစ်ကုန်သောအခါ 'ပိုး'
 အား လောင်းကစားခြင်းများအတွက် ကျောင်းစရိတ်များ ဆက်လက်မထောက်
 ဘဲ ရှိနေရာ 'ပိုး' သည် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့် 'ပိုး' သည် မွေးစားဖခင်နှင့် ရန်ဖြစ်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။
 ၁၈၂၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် ဘိုစတန်မြို့မှပင် 'တင်မာလိန်' ခေါ် ကဗျာများကို
 နာမည်မဖော်ဘဲ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။ ယင်းစာအုပ်ကို 'ပိုး' သည် မိမိကိုယ်တိုင်
 မိမိစရိတ်နှင့် ထုတ်ဝေခဲ့ရကား ငွေကြေးဟူ၍မရခဲ့ချေ။ ထို့နောက် အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုစစ်တပ်သို့ နာမည်တစ်မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းလေသည်။

၂ နှစ်မျှ စစ်မှုထမ်းပြီးနောက် 'ပိုး' သည် စစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်တောင်းပြီး
 လျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လောကဓာတ်ပညာကျောင်း၌

ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြန်၏။ 'ပိုး' သည် ဘာသာရပ်မျိုးစုံ ကျွမ်းကျင်မှု၌လည်း
 ကောင်း၊ သင်္ချာဘာသာရပ်များ၌လည်းကောင်း၊ ကစားခုန်စား အတတ်များ၌
 အလွန်ထူးချွန်သည်ကို သိရ၏။ သို့သော် ထိုကျောင်း၌လည်း မတည်မြဲချေ။
 ၆ လခန့်အကြာတွင် အလုပ်အကိုင် ပေါ့လျော့၍ ဝတ္ထုရေး ပျက်ကွက်မှ အထက်
 လူကြီးစကားကို နားမထောင်မှုတို့ကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံရလေသည်။

ဝတ္ထုတိုများစ၍ ရေးခြင်း။

၁၈၃၁ ခုမှ ၁၈၃၅ ခုနှစ်အတွင်း 'ပိုး' သည် ဗာလတ်မိုမြို့ရှိ သူ၏
 အရီးတော်စပ်သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထံ နေထိုင်၍ ဝတ္ထုတိုများကို စ၍ ရေးလေ
 သည်။ သူ၏ ရေးသားချက်များမှာ ပင်ကိုယ်သဘောပေါ်လွင်ခြင်း စိတ်ကူးဉာဏ်
 နက်နဲခြင်းများရှိ၏။ အများအားဖြင့် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ထူးဆန်း
 အံ့ဩဖွယ်များကို ရေးသားတတ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုများမှာလည်း လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေး
 သော ဇာတ်ကွက် ဇာတ်အိမ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားလေသည်။ သေခြင်းဖြင့်
 အဆုံးသတ်သော ဝတ္ထုများကို 'ပိုး' သည် အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်၏။

ထိုလေးငါးနှစ်အတွင်း ရေးသားသော ဝတ္ထုများမှာ တစ်နေ့တခြား
 လူကြိုက်များ၍လာပြီးလျှင် 'ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ တွေ့ရသော စာမူ' ဝတ္ထုတို
 ကလေးမှာ ၁၈၃၃ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ဆုကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုမှစ၍ 'ပိုး'
 မှာ မိတ်ဆွေ အသိအကျွမ်းများပေါ်၍လာပြီးလျှင် ၁၈၃၅ ခုနှစ်၌ ရစ်ချမ္ဗန်မဂ္ဂဇင်း
 တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်လာပြီးနောက် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း
 သော ဝတ္ထုကလေးများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

'ရစ်ချမ္ဗန်' မဂ္ဂဇင်းမှာ ထိုအခါ တောင်ပိုင်းနယ်ပယ်ဒေသများတွင် ထင်
 ရှားသော စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖြစ်၍ 'ပိုး' ၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများ ပါသည့်
 အတွက် မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေမှုမှာ ၁ နှစ်အတွင်း ၇ ဆမျှ တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

'ပိုး' သည် အလုပ်ကို မညည်းမညူပင်ပန်းပန်း လုပ်တတ်၏။
 မနေအနား ကြိုးစား၏။ သို့နှင့်ပင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ရရှာလေသည်။ မွေးစား
 မိဘများ ဖြစ်သည့် 'အလန်' မိသားစုများ သေဆုံးသွားသောအခါ သေတမ်းစာ
 တွင် 'ပိုး' ၏ အမည်ပင် မပါရှိချေ။

၁၈၃၆ ခုနှစ်သို့ ရောက်၍ အသက် ၂၇ နှစ်မျှရှိသောအခါ အရီးဖြစ်သူ၏
 သမီး အသက် ၁၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်လေသည်။
 သို့သော် 'ပိုး' ကား အလုပ်တစ်ခုတွင် တည်မြဲအောင် လေ့ပ်ဘဲ။

နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်းခံရပြီးနောက် တစ်ဖန် 'ဖီလာဒဲလဖီးယား' သို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ပိုးသည် မဂ္ဂဇင်းများသို့ ဆောင်းပါးကဗျာ စာပေဝေဖန်ချက်မှ စ၍ ဝတ္ထုတိုကလေးများကိုပါ ရေးသားပေးပို့လျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် 'ဂရေဟမ်' မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာပြန်၍ တစ်ဖန် အလုပ်ပြုတ်ပြန်လေသည်။

ပိုး၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်များမှာ ၁၄ နှစ်ရွယ် ဇနီးသည်နှင့် လက်ထပ်ပြီးစ အချိန်မျှလောက်သာရှိ၍ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပေပေတေတေ နေခဲ့ရသော အချိန်က များလေသည်။ တစ်ဖန် ဇနီးဖြစ်သူမှာ နှစ်ရှည်လများ နာမကျန်းဖြစ်ကာ များစွာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရပြီးနောက်၊ ၁၈၄၇ ခုနှစ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ဤတွင် ပိုးသည် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြောအစား အနေမမှန်တော့ဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ညည်းငွေ့၍လာကာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိမိသေကြောင်း ကြံစည်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် အထမမြောက်ချေ။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် စိတ်မနပ် သလောက်ပင် ဖြစ်သွားရာ စိတ်ကောင်းထင်သည့်အခါများ၌ စာတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ကို ရေးနိုင်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် ဆရာကြီးကား တစ်နေ့တခြား ကျန်းမာရေး ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားသွားပြီးနောက် ၁၈၄၉ ခုနှစ် နေ့တစ်နေ့တွင် မြောင်းတစ်ခုထဲ၌ အသောက်လွန်၍ သတိမရဘဲရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက်၊ မကြာမီ ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။

အရွယ်အထွေး အဆန်းအပြားနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းများကို သဘာဝကျကျ ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးကား သူ၏ဘဝခရီးတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရပြီးနောက် အိုမင်းကြီးရင့်သည်အထိ မနေရာမနယ်ပျံ့မြစ်သေးသော အသက် ၄၀ အရွယ်၌ပင် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ပိုး၏ သင်္ချိုင်းရာကား 'ဗာလတ်မို' မြို့တွင်ရှိနေ၍ အမေရိကန်ပြည် စာပေလောကတွင် အမြတ်တနိုး ထားအပ်သော အဓိကရရေးဟောင်း အမှတ်အသားများထဲတွင် တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာကြီးများ စာရင်းတွင်လည်း ထည့်သွင်းထားလေသည်။

အားရှား ဂေဟာ

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၏ ဆီးနှင်းမြူခိုးများ ကျဆင်းနေသဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန်ရီဝေပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော နေ့တစ်နေ့ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြား ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် တောလမ်းတစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့လုံးလုံး မြင်းစီးလာခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံးညနေစောင်း နေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်တွင် လွမ်းဆွတ်ကြွေကွဲဖွယ်ကောင်းသည့် 'အားရှားဂေဟာ' ကို မြင်နိုင်လောက်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ မသိ။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ပထမ ဆုံးမြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုရခြင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ သဘာဝအကျဆုံးပုံပန်းသွင်ပြင်များကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါများတွင် စိတ်ထဲ၌ ချမ်းသာရာဟူ၍ တစ်ကွက်မျှ မတွေ့ရသော ခံစားမှုမျိုးကို ဖြစ်စေသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့တွင် ရှိနေသော မြက်ခင်းကို လှမ်းဖျော်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ရိုးလွန်းလှသော မြေယာဒေသ၏ ရှုမျှော်ခင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများနှင့်တူသည့် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်းကောင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ

၂ ▢ ဒုန့်ရွှေမျှား

ပေါက်နေသော မုန့်ညင်းမြက်အချို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့ဆွေ
မြည့်နေပြီဖြစ်သော သစ်ပင်အချို့၏ ဖြူရော်သော ပင်စည်များကိုလည်း
ကောင်း၊ ဘိန်းစားတစ်ဦး စိတ်ကူးယဉ်မှုမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် စိတ်
လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့်မျှ ပိုမိုတိကျစွာ နှိုင်းယှဉ်မရနိုင်လောက်သည့် စိတ်မျိုးဖြင့်
အားငယ်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကား စိတ်ကူးယဉ်
နေရာမှ မနစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော တကယ့် အဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရ
သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်တူ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် နေ့စဉ် သွားနေသော ဘဝ
ခရီးကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလိုက်သည်နှင့် တူ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး
မှာ အေးစက်စိတ်ပျက်ကာညှိုးနွမ်းလျက် မည်သို့သော စိတ်ကူးစိတ်သန်း
မျိုးနှင့်မှ စိတ်ချမ်းသာရာရအောင် တိုက်တွန်းစေ ဆော်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်
မကြာဖူးသော ပျင်းရိခြင်းငွေ့မှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ယခုကဲ့သို့ အားရှားအိမ်ကြီး
ကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ဂနာမငြိမ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်
ပါနည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်
ကောင်းသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ပြင်
ကျွန်ုပ် ရပ်၍ တွေးတော စဉ်းစားနေစဉ် ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်ကူး၏
အရိပ်အယောင်များကိုလည်း လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မပြုနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့
လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ယင်းကဲ့သို့ ထင်မြင်စေသော အရာဝတ္ထုများမှာ
ကျွန်ုပ်တို့ ဉာဏ်မီသလောက် သဘာဝအတိုင်း ရှိနေသည်။ သာမန် ဝတ္ထု
ပစ္စည်းများသာဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိသော်လည်း ယင်းတို့အား တစ်
မျိုးတစ်ဖုံ အသေးစိတ်ပြောင်းလဲလိုက်က အားငယ်ချောက်ချားသော စိတ်
ဓာတ်ကိုဖယ်ရှားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိလိမ့်မည်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ကို
လက်ခံရခြင်းသည်ပင် ကျေနပ်ဖွယ်မရှိချေ။ သို့စိတ်ကူးရင်း ကျွန်ုပ်သည်
အိမ်ကြီးနံနား မလှုပ်မရှား တည်ရှိနေသော မည်းမှောင်အုံ့ဆိုင်းနေသည့်
ရေအိုင်တစ်ခု၏။ ကမ်းပါးသို့ မြင်းကို ကော်တို့ နှင်လိုက်ပြီးနောက် ရိပ်ပြန်
ဟပ်နေသော မုန့်ညင်းမြက်စည်းရိုးတန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဟောက်ပက်
ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့်တူသော ပြတင်းပေါက်ကိုလည်းကောင်း
ရေအိုင်ထဲတွင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းသော အိမ်ကြီးတွင်
ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း အတော်ကြာနေထိုင်ရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။ အိမ်ကြီး
၏ ပိုင်ရှင် 'ရောဒရစ်အားရှား' နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးဘဝကပင် ခင်မင်ရင်း

နီးလာခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် မတွေ့သည့်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ
ခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် အတန်ခင်းကွာသည့် တောပိုင်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေ
သော ကျွန်ုပ်ထံသို့ များမကြာမီက စာတစ်စောင် ရောက်ရှိခဲ့ရာ ထိုစာ၏
သဘောအရ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းဖြင့်
အကြောင်းပြန်ရန် မရှိချေ။ ထိုစာကပင် သူ စိတ်ချောက်ချားနေကြောင်း
သက်သေခံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုစာရေးသူသည် အပြင်းအထန် နာမကျန်း
ဖြစ်နေ၍ စိတ်ရောဂါကလည်း ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံနေရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
ကျွန်ုပ် ပျော်ပျော်ပါးပါးရှိနေခြင်းအားဖြင့် သူ၏ ဝေဒနာ အတော်အတန်
သက်သာရာရလိမ့်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အရင်းနှီးဆုံးနှင့် တစ်ဦး
တည်းသော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အား အလွန်အမင်း တွေ့လိုနေကြောင်း
ဖော်ပြထားလေသည်။ ဤသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ရေးသား
ထားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မင်လျှင် သူ၏ တောင်း
ပန်ချက်ကို လိုက်လျောလိုက်သောကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည်
နောင်နေ့ခြင်းမရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူး
ခြားခြား စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆင်ခေါ်ချက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ
သော သူ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မဆိုင်မတွ လိုက်နာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကလေးဘဝကပင် ပိုမိုရင်းနှီးအကျွမ်းတဝင် ဖြစ်
ခဲ့သည့် မုန့်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် အနည်း
အကျဉ်းမျှလောက်သာ သိခဲ့ရလေသည်။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေး
နေတတ်သည်မှာ လွန်လွန်းအားကြီး၍ ဤကဲ့သို့နေထိုင်ရန် အကျင့်ပါနေပြီ
ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ ရှေးကျသော မျိုးရိုးမှာ ထူးခြားသော စိတ်လှုပ်ရှား
မှုမျိုးများရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရ၏။ ရှေးခေတ် အဆက်ဆက်ကပင် ထူး
ခြားပြောင်မြောက်သည့် အနုပညာ လက်ရာများအားဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်
စေခဲ့၏။ များမကြာမီကမူ အကျိုးမရှိသည့် နေရာများတွင် ရက်ရောစွာ
လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း၊ ဂီတပညာဘက်တွင်လည်း အလွယ်တကူ သီနား
လည်နိုင်သော ဂီတထက် ရုပ်ဆွေးနက်နဲလှသော ဂီတနှင့် ပတ်သက်သည့်
လောကဓာတ်ပညာရပ်များတွင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း စိတ်ဝင်စားခြင်း စသော
အကြောင်းအချက်များဖြင့် သူတို့၏အကြောင်းမှာ သိသာထင်ရှားလေ
သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အချိန်အခါမရွေး လေးစားခြင်းခံခဲ့ရသည့် အားရှား
မျိုးရိုးကြီးမှ တာရှည်ခံသည့် မျိုးရိုးအကိုင်းအခက်များ ဖြာထွက်ခြင်း မရှိခဲ့

သည့် အလွန်ထူးခြားသော အချက်ကြီးကိုလည်း ကျွန်ုပ် သိရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိုက်ရိုက်ဆက်ခံသည့် သဘောမျိုးသာ အစဉ်အမြဲ ဖြစ်နေခဲ့၍ အလွန်မပြောလောက်သော ယာယီသဘောမျိုးဖြစ်သည့် အပြောင်းအလဲမျိုးသာလျှင် ရှိခဲ့လေသည်။ အဆောက်အအုံကြီး၏ သဘာဝ အနေအထားနှင့် ထိုအတွင်းနေထိုင်လျက်ရှိသူတို့၏ သဘောထားများ ကိုက်ညီနေပုံကို ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာလေရာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော ရာစုနှစ်များအတွင်း အဆောက်အအုံကြီးနှင့် ထိုအတွင်း နေထိုင်လျက်ရှိနေသူများသည် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေသည်ကို စဉ်းစားကြဆဲရင်း ထိုခွဲတံယွင်းချက်ကြောင့်ပင် သားစဉ်မြေးဆက် အပြောင်းအလဲမရှိ၊ ထိုနာမည်ကို အစဉ်တစိုက် ဆက်ခံခဲ့ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ကြီးနှင့် အိမ်တွင်းနေထိုင်သူတို့မှာ 'အားရှာဂေဟာ' ဟူသော ထူးဆန်း၍ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ထွက်သည့် အမည်ကို တစ်သွေးတစ်သားတည်း ဖြစ်အောင် ခွဲမရဘဲ ဖြစ်သွားလေသလောဟု သဘောရမိလေသည်။ အနီးအနားရှိ တောင်သူလယ်သမားများအဖို့မှာ 'အားရှားဂေဟာ' ဟူသော အမည်သည် အိမ်ထောင်စုနှင့် ထိုအိမ်ကြီးနှစ်ခုလုံးကိုပင် ဆိုလိုဟန် ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးဆန်ဆန် အပြုအမူမျိုးဖြင့် ရေအိုင်အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကျိုးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးထင်မြင်ချက်ကို လေးနက်စေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အယူသည် မူသည် လျင်မြန်တိုးတက်နေသည်ကို သိမှုကပင်လျှင် ထိုသို့ တိုးတက်ခြင်းကို လျင်မြန်စေခဲ့သည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ ယင်းသည်ကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို အခြေခံသည့် စိတ်ဖွဲ့စည်းမှုများ၏ မလွှဲမသွေသော ဥပဒေသဖြစ်သည်ကို ရှေးမဆွကပင် ကျွန်ုပ် သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရေအိုင်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရသော အိမ်ရိပ်ဆီမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ ဖော်၍အကြည့်လိုက်တွင် ထူးခြားသော စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခု စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ယင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်မှုမှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှ၍ ယခုကဲ့သို့ ဖော်ပြရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် စွဲလမ်းနေသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အိမ်ကြီးနှင့် တကွ အိမ်ကြီးတည်ရှိရာ နယ်ပယ် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ထူးခြားသည့်

လေမျိုး ရှိနေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုလေသည် ကောင်းကင်ရှိ လေထုမှ မဟုတ်ဘဲ သီးခြားရှိနေလျက် ဆွေးမြည့်နေသော သစ်ပင်များ၊ ညိုမှောင်နေသည့် နံရံတံတိုင်းကြီးနှင့် ငြိမ်သက်နေသည့် ရေအိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် ထိုလေသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ အနံ့အပြား ကျရောက်ကာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အသွင်ဖြင့် ဆုံဆိုင်နေပြီးလျှင် ခဲပုပ်ရောင်ထလျက် ခပ်ရေးရေးသာ မြင်နိုင်သည့် မြူခိုး၊ မြူငွေ့ ဖြစ်သည်ဟုလည်း တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်လာလေသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သင့်သည့်အရာကို စိတ်ထဲမှ ပယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ယင်း၏ အဓိကအသွင်သဏ္ဌာန်မှာ အလွန်အမင်း ရှေးကျဟန်ရှိ၏။ ခေတ်အဆက်ဆက် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆေးရောင်မှာ မေးမှိန်၍နေလေပြီ။ အိမ်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် မှီပင်ကလေးများ မွေ့ကြအောင် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ တံစက်မြိတ်စွန်းများ၌လည်း ကြည့်မကောင်းလောက်အောင် ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ရှုပ်ထွေးကာ တွဲရစ်ကျလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ယင်းမှအပ ထူးထူးခြားခြား ပျက်စီးယိုယွင်းနေပုံ မရပေ။ ပန်းရံကိုင်းထားသော နေရာများမှာ ပြိုကျပျက်စီးခြင်းမရှိ။ အစိတ်အပိုင်းများမှာလည်း မူလအတိုင်းပင် ရှိနေ၏။ သို့သော် ကျောက်တုံးများမှာ လဲပြိုတော့မည့်အနေရှိနေခြင်းကြောင့် ထူးဆန်း၏။ ဤတွင် လျစ်လျူပြုထားသည့် သင်္ချိုင်းဂူအချို့တွင် ပြင်ပလေ၏ တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်ယှက်မှု မရှိပါဘဲလျက် သစ်သားထည်များ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးရပုံကို မြင်ယောင်လာ၏။ ယင်းသို့ အလွန်အမင်း ဆွေးမြည့်ဟန်ရှိနေသည်မှအပ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မခိုင်ခံ့တော့သည့် အရိပ်ခိုမိတ် အနည်းငယ်မျှပင်မရှိပေ။ သို့သော် သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုသူတစ်ဦးအဖို့ အိမ်မျက်နှာစာတွင် အမိုးမှ နံရံအထိ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေအိုင်ထဲမှ ရေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကွေ့ကောက်ကောက်မထင်မရှားတည်ရှိနေသော အက်ကြောင်းကြီးတစ်ခုကိုကား တွေ့ကောင်း တွေ့ပေလိမ့်မည်။

ဤအရာများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ခုံးတံတားဖြတ်လမ်းမှ မြင်းစီး၍ လာခဲ့၏။ အသင့်စောင့်နေသော အစေခံတစ်ဦးက မြင်းကို ဆီးကြိုယူသွားလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် 'ဂေါ်သစ်' ခုံစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ထားသည့် ခုံးကြီးအောက်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့

ဝင်လိုက်လေသည်။ ခြေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းတတ်သော လက်ပါးတစ်ဦးက ထိုနေရာမှနေ၍ စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ၊ မည်းမှောင်ခွဲ ရှုပ်ထွေးလှသည့် စင်္ကြံများကိုဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား သူ၏သခင်အခန်းသို့ လိုက်ပို့လေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍မသိ၊ လမ်းတွင် ဆွေမြင်သမျှအရာဝတ္ထုများသည် ကျွန်ုပ်၏ မထင်ရှားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ပိုမိုချောက်ချားစေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုများ၊ မည်သည့် နာကြက်တွင် ပန်းဖော်ထုလုပ်ထားပုံများ၊ နံရံများတွင် ခံညားစွာ အမြဲတစေ ပန်း တပ်ဆင်ထားပုံများ၊ ကြမ်းပြင်များသည် 'အက်ဗော်နီ'သားတမျှ မည်သည့် နက်နေပုံများ၊ ကျွန်ုပ် လျှောက်သွားစဉ် တဂျွမ်းဂျွမ်းမြည်ကာ အချင်းချင်း ရိုက် ခတ်နေသည့် ရိုးရာအမှတ်တံဆိပ် အဆောင်ယောင်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ကလေးအရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်အပို ရိုးနေပြီဖြစ်၍ မည်မျှ ရိုးနေပြီဖြစ်သည်ကို ဝန်ခံရန် ဦးမလေးသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ မထူးဆန်းလှသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်များက လှုံ့ဆော်ပေးနေသည့် စိတ်ဓာတ်များ လှုပ်ရှားနေသည့် အပြစ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ လှေကားတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မိသားစု၏ဆရာဝန်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏မျက်နှာထားမှာ ပါးနပ်ဖျတ်လတ်သည့်အသွင်နှင့် စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမူအရာမျိုးရှေးစပ်ထားရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်ရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ပါးစေသည် တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်အား သူ့သခင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော အခန်းမှာ အလွန်ကျယ်၍ မြင့်၏။ ပြတင်းပေါက်များသည် ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်း၍ အပေါ်ပိုင်းတွင် ခပ်ချွန်ချွန် ဖြစ်နေ၏။ နက်မှောင်နေသော ဝက်သစ်ချသား ကြမ်းပြင်မှ အတော်ဝင် ကွာလှမ်းသဖြင့် အတွင်းဘက်မှ လုံးလုံးလျားလျား လက်လှမ်း၍ မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ အနီရောင်သမီးနေသည့် ခပ်ပျော့ပျော့ အလင်းရောင်တန်းများသည် မှန်ကူကွက်များကို ထိုးဖောက်ကျရောက်နေသည့် ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုများကို အသေအချာ ထင်ရှားစေသော်လည်း အခန်းကြီး၏ဝေးကွာသောနေရာမှ ထောင့်ချိုးများသို့လည်းကောင်း၊ နံရံများသို့လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာကြက်၏ အချို့အစုအဝေးနေရာများသို့လည်းကောင်း မရောက်နိုင်ချေ။ နံရံများတွင် ခန်းဆီ

အနက်များ တပ်ဆင်ထား၏။ အထွေထွေ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကား ရှားပြားလှပေတည်း။ သို့သော် ရှေးဆန်၍ ခနော်ခန့် ဖြစ်နေလေသည်။ စာအုပ်များနှင့် တူရိယာပစ္စည်းများလည်း ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေရာ ယင်းတို့ကြောင့် မြင်ကွင်းသည် မည်သို့မျှ အသက်ဝင်နေခြင်း မရှိပေ။ အခန်းတွင်းဝယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် အရိပ်အယောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအငွေ့အသက်ကိုပင် ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်မိလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်သွားလျှင်ပင် 'အားရှား' သည် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းနေရာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှ ထပြီးသော် ဝမ်းမြောက်စမ်းသာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရှာ၏။ ပထမတွင် ယင်းကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို လူပေါ်ကြော့တစ်ဦး၏ ဟန်လုပ်လွန်းအားကြီးသော နှုတ်ဆက်မှုမျိုးဟုပင် ကျွန်ုပ်က ထင်လိုက်သေး၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ခြံ့မျှနှင့်ပင် အသေအချာ စိတ်ပါလက်ပါရှိသည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် သူသည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲရှိနေစဉ် အံ့အားလည်းသင့်၊ သနားလည်းသနားသည့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရော့ဒရစ်အားရှားကဲ့သို့ တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလအတွင်း ထိုမျှ ကြောက်စက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားသည့် လူမျိုးကား အမှန်ပင် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေသူသည် ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်က မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဝန်ခံရန်ပင် အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရလေသည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာအသွင်သဏ္ဌာန်မှာ အခါခပ်သိမ်း ထူးခြားနေခဲ့ပေသည်။ လူသေတစ်ဦးကဲ့သို့သော အသားအရေပျော့တော့ကာ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးကြီး၊ အတော်အတန် ပါး၍ အလွန်ဖြူပပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသော်လည်း သူတကာဆက် လှပစွာကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ဟီးဗရူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွယ်လှသော နှာတံနှင့် ယင်းကဲ့သို့သော နှာတံနှင့် လိုက်လျောသည့် နှာခေါင်းပေါက်များ၊ အလွန် အချိုးကျသော်လည်း ပွင့်ကားခြင်း မရှိဘဲ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ချို့တဲ့မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည့် မေးရိုး၊ ပင်ကူမျှင်သာသာ နူးညံ့၍ ခပ်ပါးပါး ဖြစ်သည့် ဆံပင် စသည့် သွင်ပြင်နေထားတို့နှင့် တကွ ကျယ်ပြန့်သော နားထင်ကြီးတို့မှာ ရုတ်တရက် မေ့ပျောက်၍ ရရှိနိုင်သော မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်

၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အပြင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မျက်နှာထားမျိုးသို့ ပြောင်းလဲသည်ဆိုရာ
ပြောင်းလဲခြင်းသည်ပင်လျှင် အပြောင်းလဲကြီးမျိုးဖြစ်နေတော့ရာ ကျွန်ုပ်တို့
မည်သူ့အား စကားပြောနေပါသနည်းဟူ၍ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။
ယခုအခါ တစ္ဆေသရဲကဲ့သို့ ပြုပပ်ပြုရော် ဖြစ်နေသော သူ၏ အသားနှင့်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးတို့သည်
အခြားအရာများထက် ကျွန်ုပ်အား အံ့အားသင့်စေ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
စေ၏။ သူ၏ ပိုးမျှင်တမျှ နူးညံ့သောဆံပင်မှာ ညှပ်ထားခြင်း မရှိဘဲ ရှည်
ချင်တိုင်း ရှည်၍ နေလျက် မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် အလိုက်သင့် ကျမနေအောင်
ပင့်ကူမြေးများကဲ့သို့ ဗလပစ္စုပ္ပန်ထွေး ပျံ့လျက်ရှိလေရာ၊ လူတို့၏ သဘာဝ
အင်္ဂါရုပ်ပင် မပေါက်တော့သလောက် ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် သူ့အကြောင်း အထင်းသားပေါ်လာတော့၏။ ယင်းသည် အလွန်အကျွံ
အလွန်အကျွံ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှု၊ အမြဲတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမှုတို့ကို တွေ့
လွန်ရန် အချည်းနှီး ကြိုးပမ်းမှု၏ အကျိုးအာနိသင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကျွန်ုပ် မကြာမီ တွေ့ရှိရ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်
သည် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ ယင်းသည်ကား သူရေးသော စာ
ကြောင့်သာ မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ငယ်မူငယ်ကျင့်အချို့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေ
သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ထူးခြားသော ကိုယ်ဟန်အနေအထား
နှင့် စိတ်နေသဘောထားတို့မှ ထုတ်ယူရရှိသော အမြင်ချက်တို့ကြောင့်
လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အပြုအမူမှာ ဖျတ်လတ်သည့်အခါ
လည်း ဖျတ်လတ်၍ မတုန်မလှုပ်ရှိသည့်အခါလည်း ရှိတတ်သည်။ သူ၏
အသံမှာလည်း (တိစ္ဆာန်စိတ်မျိုးကို လုံးဝ ချိုးနှိမ်ထားသည့်အခါ) ချိတ်
ချတ် မပွင့်တပွင့်ရှိနေရာမှ အလွန်အကျွံ သေရည်ယစ်မှုနေသည့်အခါ
ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခပ်လေးလေး၊ ခပ်မှန်မှန်နှင့် အာပေါင်အာရင်းသန်သန် စိတ်
ပါလက်ပါ အသံမျိုးမှ ဘိန်းစားတစ်ဦး၏ ခပ်လေးလေးမှန်မှန်နှင့် အသံ
အနိမ့် အမြင့်တိကျစွာ ပြောသည့်အသံမျိုးသို့ အထူးစိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်
အချိန်များတွင် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတတ်လေသည်။

ဤသို့ပင် သူသည် ကျွန်ုပ် လာရောက်လည်ပတ်ရခြင်း ရှည်ရှည်
ချက်၊ သူက ကျွန်ုပ်အား အလွန်ပင် တွေ့ချင်နေပုံနှင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား
မည်သို့ နှစ်သိမ့်စေလိုမည်ဟု မျှော်လင့်နေပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြလေ

သည်။ သူ၏ ရောဂါအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား အတော်ကြာ ပြော
ပြ၏။ သူ ပြောပြချက်အရ ရောဂါမှာ ဝဋ်နာပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိသားစု၏
ကောင်းမှု ကံကြမ္မာတစ်ရပ်လည်းဖြစ်၍ လက်လျှော့ထားကြောင်း၊ ရောဂါ
အာရုံကြောများ ဖောက်ပြန်မှုပင်ဖြစ်၍ မကြာမီပင် ပျောက်သွားလိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆက်လက်ပြောပြ၏။ ရောဂါ၏ အခြေအနေမှာ သဘာဝ
မဟုတ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်လှုပ်
ရှားမှုအချို့ကို အသေးစိတ်ပြောပြလေရာ၊ အချင်းအရာများမှာ ယေဘုယျ
အားဖြင့် ယုတ္တိတန်လောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်လည်း ဝင်စား
အံ့အားလည်း သင့်ခဲ့ရလေသည်။ သူ၏ အာရုံကြောများမှာ အလွန်ပင် လျင်
မြန် စူးရှလျက်ရှိ၏။ သူသည် အလွန်အရသာမရှိသည့် အစားအစာကိုသာ
စားသောက်နိုင်၏။ အဝတ်အထည်များကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်စားတည်းကို
သာ ဝတ်ဆင်နိုင်၏။ ပန်းပွသမျှ၏ ရန်များကိုလည်း မခံနိုင်အောင် ဖြစ်
နေ၏။ အလွန်မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်သည်ပင် သူ၏ မျက်လုံးများကို
ကျိန်စပ်စေ၏။ သို့သော် သူ့အား ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်စေသော ထူးခြား
သည့် အသံများရှိနေရာ ယင်းတို့မှာ ကြိုးတပ်တုရိယာများမှ ထွက်ပေါ်လာ
သည့် အသံများ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အလွန်သေးနပ်သည့် ကိစ္စကလေးများကိုပင် တွေး၍
ကြောက်ရွံ့နေ၏။ “ကျုပ်တော့ သေရမှာပဲဗျာ၊ ဒီလို စက်ဆုတ်စရာကောင်း
တဲ့ အဖြစ်ကြီး ခံရပြီး ပျက်စီးရမှာပါပဲ။ ဒါပဲဗျို့၊ ဒါပဲ တခြားမဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်က အနာဂတ် အဖြစ်အပျက်တွေကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ခဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးတရားတွေကို
ကြောက်တာ။ ကျုပ်ဟာ အခုလိုလည်း မခံနိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့
အခါမျိုးမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာမဖွဲ့လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတောင်
တွေးလိုက်ရင် အတော်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ စင်စစ်
တော့ ဘေးအန္တရာယ်ကို စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြစ်
ပေါ်လာရတဲ့ အကျိုးတရားဖြစ်တဲ့ ထိတ်လန့်စရာကိုသာ ကြောက်တာပါ။
အခုလို စိတ်ချောက်ချားပြီး သနားစရာကောင်းနေတဲ့ အခြေအနေမှာ အနေ
နှင့်အမြန်ဆိုသလို ‘အကြောက်တရား’ ဆိုတဲ့ အာရုံက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား
ရင်၊ ကျုပ်ဟာ ဒီဘဝကြီးကို စွန့်လွှတ်ရမယ့်အချိန် မကြာခင် ရောက်လိမ့်
မယ်လို့ ထင်တာပါပဲဗျာ’ ဟု နှုတ်မှ တဖွဖွ ပြောလျက် ရှိလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သူ၏ သံသယမကင်းဖွယ်သောစကားအရိပ်အမြွှာ
အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ စိတ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ အခြေအနေ
ခြားချက်ကိုလည်း သိရှိရလေသည်။ ယင်းသည်ကား သူနေထိုင်လျက်
သည် အဆောက်အအုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူသည်သည် အစွဲအလမ်းများ
ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ထိုအဆောက်အအုံတွင်းမှ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ
အောင် ထွက်ခွာခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဤအယူသည်သည် မရေမရာနိုင်သော
ပေ၏။ သူ၏ ပြောကြားချက်အရဆိုသော် သူ၏အိမ်ထောင်စု နေထိုင်ရာ
အိမ်ကြီး၏ ထူးခြားသော အသွင်အပြင်အမျိုးက သူ၏ စိတ်ဓာတ်အသွင်
တွင် နိုင်နင်းကာ လွှမ်းမိုးနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မည်းမှောင်နေသည့် နံရံကြီး
များနှင့် သူရဲခိုများ၊ ယင်းတို့ ရိပ်ပြန့် ထင်ဟပ်နေသည့် ရေအိုင်ကြီးတို့ထဲ
သူ၏ ဘဝ နေမှုထိုင်မှုအပေါ်တွင် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည့် အရာများ
ဆိုလိုလေသည်။

သူ ခံစားနေရသော ထူးခြားသည့် စိတ်ညစ်ညူးမှု အကြောင်းမှာ
မှာ နှစ်ရှည်လများ အဆက်မပြတ် ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားမှု၊ စင်စစ်အားဖြင့်
နှစ်ပေါင်းများစွာပင် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောအဖော်၊ ဤကမ္ဘာတလွှာ
တွင် သူ၏ နောက်ဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်သည့်
သူ အလွန်ချစ်ခင်သော နမူသည် မကြာမီ သေဆုံးသောမည် ဖြစ်သည်။
အသေအချာ သိရှိနေမှုပင် ဖြစ်သည်ဆိုက ပို၍ သဘာဝကျပြီးလျှင် သူ
လျော်ကြောင်းဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြလေသည်။ သူက ကျွန်ုပ် ပြော
သည့်အခါမျှ မမေ့နိုင်သော စိတ်ပျက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် “သူမရဲ့ ရောဂါ
ကြောင့် ကျုပ်ဟာ အားရှား ဆွေမျိုးစုထဲမှာ နောက်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်
ပြီး ကျန်နေတော့မှာပဲဗျာ” ဟု ပြောပြ၏။ သူ ပြောပြနေဆဲမှာပင် သူ၏
နမူသည် ‘မယ်ဒလင်း’ သည် အခန်းကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်း အပိုင်းတွင်
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားရင်း ကျွန်ုပ်ရှိနေသည်ကိုပင် မသိ
ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩလျက် သူမ
အား ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ စိတ်ထားချိုး
ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မပြောနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ သူမ လျှောက်သွားသည်
ကို မျက်ခြည် မပြတ်ကြည့်နေရင်းပင် ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သေသေနေခဲ့၏။
တံခါးတစ်ခုပိတ်သွားပြီးနောက် သူမအား မမြင်ရတော့သည့်အခါ ကျွန်ုပ်
သည် မောင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော်

သူသည် မျက်နှာကို သူ၏လက်များနှင့် အုပ်ပြီးလျှင် ရှိက်ကြီးတင်ငင် ငိုယို
တော့လေရာ မျက်ရည်များ ယိုကျစီးဆင်းလျက်ရှိသည့် ပိန်ခြောက်နေသော
လက်ချောင်းများမှာ မူလကထက်ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်
သတိထားလိုက်မိသည်။

မယ်ဒလင်း၏ ရောဂါမှာ အတော်ကြာကပင် ဆရာဝန်များ၏
အစွမ်းဖြင့် မတတ်နိုင်အောင်ရှိနေခဲ့၏။ သူဖြစ်ပုံမှာ အမြဲလိုလိုပင် သတိ
မစစ်နေလျက် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးကာ လက်ခြေများ
မကြာမကြာ သေသွားတတ်လေသည်။ ယခုအချိန်အထိ သူမသည် ရောဂါ
၏ ပိစီးမှုကို ကြုံကြုံခံနေခဲ့၍ နောက်ဆုံး၌ အိပ်စက်ခြင်းပင် မပြုတော့ပေ။
သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ရောက်သည့် ညနေခင်းမှာပင် သူမသည် (ထို
ညတွင် သူမ၏ အစ်ကိုက ဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသည့် စိတ်
အုပ်ရှားမှုဖြင့် ပြောပြချက်အရ) ရှင်သေမင်းအား စစ်ခင်း၍ မနိုင်ဘဲ အညံ့ခံ
လိုက်ရလေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် သူမအား တစေ့ကစောင်း မြင်လိုက်ရ
သည့်မှာလည်း အနည်းဆုံးအားဖြင့် သူမ အသက်ရှင်နေရန်တွင် ကျွန်ုပ်
အဖို့ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရှိရလေသည်။ သူအား
နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။

ထို့နောက်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်တိုင်အောင် အားရှား
ရာ ကျွန်ုပ်ပါ သူ့အကြောင်းကို စကား မဟာမိတ် ရှိနေခဲ့၏။ ဤအချိန်
ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေ၏ စိတ်မချမ်းမြေ့နေသည်ကို သက်
သာရာရရှိစေရန် စိတ်ပါ လက်ပါ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုများဖြင့် အလုပ်
ရပ်နေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းချီအတူ ဆွဲကြ၏။ စာအတူဖတ်
ကြ၏။ ဤသို့မှ မဟုတ်လျှင်လည်း ပရမ်းပတာ တီးနေသော သူ၏ ဂီတသံ
ကို ကျွန်ုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာကဲ့သို့ နားထောင်နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာသောအခါ သူ၏ ဗီဇကပင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့
အားလုံးအား ငြီးငွေ့ဖွယ်မှတ်ထင်ကာ အမှောင်ထုဖြင့် လွှမ်းခြုံပိတ်ပုံးလျက်
ရှိသော သူ၏ အတွင်းစိတ်ကို အလင်းရောင် ရစေရန်နှင့် ပျော်ရွှင်လာစေရန်
ကျွန်ုပ် ကြိုးစားမှုသည် အချည်းနှီးပါတကားဟု ကျွန်ုပ် သိရှိလာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အားရှားဂေဟာပိုင်ရှင်နှင့် တစ်ဦးချင်း
ပြန်ခဲ့ရသော အချိန်များကို အမြဲတစေ အမှတ်ရနေမည် ဖြစ်၏။ သို့သော်
သူအား ကျွန်ုပ် လေ့လာခဲ့ရာတွင် သူ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သဘော

လက္ခဏာအမှန်ကို အတိအကျ ရေးသားဖော်ပြရန် ကျွန်ုပ် မစွမ်းသော အလုံးစုံပင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်များ ကမောက်ကမ အယူအဆများဖြင့် လွှမ်းမိုး၍ နေလေသည်။ သူ လက်တန်းစပ်ဆိုသော တမ်းချင်းကဗျာကြီးများကို ကျွန်ုပ် အမြဲကြားယောင်နေ၏။ အခြားဟောက်ပြန်မှုများအနက် 'ဗွန်ပီတစ်' ကကြိုးသီချင်း နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ကပြောင်းကပြန် ချဲ့ထွင်ထားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် နာကြည်းလောက်အောင် ဖြစ်တော့၏။ သူ၏ စိတ်ကူး ဉာဏ် ကျက်စားရာ ပန်းချီကားများသည် စုတ်ချက်တစ်ချက်မှ တစ်ချက် သို့ ကူးပြီးနောက် ထင်ရောင်ဝိုးဝါး သဏ္ဌာန်သို့ ကူးပြောင်းသွားရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ကိုပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ၏။ ထိုပန်းချီကားများမှ ကျွန်ုပ် ကောက်ယူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသလောက် ကို ဤမျှလောက် စာလုံးများဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ သူ၏ ဒီဇိုင်းပုံများ၌ အလွန်ရိုးသားမှု၊ အဆင်အပြင် ကင်းမဲ့မှုများသည်ပင် အာရုံကို ဆွဲဆောင်မှု၊ ခြောက်လှန့်မှုများကို ပြုနိုင် စွမ်းရှိသလှသည်။ သဘောကို ပန်းချီဖြင့် သရုပ်ဖော်ရာ၌ 'ရောဒရစ်အားရှား' တစ်ယောက်သာ ရှိပေမည်။ စိတ်ညစ်ရောဂါ စွဲကပ်နေသူသည် သူ၏ စိတ်ကူးကို ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကြံဖန်ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများအရ 'ပူဆယ်လီ' ၏ ပြောင်မြောက်သော တမ်းချင်းများကို နှလုံးသွင်းရာတွင် ခံစားရသော အံ့အားသင့်ခြင်းထက်ပင် ယင်းတို့၏ အရိုအယောင်ကို ခံစားရလေသည်။

ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ၏ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသော ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြသည့်ပုံများအနက် တစ်ပုံကို ထင်ရှားစွာပင် မဟုတ်သော်လည်း ခေရေးရေးမျှပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်စေကာမူ ဖော်ပြပါအံ့။ ကားကလေးတစ်ချပ်မှာ အလွန်ချောမွေ့ဖြူဆွတ်ပြီးလျှင် အဆီးအတားမရှိ၊ အလွန်လည်း ရှည်လျား၍ နှိမ့်သော နံရံများရှိသော မြေအောက်တိုက်ခန်း။ သို့မဟုတ် လိုက်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း လေးထောင့်ကျသော အခန်းကလေး၏ အတွင်းဘက် မြက်ခင်းဖြစ်၏။ ထိုဒီဇိုင်းပုံ၌ တွေ့မြင်နိုင်လောက်သော အချက်အလက် အချို့မှာ အခန်းကလေးသည် မြေအောက်အလွန်နက်ရှိုင်းသော နေရာတွင် တည်ရှိသည့် သဘောမျိုး ကောင်းစွာ သရုပ်ဆောင်လျက်ရှိ၍ မည်သည့် နေရာတွင်မျှ ထွက်ပေါက်ဟူ၍ မရှိ။ မီးရှူးတိုင်၊ သို့မဟုတ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်ရန် မည်သည့် အစီအမံမျိုးကိုမျှလည်း မတွေ့ရပေ။ သို့သော်

အလင်းရောင်များ တောက်လျှောက်အလျှံမယ်ကျရောက်လျက် နေရာတစ်ခုလုံး ခမ်းနားစွာ ဝင်းဝင်းထိန်လျက် ရှိလေသည်။

အာရုံကြောများ အလွန်အားနည်းနေသောကြောင့် ထိုသို့သော ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရသူအဖို့ ကြိုးတပ်တူရိယာ အချို့မှ ထွက်လာသည့် ဂီတသံများမှတစ်ပါး အခြား ဂီတသံများအားလုံးကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် အကြောင်း ကျွန်ုပ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ သည်းခံနိုင်သည့် ဂီတသံများမှာ ဂီတာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများကိုသာ တဖြည်းဖြည်း နယ်ကျဉ်းသွားပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များမှာ စိတ်ကူးယဉ်သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့ရဟန်တူလေသည်။ သို့သော် သူ၏ လက်တန်းသဘောဖြစ်သော အာဝဇ္ဇန်းရွှင်မှုများကို ဤသို့ ရှင်းပြ၍ မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ ယင်းတို့သည် သူ၏ ပရမ်းပတာ စိတ်ကူး စိတ်သန်းများ၏ ဂီတဆိုရာ သင်္ကေတများတွင် ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။ (သူသည် မကြာခဏလိုပင် ကိုယ်တိုင် လက်တန်း စပ်ဆိုသည့် သီချင်းများဖြင့် အသုံးခံလေ့ရှိသည်။) ထိုအခါမျိုးမှာ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမြင့်ဆုံးအထိသို့ ရောက်သောအခါများ၌သာ ယင်းကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရကြောင်း ယခင် အထက်က ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။ ယင်းသို့ စိတ်ကူးပေါက်ရာ သီကုံးထားသည့် တေးသံတစ်ခု၏ စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ်သည် အလွယ်တကူပင် မှတ်မိနေခဲ့၏။ သူ ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုက ကျွန်ုပ်သည် အတင်းအကျပ်ပြု၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ထဲတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် အားရှားကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ 'ဆင်ခြင်တုံတရား' သည် ဘူမိနက်သန် ပလ္လင်ပျံမှ လျောကျခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း အထင်းသား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ 'တစ္ဆေခြောက်သည် နန်းတော်' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ကဗျာ၏ စာပိုဒ်များသည် အတိအကျပင် မဟုတ်စေကာမူ အနီးဆုံးအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

၁။ ။ ကောင်းကင် တမန်တော်များ နေထိုင်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အစိမ်းလန်းဆုံးသော ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းဝယ် တစ်ခါသော် ငှက်ပဲ့ညားနေသော နန်းတော်ကြီး၊ တောက်မနေသော နန်းတော်ကြီး

ဦးခေါင်းပြုထွက်လာ၏။ ယင်းသည် စိတ်ကူးဘုရင်ကြီး၏ နယ်ပယ်တွင် တည်ရှိနေခဲ့၏။ ယင်း၏ ထက်ဝက်မျှ လှပသော မည်သည့် အရာဝတ္ထုပေါ်သို့မျှ ကောင်းကင်တမန်တို့သည် အတောင်မခတ်ခဲ့ဘူးချေ။

၂။ ။ ယင်း၏ ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် အောင်လံဝါများသည် ဖေ့ရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြွားကြွားဝင်းဝင်း လွင့်လျက်ရှိ၏။ (ဤအရာအားလုံးတို့က ဟိုယခင် ရှေးပဝေသဏီက ဖြစ်၏။) ထိုသို့သာယာလှသောနေ့က တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည့် လေပြေလေညင်းဟူသမျှသည် ပျော့တော့သော အရောင်လွှမ်းနေသည့် ခံတပ်မြေကတုတ်များ တစ်လျှောက်တွင် သင်းပျံ့သော ရန်ဖြင့် လှိုင်းဆွေ၏။

၃။ ။ ထိုသို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် ချိုင့်ဝှမ်းသို့ လှည့်လည်ရောက်ရှိလာသူများသည် ထိန်လင်းနေသော ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်မှကြည့်သော် ဝိညာဉ်များသည် ပလ္လင်တစ်ခုကို ဝိုင်းရံလျက် သာယာညင်းပြောင်းစွာ ဌာန်ကရိုက်ကျကျ တီးခတ်နေသည့် စောင်းသံဖြင့် ဂီတမာန်ပါပါ လှုပ်ရှားကခုန်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ပလ္လင်ပေါ်၌ကား ရေမြေရှင် 'ပေါ်ဖျိုင့်ရီဂျင်' သည် သူ၏ ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် လျော်ညီသော မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ထိုင်နေလေသည်။

၄။ ။ နန်းတော်၏ တံခါးမကြီးကိုလည်း ပုလဲ၊ ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ် တောက်ပစွာ စီခြယ်ထား၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြင့် အဆုံးအစ မရှိအောင် ပြောင်လက်သော 'ပဲ့တင်သံ' တစ်အုပ်တစ်သင်းကြီး ထိုးဝင်လာ၏။ ယင်းတို့၏ တာဝန်မှာ ဂီတရသမြောက်သော သံနေသံထားဖြင့် ဘုရင်ကြီး၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကို သီဆိုကျူးရင်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

၅။ ။ သို့သော် အနိဋ္ဌာရုံများသည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ် ဝတ်ရုံများကို လွှမ်းခြုံကာ ရေမြေရှင်၏ နယ်ပယ်ကို တိုက်ခိုက်လာကြ၏။ (ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းတသ ငိုကြွေးကြပါစို့၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နံနက်မိုးသောက်လျှင် သူရှိတော့မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။) သူ၏ အိမ်တော်ပတ်လည်တွင် တစ်ခါက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့သော တန်းခိုးတေဇာဘုန်းသမ္ဘာတို့သည် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက် ဝိုးဝါးမျှသာ မှတ်မိကြသည့် ရှေးခေတ်မှ ပုံဝတ္ထုအသွင်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

၆။ ။ ယခုအခါ ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း လှည့်လည်သွားလာနေသော ခရီးသည်တို့သည် အနီရောင် သန်းနေသည့် ပြတင်းပေါက်များမှ ကာရံမညီသည့် ကေးဂီတအတိုင်း ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ရွံ့ရာမုန်းတီးဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အုပ်စုကြီးသည် မွေးမှီန်ပျော့တော့သော အလင်းရောင်ရှိသည့် တံခါးပေါက်မှ ရယ်မောကာ အစဉ်အမြဲ ထွက်၍နေလေသည်။ သို့သော် မပြုံးနိုင်တော့ပြီတကား။

ကဗျာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ထင်မြင်ချက်များအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ကူးအလျဉ် အမျှင်မပြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ သိ၏။ ထိုစိတ်ကူးယဉ်ထဲတွင် အားရှား၏ သဘောအယူအဆ တစ်ရပ် ထင်ရှားပေါ်လွင်လာရာ ထိုအယူအဆကို အခြားသူများက အသစ်အဆန်းတစ်ရပ်ဟု ထင်မှတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ဆန်းသစ်သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ လက်ကိုင်ပြုထားသောကြောင့်သာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤအယူအဆမှာ ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုရသော် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စသည်တို့သည် အာရုံခံစားတတ်သည်ဟူသော အယူအဆပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ၏ မူမမှန်သော စိတ်ကူးထဲ၌ ထိုထက်ပင် လွန်ကဲသော သဘောမျိုး သက်ရောက်လျက် အချို့စည်းကမ်းချက်များအရ ပရမ်းပတာ စည်းလွတ်ကမ်းလွတ်ပင် ဖြစ်၍နေချေသည်။ သူ၏ သွေဆောင်

ပုံ၊ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ပြုလုပ်ပုံတို့ကို ဖော်ပြရန် စကားလုံးပင် ရှာ၍ မတွေ့သလောက် ရှိနေပေသည်။ သူ၏ ယုံကြည်ချက်မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ မိဘဘိုးဘွားများ နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီး၏ အညိုရောင် ကျောက်တုံးကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိ၏။ ယင်းကျောက်တုံးများကို စီစဉ်ထားပုံ၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် မှိုများ၌လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီး၏ ပတ်လည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော ဆွေးမြည်းနေသည့် သစ်ပင်ကြီးများ၌လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ပြောရမည်ဆိုသော် ယင်းအစီအစဉ် တည်နေပုံတို့မှာ တစ်ခုတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နှစ်ရှည်လများ တည်ရှိခဲ့ပုံနှင့်တကွ အိုင်အတွင်းရှိ ငြိမ်သက်သော ရေပြင်တွင် တန်ပြန်ဟပ်ထင်နေသည့် အရိပ်စသည်တို့ပါ ပေါင်းစပ်ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများ၌ အာရုံခံစားမှု ရှိသည်ဟု သူ တွေးတော၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လေသည်။ ရေပြင်နှင့်နံရံများ တစ်ဝိုက်တွင် အခြားလေများနှင့် မရောသော ကိုယ်ပိုင်လေထု စုနေသည့် မှာ အာရုံခံစားမှု၏ အထောက်အထားပင် သက်သေခံဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း သူက ပြော၏။ (သို့ပြောလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိတ်လန့်၍ ပင် သွား၏) ယင်းတို့၏ အကျိုးအာနိသ်သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒအားဖြင့် ရာပေါင်းများစွာမျှ သူ၏ မိသားစုကံကြမ္မာကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးခဲ့ရာ မမြင်နိုင်သော သဘောတရားဖြစ်ကြောင်း သူ့အားလည်း ယခု ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသည့်အတိုင်း ပုံသွန်းပေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ ထိုထင်မြင်ချက်မျိုးကို ဝေဖန်ရန် မလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝေဖန်ခြင်း မပြုပေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမကျန်းဖြစ်နေသူ၏ အများအားဖြင့် မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်နေခဲ့သော စာအုပ်များသည်ကား နာနာဘာဝလောက၏ သဘောတရားများနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဂရက်ဆက်' ပြုစုခဲ့သော ဗားဗက်နှင့် ရှားထရွတ်တို့ကို အတူတကွ ဖတ်ရှုလေ့လာကြ၏။ မက်ဆီယာဗယ်လီ၏ ဗယ်လဖီဂေါ့ဆိုဒ်ဗေ၏ 'ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ငရဲပြည်'၊ ဟောလဗတ် ရေးသားခဲ့သည့် 'နစ်ကလတ်ကလင်း၏ မြေအောက်ခရီးစဉ်' ဂျင်းဒင်ဒါဇင်း၊ ဒါလာချိန်းဗားနှင့် ရေးဗတ်ဖလွတ်တို့ အသီးသီးရေးသားခဲ့သည့် လက္ခဏာပညာစာအုပ်များနှင့် ကမ်ပင်နယ်လာ ရေးသည့် 'နေမြို့တော်' တို့ကိုလည်း ဖတ်ရှုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောအကျဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရှစ်ချိုးဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာအုပ်

ငယ်ကလေးဖြစ်သော ဒွီမင်နစ်ကန်ဘုန်းကြီး အိုင်းမားရစ်ဒါဂျိဂွန်း ရေးသားသည့် 'ဒါရိုက်တတိုရီယမ် အင်ဂျင်ဇီတိုရီယမ်' စာအုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပွန်ပိုနီယပ်မေလာခေါ် စာအုပ်ထဲတွင် ရှေးဟောင်းအာဖရိကစာပေမှ 'ဆက်တာ' နတ်မိစ္ဆာနှင့် 'အီဂျိပန်' နတ်မိစ္ဆာများအကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် စာပိုဒ်များပါရှိရာ အားရှားသည် ယင်းတို့ကိုဖတ်ရှုကာ နာရီပေါင်းများစွာကြာ ရှိသည့်တိုင်အောင် ငေးမောတွေဝေနေတတ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အလွန်ရှားပါး၍ လေးချိုးဖြင့် ရိုက်ထားသည့် မေ့မျောက်နေကြပြီဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ဆောင်၏ လက်စွဲစာအုပ်ဖြစ်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော 'ဂေါသစ်' ဆန်ဆန် 'ဗာဂျီလီယေမော်တျူယိုရမ် ဆီကမ်းဒမ်းဒိုရမ် အီကလဲ ဆီယေ' မဂ္ဂနယ်တီနီး' ခေါ်သည့် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရာ၌မူ သူသည် အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

စာအုပ်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ဆန်ဆန် ဖြစ်၍ စိတ်ဝေဒနာစွဲ ကပ်နေသူအား အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးနိုင်သည့် တန်ခိုးရှိရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ အကယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် လေဒီမယ်ဒလင်းသည် မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ (နောက်ဆုံးမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုမီ) ယင်း၏ အလောင်းအား အဆောက်အအုံကြီး၏ ပင်မနံရံကြီးများအတွင်းရှိ တစ်ခုသော မြေအောက်တိုက်ခန်းအတွင်းတွင် ရက်သတ္တနစ်ပတ်မျှ မပုပ်မသိုးအောင် ပြုလုပ်ထားသိုကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရက် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည့်အခါဝယ် ကျွန်ုပ်သည် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော ထူးခြားသည့် လောကဝတ် အပြုအမူတစ်ခုတည်းအတွက် အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်ုပ်က ဆင်ခြေတက်ရန် အခွင့်အလမ်း မရှိဟု သဘောရပေသည်။ သူ ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်းဆိုသော် အစ်ကိုဖြစ်သူက ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ရခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ ခံစားခဲ့ရသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရောဂါကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယင်းအား ကုမပေးခဲ့သည့် ဆရာဝန်များ၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုသော သဘောနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုများကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိသားစုဝင်များအား မြှုပ်နှံရာ သင်္ချိုင်းမှာ ဝေးလံ၍ မြင်ကွင်းကျလှသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဤအိမ်သို့ ရောက်သည့်နေ့က လေးဘားပေါ်တွင် တွေ့ရှိသူ၏ မရိုးဖြောင့်သော မျက်နှာထားမျိုးကို ပြန်လည်အမှတ်ရရှိသည့်အခါတွင် အလွန်ဆုံးအားဖြင့် သဘာဝပင် မကျသော်လည်း

အပြင်မရှိသည့် ကြွတ်ကောကွယ်မှု တစ်ရပ်သာဖြစ်သည်ဟု သဘောထား
နေသည့်အကြောင်းတစ်ရပ်အား အတိုက်အခံ ပြုလိုသည့် စိတ်မျိုး မရှိခဲ့
ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်သည် မငြင်းလိုပေ။

အားရှားက တောင်းပန်သဖြင့် သူ၏ နှမအား ယာယီအားဖြင့်
ဖြုတ်ခွင့်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ပါဝင်ကူညီခဲ့၏။ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးနောက် ယာယီထားရှိမည့်
နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သယ်ဆောင်သွား၏။ ထိုနေရာ
မြေအောက်တိုက်ခန်းမှာ မဖွင့်ဘဲထားရှိသည့် အချိန်ကာလ အတော်ကြာပြီ
ဖြစ်ရာ အတွင်း၌ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် လေထုကြောင့် ကျွန်ုပ်
တို့၏ မီးရှူးတိုင်းများမှာ ငြိမ်းလှလှ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အသေအချာ
စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အခွင့်အလမ်းမရရှိခဲ့ပေ။ နေရာမှာ ကျဉ်းမြောင်း၍ စွတ်
စိုထိုင်းမှိုင်းပြီးလျှင် အလင်းရောင်ဝင်ရန် အပေါက် လုံးဝ မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်
အိပ်ခန်းတည်ရှိရာ အိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာအောက် အလွန်နက်သော နေရာ
တွင် တည်ရှိ၏။ ကံကျွေးချေတ်က အဆိုးဆုံးသော အကျဉ်းသမားများ
အား ချုပ်နှောင်ထားသော နေရာဖြစ်ခဲ့၍ ထိုနောက်တွင် ယမ်းမှုန့်များ
သို့မဟုတ် အခြားပေါက်ကွဲလွယ်သည့် ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရာ ဖြစ်ခဲ့ဟန်
တူလေသည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ၌ ခုံးကြီးသဏ္ဌာန်
လမ်းရှည်၏ အတွင်းဘက်တစ်ခုလုံးကို ကြေးနီပြားများဖြင့် အသေအချာ
ပုံးအုပ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထုထည်ကြီးမားသည့် သံတံခါးကြီးကို
လည်း အလားတူပင် ကာကွယ်ထားလေသည်။ ယင်း၏ အလေးဒဏ်
ကြောင့် ဖွင့်သည့် ပိတ်သည့်အခါများတွင် ပြင်းစွာသော အသံကို ဖြစ်စေ
၏။

ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့
၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ဝန်ထုပ်ကို ခွေးခြေများပေါ်တွင် ချထားပြီးနောက်
ဝက်အူ မစုပ်သေးဘဲထားသော ခေါင်းပုံးကို ဘေးသို့ အနည်းငယ် တွန်း
ဖယ်ကာ သေသူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖြစ်သူနှင့် နှမဖြစ်သူ
တို့မှာ မျက်နှာချင်း ဆင်တူပုံကို ကျွန်ုပ် ရှေးဦးစွာ သွယ်ထားလိုက်မိလေ
သည်။ ထိုအခါ အားရှားသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးများကို သိရှိသကဲ့သို့
သူနှင့် သေဆုံးသော နှမမှာ အမြဲအပွားများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ညှာတာထောက်ထား ကိုယ်ချင်းစာတရားများ ထူးကဲစွာ

ရှိနေကြောင်းဖြင့် အမြဲကံမျှ ပြောပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေသူကို
တာရှည်စွာ ကြည့်မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းအား ထိတ်
လန့်စရာ မဟုတ်ဟု သဘောမထားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရွယ်
ကောင်းတုန်းတွင် သေဆုံးရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ မြုပ်နံ့သဖြူလိုက်ရသည့်
အဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်သော ရောဂါသည် အခြားသော အာရုံ
ကြောများ နည်းစေသည့် ရောဂါများကဲ့သို့ပင်၊ ရင်ညှန့်နှင့် မျက်နှာတို့တွင်
သရော်သည့် သဘောမျိုးနှင့်တူသော ခပ်ပျော့ပျော့ ပန်းရောင် အဆင်းကို
လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းပေးတွင် သင်္ကာမကင်းစရာ အပြုံးကိုလည်း
ကောင်း ထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ ယင်းမှာ ကွယ်လွန်သည့်အခါ၌ အတော်
ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေါင်းကို ပြန်ပုံး
ကာ ဝက်အူစုပ်လိုက်ပြီးနောက် သံတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်ကာ အိမ်ကြီး၏
အပေါ်ထပ် အခန်းများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

အပြင်အထန် ပူဆွေးခဲ့ရသည့် ရက်အချို့ ကုန်လွန်ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ၏ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော လက္ခဏာများတွင် ထင်ရှား
သိသာလွယ်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူ၏ သာဓိန်
အမူအရာမျိုးကား မရှိတော့ပြီ။ သူသည် သာမန် အလုပ်အကိုင်များကို
လည်း လျစ်လျူပြုထားလိုက်လေပြီ။ သို့မဟုတ် မေ့လျော့ထားလိုက်လေ
ပြီ။ သူ့မျက်နှာ၏ ပျော့သောအဆင်းမှာ ပိုမို၍ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော
အသွေးအရောင်မျိုးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည်
လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ လုံးဝ တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ သူပြောတတ်သည့် ခပ်အောအော အသံမျိုးကိုလည်း မကြားရတော့
ဘဲ စကားပြောသည့်အခါတွင် အလွန်တရာ ကြောက်လန့်လျက် တုန်တုန်
ယင်ယင် ဖြစ်နေသည့်အသံမျိုးကို အမြဲတမ်း ကြားနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ
တွင် မရပ်မနားသော အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခုကြောင့် အပြင်သို့ စကား
ထွက်ရန်ပင် မနည်းကြိုးပမ်းနေရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ
ကား ယင်းတို့အားလုံးမှာ ရူးသွပ်ခြင်း၏ အခြင်းအရာများပင် ဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်ုပ် ထင်မြင်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်သော
အသံကို နားစိုက်ထောင်နေသကဲ့သို့ သူသည် အတော်လေးနက်စွာ ကည်
ငြိမ်လျက် နာရီပေါင်းများစွာ လေထဲသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်
တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ၏ အခြေအနေမှာ ကြောက်ဖွယ်ကောင်း

သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်အား ကူးစက်လာသည်မှာ မည်သို့မျှ အံ့ဩစရာ မရှိတော့ချေ။ သူ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အယူသီးမှုများသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ပင် တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုး၍ တက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အမှတ်မထင် ခံစားသိရှိရတော့၏။

လေဒီမယ်ဒလင်းအား မြေအောက်တိုက်ခန်းတွင် ထားရှိပြီးနောက် ၇ ရက်၊ သို့မဟုတ် ၈ ရက်မြောက်သောနေ့ အတော်ညဉ့်နက်သော အချိန်၌ အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုတစ်ခုကို အပြည့်အစုံ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ အချိန်သည် တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အိပ်၍မရနိုင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသော ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်မှုကို ပယ်ဖျောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား ခံစားနေရသမျှမှာ တိစိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကြောင့်လည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်စပြုနေပြီဖြစ်သော မုန်တိုင်းက လှုပ်ရှားစေသဖြင့် နံရံများပေါ်တွင် ထိုမှ ဤမှ လွင့်နေသော အိပ်ရာခမ်းနား ပတ်လည်ရှိ မည်းမှောင်စုတ်ပြတ်နေသော ခန်းဆီးများကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လာအောင်လည်း ကျွန်ုပ်ကြိုးပမ်းကြည့်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှုများကား အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပိန်နိုဝ်မရနိုင်လောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး တဖြည်းဖြည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် စိုးရိမ်မှု အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခုကို မျှိုသိပ်ထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ယင်းကို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားရင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ခေါင်းထောင်၍ထကာ မှောင်ပိန်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မည်သည့်နေရာမှလာသည်ဟူ၍ မသိနိုင်သော မသဲမကွဲ ခပ်အုပ်အုပ် အသံများကို မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သံ ခေတ္တရပ်တန့်နေသည့် အကြားမှပင် နားစိုက်နေလိုက်မိ၏။ သို့နားစိုက်နေမိခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် စိတ်အလိုအလျောက် လှုံ့ဆော်မှုမှတစ်ပါး အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ မပြောနိုင်သော်လည်း သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည့် အပြင်းအထန် ကြောက်လန့်မှုက လွှမ်းမိုးလာသဖြင့် (ထိုညတွင် အိပ်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု သဘောရပြီးလျှင်) ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်များကို ကမန်းကတန်း ဝတ်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း

လျှောက်ရင်း ကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိသော အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေမိ၍မှ မကြာမီ ကျွန်ုပ် အခန်းအနီးရှိ လှေကားပေါ်တွင် ခပ်ဟောဟော နင်းလာသော ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် အားရှား၏ ခြေသံဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၏။ ချက်ချင်းလိုပင် သူသည် ကျွန်ုပ်အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပြူပပ်ပြူရော် ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့ရူးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ အမူအရာကြည့်ရသည်မှာ ရူးသွပ်၍ ရယ်လိုသောစိတ်ကို မျှိုသိပ်ထား ရပ်ရှိ၏။ သူ၏ ဟန်အမူအရာကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်မိသော်လည်း အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း နေရသည်ထက်ကား တော်ပေသေး၏ဟု အောက်မေ့ကာ သူလာရောက်သည်ကိုပင် အလွန်စိတ်သက်သာရာရပြီးလျှင် ခရီးဦးကြုံပြုလေသည်။

သူသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်ကြာမျှ တိတိတဆိတ်စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် “ခင်ဗျား မတွေ့လိုက်ရဘူး ထင်တယ်။ ခင်ဗျား မတွေ့လိုက်ရဘူး ဟုတ်စ။ နို့ပေမယ့် နေပါဦး။ ခင်ဗျား တွေ့ရမယ်” ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။ ဤသို့ ပြောရင်း သူ၏ မီးအိမ်ကို ကရုတစိုက် ကွယ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိရာသို့ သွားကာ မုန်တိုင်းထန်နေဆဲမှာပင် မုန်တပ်ခေါက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာသည့် လေဒဏ်သည် ပြင်းထန်လှရကား ကျွန်ုပ်တို့ပင် လွင့်စင်ပါသွားမတတ်ရှိခဲ့၏။ ထိုနေ့ညကား မုန်တိုင်းပင် ထန်နေသော်လည်း အလွန်သာယာသည့်ညဖြစ်ရာ ကြောက်စရာကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သာယာသောကြောင့်လည်းကောင်း အလွန်ထူးခြားနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးအနားတွင် လေပွေတစ်ခုသည် အင်နှင့်အားနှင့် တိုက်ခတ်နေဟန်တူ၏။ အကြောင်းမူကား လေသည် မကြာခဏပင် တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ရုတ်တရက်ဘက်ပြောင်း၍ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များမှာ အလွန် ထူထပ်လှသော်လည်း (ယင်းတို့သည် အိမ်မိုးရှိ အချွန်အတက်များကိုပင် လာ၍ ထိပါးလာဟန် ထင်ရလောက်အောင် နိမ့်ကျလျက် ရှိ၏။ ယင်းတို့သည် အဝေးသို့ ရောက်မသွားဘဲ၊ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ရွေ့လျားနေသည်

ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေ၏။ အလွန်ထူထပ်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် လနှင့် ကြယ်တို့၏
အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသည့်ပြင် လျှပ်ပြက်ခြင်းလည်း မရှိချေ။ လေထု
အောက်ပိုင်းရှိ လှုပ်ရှားနေသော ထူထည်ကြီးများသည်လည်းကောင်း၊
ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့သည်လည်း
ကောင်း အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပုံးလွှမ်းနေသော ခပ်မိန့်မိန့်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား
အသေအချာ မြင်နိုင်သည့် မြူနိုးများက သဘာဝမဟုတ်သော အလင်း
ရောင်ဖြင့် တောက်ပ ပြောင်လက်နေလေသည်။

“ခင်ဗျား မကြည့်ရဘူး၊ ခင်ဗျား ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။”

ကျွန်ုပ်သည် အားရှားကို ပြတင်းပေါက်မှ အသာအယာ တွန်းဖယ်
လျက် ကုလားထိုင်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရင်း တုန်လှုပ်စွာ ပြော
လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကဆက်လက်၍ “ခင်ဗျားကို အထိတ်ကလန့်
ဖြစ်စေတဲ့ ဒီအသွင်အပြင်တွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့
ဆိုင်တဲ့ သဘာဝတွေပါ။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ရေအိုင်က အငွေ့အသက်တွေ
ကြောင့် ဖြစ်လာတာတွေပါ။ ကိုင်း... ကျွန်ုပ်တို့ ဒီပြတင်းပေါက် ပိတ်ထား
လိုက်ကြပါစို့ဗျား။ လေက အတော်အေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားအတွက် ကြောက်
စရာကောင်းတယ်။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ခုနဲ့
ကျုပ် ဖတ်ပြမယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်ပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီည အချိန်
ဖြုန်းကြပါစို့လားဗျာ”

ကျွန်ုပ် လှမ်းယူထားလိုက်သော ရှေးဟောင်းစာအုပ်မှာ ‘ဆာလန်း
စလက်ကန်နှင့်’ ၏ အရူးအမူး တွေ့ဆုံခန်းခေါ် စာအုပ်ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကို
အားရှား ကြိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့ခြင်းမှာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောင်
လောင်သရော်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို
စာအုပ်တွင် အားရှားကဲ့သို့သော လူစားမျိုးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် မရှိသော်လည်း လက်လှမ်းမီရာ တစ်ခုတည်းသော စာအုပ်တစ်
အုပ်သာ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခုကဲ့သို့ စာဖတ်ပြခြင်း
အားဖြင့် အာရုံကြောများ အားနည်းသည့် ရောဂါကို ခံစားနေသူသည် စိတ်
လှုပ်ရှားထကြွနေခြင်းမှ သက်သာရာရကောင်း ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။
အကယ်၍သာ သူသည် ကျွန်ုပ် ဖတ်ပြနေစဉ် စိတ်ကို အတော်ကြီး ထိန်း
ချုပ်ထားရသည့် အမှုအရာမျိုးဖြင့် နားထောင်နေသည်၊ သို့မဟုတ် အမှတ်မဲ့

နားထောင်နေဟန်ရှိသည်ကို ကြိုတင်၍သာ သိမြင်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏
ညီနွယ်ချက် အောင်မြင်သည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူ ‘အီသယ်လရက်’ သည် ရသေ့ကြီး
၏ ကျောင်းသင်ခန်းအတွင်းသို့ အေးချမ်းစွာ ဝင်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်း
ခဲ့ရာတွင် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက်၊ အကြမ်းဖက်၍ ဝင်ရန် ကြိုးပမ်း
လျက် ရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် ဝတ္ထုထဲမှ စာသားများ
မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

အီသယ်လရက်သည် ရဲရင့်တည်ကြည်သူ ဖြစ်သည့်ပြင်
သောက်ထားသော ဝိုင်အရက်၏ အရှိန်ကြောင့်လည်း သွေးကြွနေ
သည်ဖြစ်ရာ အမှန်စင်စစ် ခေါင်းမာ၍ စိတ်ထားမကောင်းသော
ရသေ့နှင့် စကားဆိုရန်ပင် စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူ၏ပခုံးပေါ်
တွင် မိုးပေါက်များကျလာသည်ကို သိရှိပြီးလျှင် လေမုန်တိုင်းကျ
လာတော့မည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သူ၏ကျိုင်းကို မြှောက်ကိုင်
ရိုက်ခတ်လျက် တံခါးပေါက်မှ ပျဉ်ပြားများတွင် လက်အိတ်စွပ်
ထားသော သူ၏ လက်ဝင်သာအောင် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
ပျဉ်များကိုအင်တိုက်အားတိုက်ချိုးပဲ့လျက်ရှိလေရာ အသံများသည်
သစ်တောတစ်ခုလုံး မြည်ဟည်းပုံးလွှမ်း၍ သွားလေတော့၏။

ထိုစာပိုဒ် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်
သွားပြီးလျှင် ခေတ္တရပ်နားလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချက်ချင်းပင်
ကျွန်ုပ်၏ တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ကူးများကြောင့် ပေလော့မသိ၊ ဆာလန်း
စလက်က စာအုပ်ထဲတွင် အသေအချာ ဖော်ပြထားသည့် ပျဉ်ပြားများ ကွဲ
အက်ကျိုးပဲ့သံမျိုးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သော
အသံတစ်သံကို အိမ်ကြီး၏ အလွန်ဝေးကွာသော အပိုင်းဆီမှ နားထဲတွင်
ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိသည်မှာ ဆုံဆီးသွားမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှား
ဖွယ်မရှိပေ။ အကြောင်းမူ ပြတင်းတံခါးများ၏ တရုတ်ကပ်များ တဖျတ်
ဖျတ် မြည်နေသဖြင့် ထိုအချိန်ထိ အင်အားကောင်းနေသေးသော မုန်တိုင်း၏
တိုက်ခတ်သံတို့အကြားတွင် ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဝင်စားလေ
အောင် သို့မဟုတ် စိတ်လှုပ်ရှားလေအောင် မည်သို့မျှ မထူးခြားလှပေ။
ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုကို ဆက်၍ ဖတ်လေသည်။

သို့သော် လူစွမ်းကောင်းကြီး အိသယ်လရက်သည် တံခါး
အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် အကြပ်စက်စက်သည့် ရသေ့အား
အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် အလွန်စိတ်ထွက်ကာ အံ့အား
သင့်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် ရသေ့၏ကိုယ်စား အကြွေးများ ပျံ့
အုပ်နေသည့် ကြောက်စရာ အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် လျှာမှ မီးတဝင်း
ဝင်း ဖြစ်နေသော နဂါးတစ်ကောင်ကို ငွေကြမ်းပျဉ်ခင်းထားသည့်
ရွှေနန်းတော်ရှေ့တွင် ထိုင်၍စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
နံရံပေါ်၌ကား အောက်ပါ စာတမ်းရေးထိုးထားသည့် ပြောင်လက်
နေသော ကြေးဝါဒိုင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲချိပ်ထား၏။ စာတမ်းမှာ -

ဤနေရာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သူကား အောင်ပွဲရသူ
ပင်။ နဂါးကို သတ်နိုင်သူကား ဒိုင်းကို ရမည်ပင်'

ထိုအခါ အိသယ်လရက်သည် သူ၏ ကျိုင်းကြီးကို မြှောက်
လိုက်ပြီးနောက် နဂါး၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ရာ နဂါးကြီး
သည် သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ လဲကျသွားပြီးနောက် စူးရှလှသည့်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်စေလျက်
ပါးစပ်တွင်းမှ အခိုးအငွေ့များ ထုတ်လိုက်၏။ အိသယ်လရက်မှာ
ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အသံကို မကြားလိုသည့်
အတွက် သူ၏နားများကို လက်များဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထို
အသံမျိုးကိုလည်း ယခင်က တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။

ဤတွင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ အံ့အားသင့်လျက် ရတ်
တရက် ရပ်နားလိုက်ပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအကြိမ်၌မူ (မည်
သည့် နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ပြောရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း) ခပ်အုပ်
အုပ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှ ဖြစ်ဟန်တူသော စူးစူးဝါးနှင့် ရှည်လျားပြီးလျှင်
သဘာဝမဟုတ်သည့် မြည်တမ်းသံမျိုး စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားသည့်
နဂါး၏ သဘာဝ မဟုတ်သော မြည်တမ်းသံအတွက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူး
ထားမိပြီး ဖြစ်သည်အသံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သည့်အသံမျိုး အကယ်ပင်
ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် အလွန်ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်လာ
သည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ရာထောင်မကသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်
ခြင်းဒဏ်ကို အကယ်ပင် ခံနေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေသံလျှင်

၍ဆိုချေတော့မည်ဟု သူ မရိပ်မိစေရန် အတော်ပင် သတိထား၍ နေရ
၏။ သူသည် ထိုအသံများကို ကြားမကြား မသိရပေ။ သို့သော် စင်စစ်
အားဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူ၏ အမူအရာတွင် ထူး
ခြားသည့် ပြောင်းလဲမှုကား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာမူလျက်
ထိုင်နေရာမှ အခန်းကြီး၏ တံခါးမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိအောင်
သူ၏ကုလားထိုင်ကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်
သည် သူ၏မျက်နှာကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာ မြင်နိုင်သော်လည်း သူ
သည် မကြားတကြား တီးတိုးရေရွတ်နေသကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေ
သည်ကိုမူ ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ရင်ဘတ်ပေါ်
တွင် ငိုက်စိုက်ချထား၏။ သို့သော် သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်း
အကြည့်လိုက်တွင် မျက်လုံးများ ဖြူးကျယ်စွာ ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် သူ အိပ်မနေကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိရပေသည်။ သူ၏ ကိုယ်
ခန္ဓာကြီးကို တစ်ဖက်သို့ အသာအယာ ခပ်မှန်မှန် ယိမ်းကာ လှုပ်ရှားနေ
သေး၏။ ဤအချက်ကို ချက်ချင်းပင် သတိပြုလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်
ဆာလန်းစလက်၏ ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထို့နောက်တွင် လူစွမ်းကောင်းကြီးသည် နဂါး၏ ကြောက်
မက်ဖွယ်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက် ကြေးဝါ
ဒိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းအပေါ်တွင် စီရင်ထားသည့် မန္တရားကို
ချိုးဖျက်ရန်ကိုလည်းကောင်း သတိရလျက် နဂါးအသေကောင်
ကြီးအား သူ၏ ရှေ့မှ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးသော် ငွေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
နင်းလျက်နံရံတွင် ချိပ်ထားသော ဒိုင်းဆီသို့အရောက် ရဲဝံ့စွာ
လျှောက်သွားလေ၏။ သို့သော် ထိုဒိုင်းကြီးသည် သူ့အလာကိုပင်
မစောင့်တော့ဘဲ၊ သူ၏ခြေရင်းသို့ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော
အသံကြီးဖြင့် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ဤစကားလုံးများ ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း
ငွေကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကြေးဝါဒိုင်းကြီး အံ့ခနဲ ပြုတ်ကျသကဲ့သို့ လိုက်သံ
ပါသည့် သတ္တုချင်း ရိုက်ခတ်သံမျိုးကို ခပ်အုပ်အုပ် ပဲ့တင်သံနှင့်တကွ
အကယ်ပင် ထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို ထိန်း၍
မရအောင်ပင် တုန်လှုပ်သွားသဖြင့် နေရာမှထ၍ ခုန်လိုက်မိ၏။ သို့သော်
အားရှားကား မည်သို့မျှ မဖြစ်သကဲ့သို့ ယခင်ကအတိုင်း ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုး

နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများကား ရှေ့သို့သာ စိုက်ကြည့်နေပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို တင်လိုက်သောအခါ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွား၏။ နှုတ်များတွင် နာမကျန် ဖြစ်နေသူ၏ အပြုံးမျိုး တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ကျွန်ုပ် ရှိနေသည်ကို သတိထားမိဟန်မတူဘဲ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိ၏။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်း၍ နားထောင်လိုက်သောအခါ သူပြောသော စကားများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အကြောင်းများကို သိရှိလိုက်ရသည်။

“မကြားဘူးလား။ ဟုတ်တယ် ကျုပ် ကြားတယ်။ ကျုပ်တော့ ကြားပြီးပြီ။ ကြာလှပြီလေ ... မိနစ်တွေ၊ နာရီတွေ၊ ရက်တွေ ကြာလှပြီ။ ကျုပ် ကြားနေတာ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ တောက်ဆိုးတဲ့လူပါ။ ကျုပ် မရဲဘူး။ ကျုပ် မပြောရဲဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့လေ အသက်ရှင်နေတဲ့လူကို သင်္ချိုင်း ဝှံ့ မြှုပ်လိုက်မိပြီဗျ။ ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ် အာရုံတွေဟာ သိပ်ထက်မြက်ပါတယ်လို့လေ။ ကဲ ... အခု ကျုပ် ပြောပြမယ်နော်။ ကျုပ် လေ ဟိုခေါင်းကြီးထဲက သူ ပထမဆုံးချည်ချည်နဲ့နဲ့ လှုပ်ရှားတာကို ကြားခဲ့ရတယ်ဗျ။ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာပဲ ကြားခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ် မရဲဘူး။ ကျုပ် ပြောကို မပြောရဲဘူး။ အဲ ... အခု ဒီညတော့ ဘာတဲ့ အိသယ်လရတယ်တဲ့။ ဟား ဟား ဟား ရသေ့ကြီးရဲ့ အခန်းတံခါးကို ချိုးသတဲ့။ နဂါးထဲလည်း သေမင်းငင်တဲ့ အသံနဲ့ အော်သတဲ့။ ဒိုင်းကြီးကလည်း အုံးခနဲ ပြုတ်ကျသွားသတဲ့။ ခေါင်းကြီး ပွင့်သွားတယ်။ သူ့အခန်းရဲ့ တံခါးက ပတ္တမြားတွေက တဂျီဂျီနဲ့ မြည်သတဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြေအောက်တိုက်ခန်းက နံနက်စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကြိုးစားပမ်းစား လမ်းလျှောက်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့လားဗျာ။ အို ... ကျုပ်ဘယ်ကို ပြေးရပါ့မလဲ။ သူ ဒီကို အခုပဲ ရောက်လာတော့မယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကျုပ် အလျင်စလို လုပ်လိုက်မိတာကို အပြစ်တင်ရအောင် ကမန်းကတန်း သူလာမနေဘူးလားဟင်။ သူ့ခြေသံကို လှေကားပေါ်မှာ ကျုပ် ကြားရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့နှလုံးသားဟာ ခပ်လေးလေးနဲ့ ကြောက်စရာ ခုန်နေတာ ကျုပ် မခွဲခြားနိုင်ဘူးလို့ ထင်သလားဟင်။ အရူး ... အရူး” ဤသို့ပြောပြီးလျှင် သူသည်

ခိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလျက် အသံကုန်ဟစ်ကာ “လူရူး ကျုပ်ပြောတာကိုမယ် သူတံခါးအပြင်ဘက်မှာ အခု ရပ်နေတယ်”

ဤသို့ လူသာမန်တို့ထက် လွန်ကဲသော စွမ်းအားဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ရာ သူ့စကားများထဲတွင် ဂါထာမန္တရားတို့၏ အစွမ်းသဘောမျိုး သက်သက်သို့ သူ ညွှန်ပြသော ရှေးတံခါးကြီး၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အခန်းကြီးများသဖွယ် အက်ခိုနိသား တံခါးရွက်များသည် ရုတ်တရက် အပြည်းဖြည်း ပွင့်ဟသွားလေတော့၏။ သို့ပွင့်သွားခြင်းမှာ လေတိုးသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း တံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခြုံထည်များ ပုံးလွှမ်းနေသည့် လေဒီမယ်ဒလင်အားရှားသည် အကယ်ပင် မားမားကြီး ရပ်နေလေသည်။ သူ၏ ဖြူဆွတ်သော ဝတ်ရုံပေါ်တွင် သွေးစများရှိနေ၍ သူ၏ လွတ်မြောက်လာသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဟူသမျှတွင်လည်း အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်းရုန်း ထွက်လာခဲ့ရသည့် လက္ခဏာများ ရှိနေလေသည်။ သူမသည် အတန်ကြာမျှ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်လျက် တံခါးဝတွင် ဒဿိဒယိုင်ထိုးနေပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်၍ အတွင်းဘက်မှ သူ၏မောင်ဆီသို့ ဝန်းခနဲ လဲကျသွားလေရာ သူ၏ မောင်သည်လည်း သူမနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့၏။

ထိုအခန်းမှလည်းကောင်း၊ ထိုအိမ်ကြီးမှလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့၏။ လေမုန်တိုင်းကား ခုံးတံတား ဖြတ်လမ်းဟောင်းကလေးကို ဖြတ်ကူးနေခိုက်မှာပင် အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် တိုက်ခတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာရာ မည်သည့်နေရာမှ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသည့် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာနိုင်မည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ နောက်တွင် အိမ်ကြီးနှင့် ယင်း၏ အရိပ်များသာ ရှိနေသောကြောင့် ခေတည်း။ အလင်းရောင်သည်ကား ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ဝင်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော သွေးရောင်ကဲ့သို့ ခြင်းခြင်းနီနေသည့် လဝန်းကြီး အရောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။ လမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ် ယခင်က ပြောပြခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း အိမ်အမိုးမှ အောက်ခြေအထိ ကွေ့ကောက်လျက် တစ်ခါက ရုတ်တရက် မမြင်သာအောင် ရှိနေခဲ့သည့် အက်ကြောင်းကြီးမကြားမှ

ထင်ထင်လင်းလင်း ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် ငေးစိုက်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုအက်ကြောင်းသည် လျင်မြန်စွာ ကျယ်လာပြီးနောက် လေပွတ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း အတိုက်လိုက်တွင် လမင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်း၌ ပေါ်လာပြီးလျှင် ခိုင်ခံ့ကြီးမားသည့် နံရံကြီးများသည် ထက်ခြမ်းကွဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှာလည်း ချာချာလည်၍ သွားလေတော့၏။ ထောင်သောင်းမကသော ရေအလျဉ်းတို့၏ ကျသံကဲ့သို့ ရှည်လျားသည့် တစ်ခဲနက် အော်သံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းရှိ နက်ရှိုင်းစွတ်စိုနေသော ရေအိုင်ကြီးသည် အားရှားရေဟာ' ၏ အစိတ်အပိုင်းများကို ဝါးမျိုလိုက်လေသတည်း။

ကျင်းနှင့် ချိန်သီး

ကျွန်ုပ်သည် နာ၍နေ၏။ ဒုက္ခဝေဒနာကို အချိန်တာရှည်စွာ ခံစားရသဖြင့် သေလုမျောပါးမျှ နာ၍နေပါ၏။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အနှောင်အဖွဲ့မှ နောက်ဆုံးလွတ်လိုက်၍ ထိုင်ခွင့်ပေးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သတိများ လက်လွတ် သွားတော့မည်ကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်လိုက်မိပါသည်။ စီရင်ချက်ချမှတ်သော အပြစ်ဒဏ်ကား သေဒဏ်ဖြစ်၍ သေဒဏ်ဟူသော စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့ နောက်ဆုံးထင်ထင်ရှားရှား ထိုးဝင်လာသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် စုံစမ်းမေးမြန်းနေသံများသည် မထင်မရှား ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံများနှင့် ရောကာ မကွဲမပြား ဖြစ်၍သွားတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ချာချာလည်လျက်ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်၍နေရာ တဝီဝီ ဘီးလည်သံနှင့် ဆက်စပ်တွေးတောမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဓေတ္တခဏမျှသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချက်ချင်းပင် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရတော့ပေ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ် မျက်စိထဲ၌ကား မြင်၍နေသေး၏။ သို့သော် အဘယ်မျှလောက် မဟုတ်မဟတ် မြင်၍နေလေသနည်း။ ဝတ်ရုံနက်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် တရားသူကြီးများ၏ နှုတ်ခမ်းများကို မြင်ရ၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖြူ၍နေဟန်ထင်ရ၏။ ယခု ကျွန်ုပ် ရေးနေသော စက္ကူ

၃၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထက်ပင် ဖြူဖွေးပါးလျှပ်၍နေ၏။ သူတို့တွင် ကြံ့ခိုင်မှု၊ တည်ကြည်မှု လူနည်းလူချင်း ညဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည့်ကို လျစ်လျူရှုနိုင်သော စိတ်၏ ခိုင်မြဲမှုများ ရှိသည်နှင့်အမျှ သူတို့နှုတ်ခမ်းများက ပါးလျှပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ်သော စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်များကို သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှ ရေရှည်နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရ၏။ နှုတ်ခမ်းများကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် မဲကာရွဲကာ တွန့်လိမ်၍နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ် နာမည်၏ ကောင်းလုံးများကိုလည်း အဆန်းထွင်၍ ပေါင်းစပ်၏။ သို့သော် အသံတစ်ခုတစ်ရာ ထွက်မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်၍သွားမိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေသည့်အချိန်ကလေးအတွင်း အခန်းကြီး၏ နံရံများတွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် အနက်ရောင် ဇာခန်းဆီးများ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုမှ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်အာရုံသည် ဗားပွဲပေါ်ရှိ ပယောင်တိုင်ရှည်ကြီး (၇) တိုင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွား၏။ ပထမ၌ ၎င်းတို့မှာ ပူဇော်သက္ကဏ္ဍာယ ပြုထားသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိရာ ကျွန်ုပ်အား ကယ်တင်မည့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော သေးသေးသွယ်သွယ် ကောင်းကင်တမန်တော်များဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် ထိုဇောချင်း၌ ရုတ်တရက် မူးဝေနှောက်ကျသွားပြီးနောက် ဘက်ထရီအိုးမှ ဝါယာကြိုးကို ကိုင်လိုက်မိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကျင့်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထိုအတောအတွင်း ကောင်းကင်တမန်တော် အသွင်သဏ္ဌာန်များသည် ဦးခေါင်းတွင် မီးလျှံများ တပြောင်ပြောင်တောက်ကာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် အစိမ်းအဝါများအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား၍ ယင်းတို့ထဲမှ မည်သည့် အကူအညီမျှရမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့နောက် သင်္ချိုင်းထဲ၌ မည်မျှလောက် အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေချိန်မည်နည်းဟူသော အတွေးတစ်ခုသည် သာယာသော ဂီတသံတစ်ခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးထဲသို့ ထိုးဝင်လာ၏။ ထိုအတွေးသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ဝင်လာရာ၊ အတော်ကြာမှပင် လုံးဝ သဘောပေါက်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ယင်းကို အသေအရာ သိရှိလက်ခံနိုင်လာသည်အခါ၌မူ တရားသူကြီးများ၏ ပုံသဏ္ဌာန်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်မှ မျက်လှည့်ပြသကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ဖယောင်းတိုင်များလည်း မရှိတော့ချေ။ လုံးဝ မီးငြိမ်းသွား၏။ အမှောင်ထုသည် ထိုးဝင်လာ၏။ အာရုံခံစားမှုအားလုံး ငရဲပြည်သို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်း

သွားသကဲ့သို့ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် တိတိဆီဆီ ငြိမ်သက်သွား၍ ညဉ့်၏အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မေမြောသွားခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ သိမှုအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။ ဘာကိုသိနေသေးသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ရှင်းလင်းဖော်ပြနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့သော် လုံးဝ ဆုံးရှုံးသွားခြင်းကား မရှိသေးပေ။ အနစ်မြိုက်ဆုံး အိပ်ပျော်နေခြင်းလော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကယောင်ကတမ်း ပြောနေခြင်းလော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မေမြောနေခြင်းလော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သေသွားခြင်းလော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သင်္ချိုင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် အားလုံးဆုံးရှုံးသွားပြီဟု မဆိုနိုင်။ သို့မဟုတ်လျှင် လူသတ္တဝါအဖို့ မသေနိုင်သည့်အဖြစ် ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ အနစ်မြိုက်ဆုံး အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် အိပ်မက်အချို့ကို ဖြေရှင်းလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြေရှင်းသော်လည်း နောက်တစ်ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်မက် မက်မှန်းကိုပင် မသိတော့ချေ။ မေမြောသွားရာမှ ပြန်လည်သတိရရာတွင် အဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိ၏။ ပထမမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဆင့်ဖြစ်၍ ဒုတိယအဆင့်မှာ ရုပ်ပိုင်းအဆင့် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ဒုတိယအဆင့်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌ ပထမအဆင့်၏ ထင်မြင်ချက်များကို ပြန်လည်သတိရအောင် ပြုနိုင်လျှင် ဤထင်မြင်ချက်များကို ချောက်ကြီး၏ အခြားဘက်တွင်လည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိရပေမည်။ ထိုချောက်ကြီးကား အဘယ်နည်း။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ယင်၏ အရိပ်များကို သင်္ချိုင်း၏ အရိပ်များနှင့် မည်ကဲ့သို့ ခွဲခြားပါမည်နည်း။ သို့သော် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က ပထမအဆင့်ဟု သတ်မှတ်ထားသော အဆင့်၏ အာရုံထင်မြင်မှုများကို အလိုရှိသလို ပြန်လည်အမှတ်ရအောင် မပြုနိုင်စေကာမူ ယင်းတို့သည် ကာလအတန်ကြာလတ်သော် မခေါ်ပင့်ချေ ရောက်လာတတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ယင်းတို့ မည်သည့်နေရာက ရောက်လာသနည်းဟု အံ့အားသင့်ကြရသည် မဟုတ်ပါလော။ တစ်ကြိမ်မျှ မမေမြောဖူးသူသည် အလွန်ပြောင်ပြောင်တောက်နေသော ကျောက်မီးသွေးများတွင် ထူးခြားသော နန်းတော်များ၊ အကယ် ရင်းနှီးသော မျက်နှာများကို တွေ့ရမည် မဟုတ်ပေ။ လူအများပင် မြင်ရမည် မဟုတ်သည့် ကြွေကွဲဖွယ်ရာ မြင်ခင်းများ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသည်ကို တွေ့ရမည် မဟုတ်ချေ။ ထူးဆန်းသော ပန်းပွင့်တစ်ခု၏ ရနံ့ကို ခံယူကာ စဉ်းစားတွေးတောနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါမျှ

သူ မကြားခဲ့ဖူးသော ဂီတသံ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်ရသည်ကို လည်း ခံရမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ သတိတရား ကွယ်ပျောက်နှစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော လဟာပြင်ထဲမှ သတိပြန်၍ ရရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ အကြိမ်ကြိမ် အားထုတ်ကြည့်၏။ ထိုအချိန်များအကြား ဌီပင် သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည့် တိုတောင်းလှသော အခိုက်အတန့်ကလေးများ ရှိ၏။ ယင်းသို့သော အခိုက်အတန့်ကလေးများ အတွင်း၌ပင်လျှင် အမှတ်ရခြင်း အရိပ်အယောင်တွင် ထင်မြင်လာပုံမှာ အရပ် ရှည်လျားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်ုပ်အား ချီမကာ အတောမသတ်ဘဲ အောက်သို့ ပွေ့ချီဆင်းသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ တပြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မူးဝေခြင်းဝေဒနာ ဖိစီးနှိပ်စက်သည်ကို ခံရလေတော့၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် အရာဝတ္ထုအားလုံး ရုတ်တရက် ရပ် တန့်သွားသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အား သယ်ဆောင်သွားသူများ သည် အကန့်အသတ်မရှိသော အတားအဆီးများကိုပင် ကျော်လွန်သွားပြီး နောက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ယူဆောင်လာရသဖြင့် မောပန်း သည့် လက္ခဏာဖြင့် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ဟန်တူလေသည်။ ထို့ နောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပြားချပ်နေသည့်အသွင်နှင့် စိုထိုင်းနေခြင်းကို သတိရလိုက်၏။ တစ်ဖန် မူးဝေနေောက်ကျိသွားပြန်ရာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အရာများကို မသိတသိ ဖြစ်စေသော မူးဝေနေောက်ကျိခြင်းမျိုး ဖြစ်လေ သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် အလွန် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အသံတို့ကို သတိရလာပြန်၏။ ယင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား ပြင်း စွာတုန် လှုပ်နေခြင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် နှလုံးခုန်နေသံကြားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် အားလုံး ဟာလာဟင်း လင်း ဖြစ်နေ၏။ နောက် တစ်ဖန် အသံနှင့် လှုပ်ရှားမှု ထို့ပြင် တွေ့ထိမှု တို့ကို သိရလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်သွားသည့် ဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရပြန် ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောမှုမရှိဘဲ မိမိတည်တံ့နေမှုကို သာမန် သိရှိသည့်အဖြစ်ကို ခံစားရပြီးလျှင် ယင်းသည် အချိန်အတန်ကြာမျှ

တည်မြဲနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် သတိတရား ဝင်လာလျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ခံစားရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေ အစစ်မှန်ကို သိရှိခံစားလိုသည့် ပြင်းပြသောဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ဘာမျှ မသိတော့ သည့်အဖြစ်သို့ ကျရောက်လိုသည့် အဖြစ်ကိုပင် ပြင်းစွာတောင့်တမိပြန်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် တစ်ရှူးထိုးစိတ် ပြန်လည်ဝင်လာပြီးလျှင် လှုပ်ရှား၍ရ လာ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် အားလုံး စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း၊ တရားသူကြီးများနှင့် သူတို့၏ ဝတ်ရုံနက်ကြီးများ၊ အပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်၊ နှာနေမှုနှင့် မေမြော သွားမှုတို့ကို အလုံးစုံ ပြန်လည်သတိရလာလေတော့သည်။ ထို့နောက် တွင်ကား အထက်ပါ အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အားလုံးကိုလည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် အပြင်းအထန် ကြိုး ပမ်းပုံမှစ၍ ဝိုးတိုး ဝါးတား ပြန်လည်မှတ်မိသမျှကိုလည်းကောင်း မေ့သွား လေတော့သည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စည်းများကို မဖွင့်သေးချေ။ အချုပ်အနှောင်မရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ လျောင်းလျက်သားရှိနေသည်ဟု အမှတ်ရလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ခု သော ခပ်လေးလေးနှင့် ခပ်ထိုင်းထိုင်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုအပေါ်သို့ ကျရောက် သွား၏။ ထိုအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို မိနစ်ပေါင်းများစွာ တင်ထား လိုက်ရင်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်၍ မည်သို့ဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစား ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိဖွင့်၍ စက္ခုအာရုံကို ခံစားကြည့်လို သော်လည်း မကြည့်ရဲချေ။ ပထမဆုံးမြင်ရမည့် ပတ်ဝန်းကျင် အရာဝတ္ထု များကိုပင် ကြောက်လန့်နေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စရာတို့ကို မြင်ရမည်ကို စိုးသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာမျှ မမြင်ရမည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု အောက်မေ့ကာ မျက်လုံးများကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဆိုးဆုံးသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကား အမှန် ပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မဆုံးနိုင်သော ညဉ့်၏ အမှောင်ထုကြီး လွှမ်းမိုးနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူရန် ကြိုးစားလိုက် ၏။ သို့သော် အမှောင်ဟူသည် သိပ်သည်းလှ၍ ကျွန်ုပ်အား နှစ်မွန်းအောင် ပြုနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ လေထုကလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြည့်နှက် သိပ်သည်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေလျက် တွေးတော

စဉ်းစား ဤည့်လိုက်၏။ တရားစစ်ဆေးပုံများကို အမှတ်ရလာပြီးလျှင် ထိုနေရာမှစတင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှန်ကို စဉ်းစားကြဆဲရန် ကြိုးပမ်းတော့၏။ အပြစ်ဒဏ်အတွက် စီရင်ချက်ချမှတ်ပြီးလေပြီ။ သို့ပြီးသည်နောက် အချိန်ပင် အတော်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အကယ်ပင် သေပြီဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထင်သေးချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝတ္ထုထဲတွင် မည်သို့ဖတ်ရှုရစေကာမူ ထိုကဲ့သို့သော ထင်မြင်ယူဆချက်သည် အကယ်ဖြစ်ပျက်နေမှုနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မည်သည့်နေရာတွင် မည်ကဲ့သို့သော အခြေအနေရှိလေသနည်း။ သေဒဏ် အပြစ်ပေးခြင်းခံရသူများသည် အခမ်းအနားဖြင့် စီရင်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရ၍ ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးသည်နေ့ ညဉ့်ဦးအချိန်၌ပင် ထိုသို့လူတစ်ယောက်ကို စီရင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် ကျင်းပဦးမည် မဟုတ်သေးသည့် နောက်တစ်ကြိမ် အခမ်းအနားအတွက် အချုပ်ခန်းအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်အား ပြန်လည် ချုပ်ထားလိုက်လေသလော။ ယင်းမှာလည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ သတ်ဖြတ်စရာလူများ အလွန်အလိုရှိနေကြသေး၏။ ထိုမှတစ်ပါး 'တော်လီဒို' ရှိ ကျွန်ုပ် အခန်းနှင့် အခြားအပြစ်ဒဏ် ခံစားရသူများ၏ အကျဉ်းခန်းများတွင် ကျောက်သားကြမ်းပြင်များရှိ၏။ သို့သော် အလင်းရောင် လုံးဝ မဝင်နိုင်အောင် လုပ်ထားသည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားမှ ရုတ်တရက် သွေးများ ပန်းထွက်သွားလောက်အောင်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကူးစိတ်သန်း တစ်ရပ်ပေါ်လာပြီးနောက် တစ်ခဏကြာမျှ မေ့မြောသွားပြန်၏။ ပြန်လည်သတိရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် ထလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ တုန်လှုပ်နေလေသည်။ လက်များကို ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နေရာအနှံ့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ မည်သည့် အရာကိုမျှ မစမ်းမိချေ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်လည်း ခြေလှမ်းရှုံ့နေ၏။ အကြောင်းမူ သင်္ချိုင်းဂူ၏ နံရံများ ကာဆီးနေမည်စိုးသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးဝယ် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာ၍ နဖူးပြင်၌လည်း ကြီးမားသော ချွေးသီးများ ငွေ့နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတင်မကျ စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် ဒုက္ခကို သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်များကို သတိနှင့် ဆန့်တန်းကာ အလင်းရောင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုမြင်ငြား မျက်လုံးများကို ပြူး

ကျယ်အောင် စူးစိုက်လျက် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခြေလှမ်းအတော်များများ လျှောက်ကြည့်၏။ သို့သော် မည်းမှောင်လျက်ရှိသော လဟာပြင်မျှသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ အသက်ရှူနိုင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာမှာ အဆိုးရွားဆုံးသော ကံကြမ္မာ မဟုတ်သေးကြောင်း ထင်ရှားသည့် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လျှောက်နေစဉ် တော်လီဒို၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထောင်သောင်းမကသော ကောလဟာလသတင်းများကို တစ်ပြုတ်တစ်ခေါင်း ကျွန်ုပ် တွေးမိ၏။ မြေအောက် အကျဉ်းခန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အဖြစ်သန့်များကို ပြောသံကြားဖူးရာ၊ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်က အမြဲပင် ဒဏ္ဍာရီများဟု ယူဆခဲ့၏။ သို့သော် ယင်းတို့သည် နှစ်ယောက်ချင်း တီးတိုးပြော ရန်မှတစ်ပါး ပြန်လည်ပြောပြရန်ပင် မသင့်အောင် ထူးဆန်း၍ စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အလင်းရောင်မရှိသည့် မြေတိုက်အောက်တွင် အငတ်ငတ် အမွတ်မွတ် ဖြစ်ကာ သေကြေပျက်စီးရန် ပစ်ထားလေသလော။ သို့မဟုတ် ယခုထက် ပိုမိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မည်သို့သော ကံကြမ္မာမျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်းနေပါသနည်း။ တရားသူကြီးများ၏ သဘောကို ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ ကောင်းစွာ သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သာမန်သေကြေပျက်စီးမှုထက် ပိုမိုဆိုးဝါးသည့် သေကြေပျက်စီးမှုမျိုးကား ရှိမည် မဟုတ်ချေ။ မည်သို့မည်ပုံ မည်သည့်အချိန်တွင် သေဆုံးရမည်ဆိုခြင်းကို သာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆန့်တန်းထားသော လက်များသည် နောက်ဆုံးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အမာခံ အတားအဆီးကို စမ်းမိလိုက်၏။ ယင်းမှာ ကျောက်များကို အင်တော ကိုင်ထားဟန်ရှိသည့် နံရံတစ်ခုဖြစ်၏။ အလွန်ချောမွတ်၍ အညိုများဖြင့် ခပ်ချောချောနှင့် အေးစက်စက်ရှိလေသည်။ ယင်းကို ကျွန်ုပ်သည် လျှောက်၍ စမ်းကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အသွင်ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်သတင်းများကို ကြားထားပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ခြေလှမ်းများကိုပင် မယုံသကာစိတ်ဖြင့် ဂရုတစိုက် လှမ်းရ၏။ သို့သော် ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အကျဉ်းခန်း ပမာဏကို မည်သို့မျှ ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ပတ်ပြည့်မှန်းမသိဘဲ ပတ်မီကာ ပထမစ၍ လျှောက်သည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်ပေမည်။ အခန်းကား အလွန်ပင် တက်ညီလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးရာခန်းမသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့စဉ်က အထို
 အိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် မောင်းချဇားကို ထုတ်ယူမည်ပြုလိုက်၏။ သို့သော်
 ၎င်းမှာ မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားကောင်းများကို ချွတ်ထား
 အဝတ်ကြမ်းတစ်စုံကို ဝတ်ပေးထားကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် စတင်
 လျှောက်ရာ နေရာကို မှတ်သားရန်အတွက် မောင်းချဇားကို နံရံအောက်
 ကြောင်းတစ်ခုထဲတွင် ထိုးထည့်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သို့သော်
 ထိုအခက်အခဲကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်စဉ် အောင်မြင်
 နိုင်ဖွယ် မရှိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် အသေးအပွေမျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် ဝတ်ထားသာ အင်္ကျီနောက်ပိုင်းအောက်စကို ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင်
 နံရံနှင့် ထောင့်မှန်ပြုလျက် ထိုအဝတ်စကို ချထားလိုက်၏။ အကျဉ်းခန်းကို
 ပတ်လျက် မှောင်ထဲတွင် လျှောက်သွားစဉ် တစ်ပတ်ပတ်မီလျှင် ဤအဝတ်
 စကို ပြန်မတွေ့ဘဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အနည်းဆုံး ဤသို့ဖြစ်ရမည်ဟု
 ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အခန်း၏ ပမာဏကိုလည်း
 ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အားအင်နည်းနေမှုကိုလည်းကောင်း ထည့်သွင်း၍
 မတွေးခဲ့ပေ။ ကြမ်းပြင်မှာ စိုထိုင်း၍ ချောနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒဃိဒဃိုင်
 ရှေ့သို့ အတန်ကြာ လျှောက်သွားပြီးနောက် ခြေချော် လဲကျသွားလေရာ
 အလွန်ပင်ပန်း အားနည်းနေသဖြင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေလိုက်ရ၏။
 မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် လဲကျနေရာမှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရာတွင်
 ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် ရေအပြည့်ထည့်ထားသော
 ချိုင့်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ဤအခြေအနေအတွက် စဉ်းစားခန်းမထုတ်နိုင်
 အောင် အလွန်ပင်ပန်း အားကုန်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ကို
 အငမ်းမရစားကာ ရေကို အငမ်းမရ သောက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် မကြာမီ
 ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ပြန်ရာ၊ အပြင်းအထန် ကြိုးစားမှ အဝတ်စရှိရာသို့
 ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတော့၏။ ကျွန်ုပ် လဲကျသွားသည့်အချိန်အထိ
 ကျွန်ုပ်သည် ၅၂ လှမ်း ရေတွက်မိပြီးဖြစ်ရာ၊ ဆက်လျှောက်သောအခါ
 အဝတ်စရှိရာ ရောက်သည်အထိ ၄၈ လှမ်း ရေတွက်မိပြန်လေသည်။ သို့
 ဖြစ်၍ စုစုပေါင်း ခြေလှမ်း ၁၀၀ ရှိရာ၊ နှစ်လှမ်းလျှင် တစ်ကိုက်ကျနှင့်
 တွက်ဆသော် အကျဉ်းခန်းသည် ပတ်လည်အားဖြင့် ကိုက် ၅၀ ရှိမည်ဟု
 ယူဆရ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် နံရံတွင် ထောင့်ချိုး အများအပြား

တွေ့ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သို့ဖြစ်၍လည်း မြေအောက်အခန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို
 မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။ ထိုအခန်းသည် မြေအောက်အခန်းဖြစ်
 သည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်သည် မယူဆဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဤသို့ စူးစမ်းကြည့်ရှုမှုများ ပြုခဲ့ရာတွင် ရည်ရွယ်ချက် အနည်း
 အကျဉ်းသာ ရှိ၍ မျှော်လင့်ချက်ကား မရှိချေ။ သို့သော် မထင်ရှားသော
 သိလိုစိတ်က ယင်းတို့ကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ရန် စေ့ဆော်ခဲ့၏။ သို့နှင့်
 ကျွန်ုပ်သည် နံရံကို နောက်ခိုင်းလျက် ဖြတ်လျှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
 ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်သတိကြီးစွာဖြင့် စမ်း၍ လျှောက်ခဲ့၏။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြမ်းပြင်သည် အမာခံပင် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း
 အညိုတက်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်
 သည် ရဲတင်းလာကာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းကို ရဲရင့်
 စွာပင် လှမ်းလျက် တည့်တည့်ကျနိုင်သမျှကျအောင် လျှောက်ခဲ့လေသည်။
 ဤကဲ့သို့ ၁၀ လှမ်း၊ ၁၂ လှမ်းမျှ လျှောက်မိလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီနောက်
 ပိုင်းသည် ခြေကြားတွင် လာ၍ငြိနေလေရာ၊ ယင်းကို တက်နင်းမိသဖြင့်
 အားကုန် မှောက်လျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဝရန်းသုန်းကား လဲကျသွားရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်
 ခြည်းအားဖြင့် အလွန်ထူးဆန်းသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကို မသိလိုက်ချေ။
 သို့သော် နောက်စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ် အစန့်သား လဲကျနေဆဲ
 မှာပင် သိရှိလိုက်ရပေ၏။ အကြောင်းကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မေး
 သည် အကျဉ်းခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တင်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏
 မေးစေ့ထက် နိမ့်ကျနေရမည်ဖြစ်သည့် နှုတ်ခမ်းများနှင့် ခေါင်းအပေါ်ပိုင်း
 တို့ဇာား ဘာကိုမျှ ထိမနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်
 ၏ နဖူးအား နံဘေးသောအထွေများ လာ၍ ဟပ်နေဟန်တူပြီးလျှင် ပုပ်ဖွနေ
 သော မှိုများ၏ ရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကိုရှေ့သို့
 ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်ရာ အတိုင်းအရှည်ကို ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းရန် မတတ်နိုင်
 သော ကျင်းဝိုင်းတစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့၍လဲကျနေသည်ကို တုန်လှုပ်
 ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ အစွန်း၏ အောက်ဘက်
 တွင် အင်္ဂတေတိုင်ထားသည်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရင်း ကျွန်ုပ်သည်
 အင်္ကျီအပဲ့အစတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ချောက်ထဲသို့ လွှတ်ချလိုက်၏။
 စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် ချောက်ကြိုး၏ နံဘေးအား ရိုက်

၃၀ ၁ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခတ်သံကို နားထောင်နေမိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရေထဲသို့ စွပ်ခနဲ ဖြတ်ကျသွားသံနှင့်အတူ ပဲ့တင်သံများ ပေါ်လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တံခါးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ဖွင့်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သံနှင့် တူသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် မှောင်ထဲတွင် ပျော့တော့သော အလင်းရောင်တစ်ခု လက်ခနဲ ဖြတ်သွားပြီးနောက် ရုတ်ခြည်းသံ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ကြံ့မာဆိုးကို တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် မတော်တဆ အချိန်မီ ခြေချော်လဲခဲ့သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိတော့၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သာ ခြေချော်မလဲဘဲ နောက်ထပ်တစ်လှမ်းသာ လှမ်းမိခဲ့လျှင်၊ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိနေတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခု ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့သည့် သေခြင်းမျိုးကား တရားရုံးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ပြောပြချက်များတွင် ဒဏ္ဍာရီဆန်လှသဖြင့် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိ စသည်ဖြင့် စိတ်ထင်ခဲ့သော သဘောသွားအတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့သော စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားရသူများအဖို့ ကိုယ်ခန္ဓာကို တိုက်ရိုက်ဝေဒနာ ခံစားရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းခံရပြီးမှ သေဆုံးရခြင်းနှင့် အဆိုးဝါးဆုံး စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများကို ခံစားရပြီးမှ သေဆုံးရခြင်းဟူ၍ ရွေးချယ်ရန် နှစ်လမ်းရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဒုတိယလမ်းကို သီးသန့်ထားရှိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒုက္ခခံစားခဲ့ရလွန်းသဖြင့် အာရုံကြောများ အားလျော့သွားခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကိုယ့်အသံကိုယ် ပြန်ကြားရသည်ကိုပင် တုန်လှုပ်နေခဲ့၍ ကျွန်ုပ်အတွက် ထားရှိသော ညဉ့်ပန်းမှုမျိုးအနက် အသင့်လျော်ဆုံးဟု ယူဆကြဟန် တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေလက်များ တုန်လှုပ်ကာ နံရံရှိရာဘက်သို့ ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ ရေတွင်းများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်များကို ရင်ဆိုင်စွန့်စားမည်ထက် နံရံရှိရာမှာပင် အသေခံရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ရေတွင်းများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများနှင့် ပတ်သက်၍ အကျဉ်းခန်းများ ပတ်လည်တွင် အခြေအနေ အမျိုးမျိုးအရ စိတ်ကူးဖြင့် သရုပ်ဖော်ကြည့်မိ၏။ အခြားအချိန်အခါ၌သာ ဆိုခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသည့် ချောက်ကြီးတစ်ခုခုထဲသို့ ဦးစိုက်ထိုးချလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဒုက္ခကို ချက်ချင်း အသိမ်းလိုက်ရန် သတ္တိရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်သည် သူရဲဘောအကြောင်ဆုံး ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထို့ပြင် ထိုကျင်းများနှင့်

စပ်လျဉ်း၍ ချက်ချင်း သေဆုံးသွားရန်မှာ သူတို့၏ အဆိုးဝါးဆုံး ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်သေးပေ။ ဤကျင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် သတိထားမိသမျှတို့ကိုလည်း မမေ့နိုင်သေးချေ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် နာရီပေါင်းအတော်ကြာမှ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် ရေတစ်ချိုင့်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရေအလွန်သောက်ချင်နေရကား ရေချိုင့်ထဲရှိရေကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကျိုက်ချလိုက်၏။ သို့သော် ရေထဲတွင် ဆေးခပ်ထားဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေသောက်ပြီးသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် အိပ်ငိုက်လာလေသည်။ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားရာ လူသေကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ အဘယ်မျှ ကြာသည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မသိရချေ။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာများကို မြင်ရလေသည်။ ပထမတွင် မည်သို့မည်ပုံ လင်းနေသည် မသိရသော်လည်း အလွန်တောက်ပသော အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းခန်း၏ ပမာဏနှင့် အခြေအနေကို သိရှိနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယင်း၏ ပမာဏနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် မှားယွင်းခဲ့၏။ အခန်းပတ်လည်သည် ၂၅ ကိုက်ထက် မပိုချေ။ ထိုအချက်သည်ပင် မိနစ်ပေါင်း အတော်ကြာ ကျွန်ုပ်အား အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စိတ်ဒုက္ခကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ အမှန်ပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြေအနေများ အရ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော အကျဉ်းခန်း၏ အလျားကို သိရခြင်းထက် ပို၍ အရေးပါသည့် အချက်ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ဘာမဟုတ်သည့် အရာများတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားနေသည့် ဖြစ်၍ တိုင်းထွာရာတွင် မှားယွင်းခဲ့ခြင်းကိုပင် ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားနေလိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို သဘောပေါက်တော့၏။ ပထမအကြိမ် စူးစမ်းကြည့်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်ုပ် လဲကျသည်အထိ ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်း ၅၂ လှမ်းဟု ရေတွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်စုတ်နှင့် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ အကွာတွင်ရှိနေကောင်း ရှိနေလိမ့်မည်။ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်ုပ်သည် အခန်းကို တစ်ပတ်ပတ်လှန်းပါး လျှောက်ခဲ့၏။ လိုနောက်တွင် ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွား၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါတွင် ခြေ

လှမ်းများကို နောက်ပြန်လှမ်းခဲ့ရာ ယင်းသို့အားဖြင့် အကျယ်အဝန်းကို ဖြစ်သင့်သည်ထက် နှစ်ဆမျှ ထင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာလည်း အတော်ပင် ရုပ်ထွေးနေရကား ပထမမှစ၍ လျှောက်စဉ်က နံရံမှာ လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိနေလျက် အဆုံးသတ်ချိန်တွင်ကား လက်ယာဘက်၌ ရှိနေသည်ကိုပင် အမှတ်မရှိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း အလှည့်စားခံခဲ့ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် စမ်း၍ လျှောက်ခဲ့ရာတွင် ထောင့်ချိုး အများအပြားကို တွေ့ရှိခဲ့၍ ယင်းသို့ဖြင့် အလွန်တရာ မညီမညာဖြစ်နေသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့၏။ မေမြောနေရာမှ သတိရလာသူတစ်ယောက်အဖို့၊ သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသူအဖို့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေခြင်း၏ အကျိုးတရားသည် အလွန်စွမ်းအားကြီးလှပါပေ၏။ ထောင့်ချိုးများဟူသည်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီနေရာအနှံ့အပြားတွင် ရှိနေသည့် ချိုင့်ရာများ၊ သို့မဟုတ် အပေါက်ငယ်များသာ ဖြစ်၏။ အခန်း၏ ယေဘုယျပုံသဏ္ဌာန်မှာ စတုရန်းပုံပင်ဖြစ်၏။ အင်္ဂတေကိုင်းထားသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်မှာလည်း သံ၊ သို့မဟုတ် အခြားသတ္တုတစ်ခုခု ဖြစ်နေ၍ ယင်းသတ္တုကို အပြားခတ်၍ ကပ်ထားရာ ဆက်ရာများတွင် ချိုင့်များထင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးရှိ ယင်းသတ္တုပြားမျက်နှာပြင်အားလုံးတွင် ဘုန်းကြီးများ၏ အယူသီးမှုဖြစ်သော ကြောက်မက်ဖွယ် စက်ဆုပ်ဖွယ် အစီအရင်ဟူသမျှကို ရေးခြယ်ထား၏။ အရိုးစုပုံများနှင့်တကွ ခြိမ်းခြောက်နေသည့် နတ်ဆိုးပုံများနှင့် အကယ်ပင် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့် ရုပ်ပုံများကို နံရံအားလုံးတွင် အကြည့်ရဆိုးလောက်အောင် ရေးခြယ်ထားလေသည်။ ရုပ်ပုံများ၏ မျက်နှာပြင် အရေးအကြောင်းများမှာ အတော်အသင့် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေသော်လည်း အရောင်များမှာမူ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းမှုကြောင့် မှိန်နေဟန်တူလေသည်။ ကြမ်းပြင်မှာလည်း ကျောက်သားဖြစ်သည်ကို ယခု ကျွန်ုပ်သတိထားမိ၏။ အလယ်တွင် ကျွန်ုပ် မကြာမီက ကျသွားတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သော ကျင်းဝိုင်းကြီးရှိနေ၏။ အကျဉ်းခန်းထဲတွင် ယင်းတစ်ခုတည်းသာ ရှိလေသည်။

ဤအရာအားလုံးကို အတော်ပင် ကြိုးစားကြည့်မှ မထင်မရှား မြင်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် အိပ်နေသည့်အခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာ အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သစ်သားစင်နိမ့်တစ်ခုပေါ်တွင်

အစနံ့သွား ပက်လက်အိပ်လျက်ရှိနေ၏။ ဤစင်နိမ့်တွင် ကျွန်ုပ်အား မြင်းဝမ်းပတ်ကြိုးနှင့် တူသည့် သားရေကြိုးရှည်ရှည်တစ်ခုဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များနှင့် ကိုယ်တစ်လျှောက်လုံး အဆင့်ဆင့် ရစ်ပတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဦးခေါင်းနှင့် လက်ဝဲဘက် လက်ကိုသာ ချန်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ အတော် ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားမှသာ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးကြမ်းပေါ်ရှိ ခြေပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ထည့်ထားသော အစားအစာကိုယူ၍ စားနိုင်ပေမည်။ ရေချိုင့်ကိုကား ယူဆောင်သွားကြပေပြီ။ သို့ယူဆောင်သွားခြင်းမှာ အဆိုးဝါးဆုံးပင် ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ရေငတ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ရေငတ်အောင်ပင် ညှဉ်းပန်းသူများက ရည်ရွယ်ကြဟန်တူ၏။ အကြောင်းမူကား ပန်းကန်ထဲရှိ စားစရာမှာ အမဲသားဖြစ်၍ အနံ့အရသာ မွှေးကြိုင်စူးရှလာအောင် ပြုပြင်ထားကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်သို့ မော့ပြီးလျှင် မျက်နှာကြက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်၏။ ယင်းမှာ မေ ၃၀ - ၄၀ ခန့် မြင့်မည် ထင်ရ၏။ နံရံများကိုလည်း ဤသို့ပင် ပြုလုပ်ထား၏။ မှန်ကူကွက်ပုံတစ်နေရာတွင် အလွန်ထူးခြားသည့် ရုပ်ပုံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် အလွန် စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ထိုပုံမှာ 'အချိန်'ကို သာမန် သရုပ်ဖော်ရိုးဖော်စဉ်အတိုင်း သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဆေးခြယ်ထားသော ရုပ်ပုံ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုရုပ်ပုံသည် တစ်ခုကို ကိုင်ထားမည့်အစား အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်က ထူးဆန်းသော နာရီများတွင် တွေ့ရသည့် ချိန်သီးကြီးကဲ့သို့သော ပုံသဏ္ဌာန်ဟု ထင်ရသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။ ထိုအရာဝတ္ထုကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကျွန်ုပ်အဖို့ အသေအချာ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုရန် အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းကိုမော့၍ စိုက်ကြည့်နေဆဲမှာပင် (ယင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရှိသည်) ချိန်သီးကြီးသည် လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အထင်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာလေသည်။ ယင်းသည် ခပ်လေးလေး ခပ်မှန်မှန် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ကြောက်ရွံ့နေသည်ထက် အံ့သြနေခြင်းက ပိုလျက် ကျွန်ုပ်သည် မိနစ်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းအောင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ငြီးငွေ့လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းရှိ အခြားအရာဝတ္ထုများကို ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

အသံသ့သ့မျှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်းလက်ယာဘက်ရှိ ရေတွင်းထဲမှ အလွန်ကြီးမားသော ကြက်များ ဖြတ်သန်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ယင်းတို့သည် အုပ်နှင့်ချီလျက် အမဲသားနှင့် ကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြေးလာကြကုန်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ယင်းတို့အား အတော်ကြိုးကြိုးစားစား ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီဝက်၊ သို့မဟုတ် တစ်နာရီခန့်ကြာမှ အပေါ်သို့ မောကြည့်လိုက်မိ၏။ (ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကို ကောင်းစွာ မမှတ်နိုင်တော့ချေ။) ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည့်အရာသည် ကျွန်ုပ်အား တုန်လှုပ်ချောက်ချားအံ့အားသင့်၍ သွားစေခဲ့၏။ ချိန်သီးမှာ ယခင်ကထက် တစ်တိုက်ခန့်ပို၍ ရှည်ထွက်ပြီးလျှင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေလေရာ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း ပိုမိုလျင်မြန်၍ လာလေသည်။ သို့သော် အဓိကအချက်သည်ကား ချိန်သီးကြီးသည် အောက်သို့ သိသိသာသာ တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ချိန်သီး၏ အောက်ပိုင်းအပျားမှာ လခြမ်းသဏ္ဌာန် ပြောင်လက်နေသော သံမဏိဖြစ်နေ၍ တစ်ဖက်အစွန်းမှ အခြားတစ်ဖက်အစွန်းအထိ တစ်ပေခန့်ရှည်၏။ ထိုသို့ သိရှိရသည့်အခါ ကျွန်ုပ် ကြောက်လန့်ခြင်း ဖြစ်မိသည်ကို ပြောရန်ပင် လိုမည်မထင်ချေ။ အသွားမှာ သင်တုန်းစားကဲ့သို့ပင် ထုထည်ရှိ၍ လေးလံလှ၏။ အပျားတွင် ပါးသော်လည်း အပေါ်အနှောင့်ဘက်တွင် အခိုင်အခန့် ပြုလုပ်ထား၏။ ၎င်းအား အတော်လေးလံသည့် ကြေးဝါချောင်းကြီးတစ်ချောင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ချိန်သီးတစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားနေချိန်ဝယ် တရှိးရှိး အသံမြည်၍ နေလေသည်။

ယင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်ကို ညှဉ်းပန်းရန်အတွက် ဘုန်းကြီးပျား၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်ဖြင့် စီမံဖန်တီးထားကြောင်း သံသယဖြစ်ရန် မလိုတော့ပေ။ ကျွင်း၏ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိရှိထားပြီဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးရေးရုံး ကိုယ်စားလှယ်များ သိရှိသွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤကျင်းထဲသို့ ဦးစိုက်ကျမည်ဘေးမှ အမှတ်မထင် သိသိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့၍ အံ့အားသင့်ရခြင်း၊ ထောင်ချောက် အစီအမံဖြင့် အညှဉ်းခံနေရခြင်းတို့မှာ မြေအောက်အကျဉ်းခန်းများတွင် သေကြေ ပျက်စီးရခြင်းတို့၏ ရှေ့တော်ပြေးများသာ

ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား ကျင်းထဲသို့ကျအောင် မတတ်နိုင်သောအခါ ထိုကျင်းထဲသို့ အတင်းပစ်ချရန်မှာလည်း ယင်းတို့၏ အစီအစဉ်တွင် မပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်က ညှဉ်းပန်းနည်းများထက် ပို၍ ညင်သာသိမ်မွေ့သော ညှဉ်းနည်းမျိုးကို စောင့်နေရဟန်တူ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော စကားမျိုး သုံးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒုက္ခခံနေရဆဲမှာပင် မချီပြုံး ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျားလှသော နာရီများအတွင်း လူသာမန်တို့ ခံစားနိုင်သည့် ဒုက္ခဝေဒနာများကို ကျွန်ုပ်သည် ခံစားရလျက် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားကျလာသော သံမဏိကြီးကို ရေတွက်ကာ ကြည့်၍နေရတော့၏။ တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မ တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ခေတ်ပေါင်းများစွာ ဟု ထင်ရသော အချိန်ကာလအတွင်း ချိန်သီးကြီးသည် ကျသည်ဆိုရုံမျှသာ ညီသာအောင် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ချိန်သီးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လေ လာ၍ ဟပ်မိသည်တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့၏။ ထက်မြက်လှသော သံမဏိ၏ အက်စစ်နံ့ပါသော အနံ့ဆိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ နှာခေါင်းဝသို့ပင် ရောက်လာချေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆုတောင်းလိုက်၏။ ယခုထက် လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းလာစေရန်ပင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ဆုတောင်းလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်သည် ရူးချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာ၍ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော စားသွားကြီးဆီသို့ ရောက်အောင်ပင် ကြိုးစား၍ တလွန်လွန် လှုပ်ရှားကာ ကိုယ်ကို ကော့တင်ပေးလိုက်ချေသေး၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားကာ ကလေးသူငယ်တစ်ဦးသည် ရှားပါးသော ကစားစရာကို ကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပြောင်နေသော သေမင်းကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်ကား ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အတန်ကြာ သတိမရဘဲ ရှိနေပြန်၏။ သို့သော် အချိန်တိုမျှသာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ပြန်သတိရသောအခါ ချိန်သီးသည် သိသိသာသာကြီး အောက်သို့ကျလာသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် အချိန်ကြာကောင်းလည်း ကြာနိုင်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် မေ့မြောသွားသည်ကို သိနိုင်ပြီးလျှင်

ချန်သီးလုပ်ရာကို သဘောအတိုင်း ရပ်တန့်နိုင်သော နတ်ဆိုးများရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ပြန်လည်သတ်ရသော အခါတွင်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ မလုပ်မရှား နေရသောကြောင့်ပေလော့မသိ။ ကျွန်ုပ်မှာ နာဖျား၍ အားလျော့နေတော့၏။ ထိုအတွင်း ယင်းကဲ့သို့ ဒုက္ခများ ခံစားနေရစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆံလောင်မွတ်သိပ်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်လှသော်လည်း ကြိုးစားလျက် ကျွန်ုပ်၏ လက်ခံဘက်လက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆန့်တန်းပြီးနောက် ကြွက်များမစားနိုင်သဖြင့် ကြွင်းကျန်နေသမျှ စားကြွင်းစားကျန်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်ဝယ် မျှော်လင့်ချက် ရှောင်ခြည် အနည်းငယ် သန်းလာသဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှသာ စိတ်ကူးဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်မိ၏။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သော စိတ်ကူးဟူ၍ ဆိုခြင်းမှာ လူတို့တွင် ထိုသို့သော စိတ်ကူးမျိုး အမြောက်အမြား ပေါ်တတ်သောကြောင့် ဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသည်ကား ပျော်စရာ မျှော်လင့်စရာဟု ကျွန်ုပ် သဘောရမိ၏။ သို့သော် ယင်းမှာ စိတ်ကူးစဉ်ပင် ပျက်သွားပြီဟုလည်း သဘောရမိ၏။ အကောင်အထည်ပေါ်အောင် အပြင်းအထန် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားသေး၏။ အချိန်ကာလ ရှည်ကြာစွာ ဒုက္ခခံစားနေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခိတ်မှာ သာမန် တန်ခိုးသတ္တိများကား ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သူ 'လူထူ' 'လူအ' တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

ချန်သီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်အလျားနှင့် ထောင့်မှန်ကျလျက် လှုပ်ရှားနေသည်ဖြစ်ရာ အလယ်ဝမ်းပိုင်းသည် ကျွန်ုပ် နှလုံးသားနေရာ တည့်တည့်သို့ ဖြတ်သွားရန် စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံရှည်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် ယင်းသို့ပင် အဆက်မပြတ် ဤဘက်မှ ထိုဘက်သို့ ရွေ့လျား ဖြတ်သန်းနေပေလိမ့်မည်။ ယင်းသည် ပေးသုံးဆယ်ကျော်ကျော်ရောက်အောင် လှုပ်ရှားလျက် အောက်သို့ကျလာရာတွင် တရိုးရိုး မြည်ကာ သံနံရံများကို ထက်ပိုင်းဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ပထမတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံကိုသာဖြတ်အောင် မိနစ်အတော်ကြာမျှ တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်နေလိမ့်ဦးမည်။ ထိုသို့ တွေးမိပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အတွေးကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ နောက် ထပ်၍မတွေးရဲတော့ပေ။ အာရုံ စိုက်၍ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာ ထားလိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကိုငြိမ်သက်စွာ ထားခြင်းဖြင့် သံမဏိကြီးသည် အောက်သို့ အကျရပ်သွားလိမ့်မည်။ ထင်သော

ကြောင့်ပေလော့ မသိချေ။ အကျွန်ုပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ ချန်သီးပြတ်ကျလာလျှင် ဆွတ်ပေါ်လာမည့် အသံကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် ခံစားရမည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဒုက္ခဝေဒနာကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် အကြိတ်မိသည်အထိ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ နေမိလေသည်။

ချန်သီးကြီးသည် အကယ်ပင် အောက်သို့ မရပ်မနား ကျဆင်းလာလေပြီ။ ယင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် သုံးလက်မမျှ အကွာတွင် လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝဲလက်ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သွားရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစား၏။ ထိုလက်မှာ တံတောင်ဆစ်လောက်ဆိုမှသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေ၏။ သို့အတွက် နံဘေးရှိ ပန်းကန်ထဲမှ အစာကို ကြိုးကြိုးစားစား လှမ်းယူ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုထက်ကား မပိုချေ။ အကယ်၍သာ တံတောင်ဆစ်အထက်တွင် ချည်နှောင်ထားသည်များကို ဖြေနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ချန်သီး ကျလာသည်ကို ဖမ်းဆီး တားမြစ်ထားနိုင်ကောင်း ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းခဲလျောကြီးတစ်တုံး ကျလာသည်ကို ကြိုးစားဟန့်တားထားနိုင်ကောင်း ဟန့်တားထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ချန်သီးကြီးသည် မရပ်မနား ကျလာနေ၏။ ယင်းလှုပ်ရှားတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှုပ်ရှားနေမိ၏။ တစ်ဘက်သို့လည်း တွန့်ဆုတ်သွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကလည်း ယင်းလှုပ်ရှားနေသည်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စိတ်ပျက်မှုမျိုးဖြင့် အထက်အောက်လိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် ယင်းကျလာလျှင် မျက်စိများသည် အမှတ်မထင် ပိတ်သွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သေခြင်းသည် သက်သာရာရကောင်းသည့်အရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြောမပြနိုင်တော့ပြီတကား။ ချန်သီးသည် အနည်းငယ် အောက်တိုးကျလာလျှင် ထိုထက်မြက်လှသော အသွားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်အား ဖြတ်သွားမည်ကို တွေးမိပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်ရှိ အကြောအခြင် မှန်သမျှသည် တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ မျှော်လင့်ချက်တစ်မျိုးဖြင့် တုန်လှုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမျှော်လင့်ချက်မျိုးသည် မြေအောက်အကျဉ်းခန်းထဲရှိ သေဝက် အပေးခံရသူများ ခံစားရန် ဖန်တီးထားဟန် တူလေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်ချက်၊ ဆယ်နှစ်ချက်မျှသာ လှုပ်ရှားခဲ့ပါမှ သံမဏိသွားသည် ကျွန်ုပ်၏ဝတ်ရုံနှင့် လာ၍ ထိတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိ

လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ လုံးဝ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ယင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်တွင် ချည်ထားသောကြိုးမှာ အတော်ထူးခြားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းဖြင့်သာ ချည်ထားသည် ဖြစ်ရာ ထိုကြိုးပေါ်သို့ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို သံမဏိသွားဖြတ်သန်းမိလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဖယ်ရှားနိုင်ပေမည်။ သို့သော် ထိုအခါတွင် သံမဏိသွားသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် နီးကပ်နေလိမ့်မည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှ ချွတ်ချော် မှားယွင်းသွားလျှင်ပင် မုချသေရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားခဲ့သူများသည် ထိုအချက်ကို ကြိုတင်မသိမြင်ခဲ့ဟု ထင်ပါသလော။ ထို့ပြင် သံမဏိသွားဖြတ်သွားမည့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းဗိုက်နေရာတွင် ကြိုးများ ချည်နှောင်ထားကောင်းမှ ထားလေမည်လော။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် ဖြစ်၍ ယင်းပျက်ပြားသွားမည်ကိုစိုးရွံ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ခေါင်းထောင်၍ ရင်ဘတ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြိုးမှာ သံမဏိသွားကျမည်နေရာမှလွဲ၍ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ်မရှိ တရစပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားလေသည်။

မူလနေရာသို့ ဦးခေါင်းကိုပြန်၍ ချလိုက်လျှင် ချလိုက်ချင်း လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မပြည့်စုံသေးသော စိတ်ကူးတစ်ဝက်ဟုသာ ခေါ်နိုင်မည့် စိတ်ကူးသည် လျှပ်ပြတ်သကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင်ပေါ်လာပြန်၏။ သို့နှင့် မီးတောက် မတတ်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ အစာကို ယူ၍ ခွဲလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ စိတ်မနံ့တနံ့ဟုပင် ခေါ်ရမည့် မရေမရာ စိတ်ကူးသည် လုံးလုံးပြည့်ဝလာတော့၏။ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် လျောင်းနေသော ခုံရည်အနိမ့်ကလေးအနီး၌ကား ကြွက်များသည် ပြေးလွှားသောင်းကျန်းလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ယင်းတို့သည် အစား ငမ်းငမ်းဖြစ်ကာ ရဲတင်းလာလျက် မျက်လုံးနီကြီးများ တဝင်းဝင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် မလှုပ်မရှား အသေကောင်ဖြစ်သွားလျှင် ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ထိုအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ယင်းတို့ကား ရေတွင်းထဲတွင် မည်သည့်အစာမျိုးကို စားသောက်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်နေကြလေသနည်းဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ် ခြောက်လှန့်နေသည့် အကြားမှပင် ကြွက်ကြီးများသည် ပန်းကန်ထဲရှိ စားစရာ အတော်များများကို စားသောက်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ အကြွင်းအကျန်ကလေးများကိုပင် မစားစေရန် ကျွန်ုပ်မှာ ပန်းကန်ပြားဆီသို့ လက်တယမ်းယမ်းနှင့် ရှိနေ၏။ ဤသို့ ဝှေ့ယမ်းနေသည်ကိုပင် နောက်ဆုံး၌ သူတို့ မကြောက်ကြတော့ချေ။ သူတို့သည် အစာငမ်းလွန်းရကား ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းကလေးများကိုပင် မကြာခဏ လာ၍ကိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အဆီ တဝင်းဝင်းနှင့် ဟင်းမွှေးမဆလာများ ထည့်ထားသော အမဲသားတုံးတစ်တုံးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများပေါ်သို့ လက်လှမ်းမီသလောက် ပွတ်တိုက်၍ ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်တော့သည်။

ပထမတွင် အစာငမ်းနေကြသော ကံရစ္ဆာန်များသည် ထိုသို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ထိတ်လန့်သွားဟန်တူ၏။ အလန်တကြား ပြန်၍ ပြေးကြ၏။ အချို့လည်း တွင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ သို့သော် တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ အစာငမ်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောဆိုခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အရဲဆုံး ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်သည် ခုံပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ သားရေကြိုးကိုပင် နမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ တွင်းထဲမှ အကောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် အုပ်နှင့်ချီ၍ ထွက်လာကြပြီးနောက် ခုံပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့လည်း တက်ကြကုန်၏။ မှန်မှန်ကြီး လှုပ်ရှားနေသော ချိန်သီးကိုပင် ပမာဏ မထားကြတော့ချေ။ ချိန်သီးကို ရှောင်တိမ်းကာ ဟင်းနုရသော သားရေကြိုးကိုပင် မဲ၍နေကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်လာကြလျက် အချို့သည် လည်ပင်းပေါ်သို့ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ် နှုတ်ခမ်းများကိုပင် လာ၍ နမ်းကြသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အသက်မရှူနိုင်သလောက် ဖြစ်နေပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ဖြစ်နေတော့သဖြင့် အတော်ပင် အောင့်အည်းနေရတော့၏။ သို့သော် တစ်မိနစ်အတွင်း ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင်တော့မည်ဟု ထင်မိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်၏ အနှောင့်အဖွဲ့မှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည်ကို ထင်ထင်

ရှားရှား သိလိုက်ရ၏။ သားရေကြိုးမှာ တစ်နေရာတွင်မက ပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူသာမန်တို့ သည်းခံနိုင်သည်သည် သည်းခံကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားခြင်း သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အောင်အည်းသည်းခံမှုများကား အချိန်မီ မဟုတ်ပေ။ သားရေကြိုးသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အပိုင်ခံနိုင် ဖြတ်လျက် ရှိတော့၏။ သို့သော် ချိန်သီးကြီးကား ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိလှမတတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ သံကွလပ်ဝတ်စုံကို ခွဲဖြတ်ပြီးနောက် အောက်ခံလိုင်းနှင့် အင်္ကျီပင် ပြတ်သွားလေပြီ။ နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်မျှ ရှားလိုက်ရာ၌ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောင်း များသို့ပင် ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။ သို့သော် လွတ်မြောက်ရန် အချိန်အခါ ကျရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကြွက်များကား ဝရန်းသုန်းတစ်ထွက်ပြီးကြလေကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကို အသာအယာဘေးသို့ တွန်ဆုတ်ကာ သံမဏိသွားကြီး၏ ဘေးရန်မှ ဘေးစောင်း ရှောင်ရှားလိုက်ရ၏။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်ကား ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

လွတ်လပ်ပေပြီ။ သို့သော် ခုံရုံး၏ လက်ဆုပ်တွင်၌ကား ခိုင်မာသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်သားအိပ်ရာခုံပေါ်မှ ကျောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်လျှင်ပင် ချိန်သီးသည် လှုပ်ရှားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပြီးနောက် အပေါ်မျက်နှာကြက်မှတစ်ဆင့် မမြင်နိုင်သောသူ တစ်ယောက်က ဆွဲတင်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယင်းမှာ ကျွန်ုပ် အသည်းနှလုံးအထဲတွင် အသေအချာ မှတ်သားထားလိုက်ရသည့် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို စောင့်ကြပ်ကြည့်နေကြသည်ကား ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။

လွတ်လပ်ပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဒုက္ခဆိုးတစ်မျိုးဖြင့် ရမည်ဘေးမှ ထိုထက်ပို၍ ဆိုးဝါးသော ဘေးဖြင့် သေရန်လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်အား ပိတ်လှောင်ထားသည့်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဆီးအတားများကို လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။ ထင်ထင်ရှားရှားမဟုတ်၊ အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို အခန်းထဲတွင် ဝိုင်းမြင်ရ၏။ သို့သော် မည်သည့် အပြောင်းအလဲမျိုးဖြစ်သည်ကို ဝေဖန်

ဖြစ်ကာ မိနစ်ပေါင်း အတော်ကြာမျှ စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုအချိန်အတွင်း အခန်းတစ်ခုလုံး ထိန်လင်းနေစေသည့် အလင်းရောင် ဝင်လာသည့် အရင်းအမြစ်ကို ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားလိုက်မိ၏။ ယင်းသည်ကား အခန်း၏ အောက်ခြေပတ်လည်၌ လက်မဝက်ခန့် ကျယ်သည့် အက်ကြောင်းများရှိ၍ ထိုအက်ကြောင်းများမှ ထိုးဝင်နေခြင်းဖြစ်၏။ အခန်းနံရံများမှာ ကြမ်းပြင်နှင့် လုံးလုံးလျားလျား လွတ်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ကြည့်နေရာမှ အထလိုက်တွင် အခန်း အသွင်ပြောင်းလဲနေမှု၏ အကြောင်းရင်းကို ချက်ချင်းသိရှိနားလည်လာ၏။ နံရံပေါ်ရှိ အရပ်များသည် အရေးအကြောင်းများတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သော်လည်း ဆေးရောင်များကား မှေးမှိန်နေသည်ကို သတိပြုမိခဲ့၏။ ထိုအရောင်များသည် ယခုအခိုက်အတန့်၌ အထူးပင် တောက်ပြောင်လာသဖြင့် ဆိုးဝါးသည့် ရုပ်ပုံများမှာ ကျွန်ုပ်ထက် စိတ်ဓာတ်ပိုမိုကြံ့ခိုင်သူကိုပင် ချောက်ချားစေလောက်အောင်၊ မကောင်းဆိုးဝါး ရုပ်များ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား အပက်ဖက်မှ ပြူးကြောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ယခင်က မမြင်ခဲ့ဖူးသော နေရာများမှ အလင်းရောင် တပြောင်ပြောင်ဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အကယ်မဟုတ်ဟူ၍ မစဉ်းစား နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

တကယ်မဟုတ်ဟူ၍ပင် ဆိုရပေမည်လော။ ကျွန်ုပ် အသက်ရှူနေစဉ် သံကို အပူတိုက်သဖြင့် ထွက်လာသည့် အနံ့မျိုးကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အနံ့မျိုးရှူရှိုက်မိပြီးလျှင် အကျဉ်းခန်းတစ်ခုလုံး ထိုအနံ့ဖြင့် မွန်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒုက္ခများကို ကြည့်နေသော မျက်လုံးများသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုတောက်ပြောင် လာကြပေမည်။ သွေးရောင်ဖြစ်နေသော ကြောက်စဖွယ် ရုပ်ပုံများပေါ်သို့ ကြက်သွေးရောင်ထပ်၍ လှမ်းသွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောဟိုက်နေတော့၏။ အသက်ရှူ၍ မဝအောင် ရှိနေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အား ညဉ့်ပန်းနေသူများ၏ အစီအစဉ်ကို ယုံမှားသံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိပြီ။ အတော်ပင် ရက်စက်လှချေတကား။ အတော်ပင် နှလုံးဆန့်သူများပါပေတကား။ ကျွန်ုပ်သည် တောက်ပြောင်သော နံရံများဆီမှ အခန်းအလယ်သို့ ကပ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ကျရောက်ဆဲ ဘေးအန္တရာယ်

၅၀ ၀ ဒုတိယခွဲ

များကို တွေးတောနေသည့် အကြားမှပင် ရေတွင်း၌ အေးမြသော ဓာတ်ရှိသည့် သဘောကို နှစ်သိမ့်မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် တွင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားမိ၏။ အောက်သို့လည်း လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ သို့ ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်းဘက်တစ်ခုလုံးမှာ ခေါင်မိုးမှ အရောင်ဖြင့် လင်းနေတော့၏။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာအောင်ပင် ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်နေရသမျှကို အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုအဓိပ္ပာယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်းသို့ သံပူဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ထိုးဝင်လာရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မပြောနိုင်လောက်အောင် တစ်ခါတည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍သွားတော့၏။ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ပြီ။ အလွန်အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေ၏တကား။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လျက် တွင်းနှုတ်ခမ်းမှ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်များဖြင့် အုပ်ကာသည်ထန်စွာ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့၏။

အပူရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အပူရှိန်ကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ အပေါ်သို့ တစ်ဖန်မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ အခန်းသည် ဒုတိယအကြိမ် ပြောင်းလဲသွားပြန်လေပြီ။ ယခု တစ်ကြိမ်ကား အသွင်သဏ္ဌာန်ပြောင်းလဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ယခင်ကအတိုင်းမည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည် သိရှိအောင် ကြိုးပမ်းရာတွင်လည်း ပထမတွင် အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် အချိန်မြင့်စွာ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်ရတော့ချေ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ခုံရုံးသည် ကျွန်ုပ်နှစ်ကြိမ်မျှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်အတွက် ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ ကလေးစားချေသည့်သဘောဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံး အစီအမံကို ပြုလုပ်ရန် လက်မနှေးတော့ပေ။ အခန်းသည် လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် ယင်း၏ ထောင့်နှစ်ခုသည် ထောင့်ကျဉ်းများဖြစ်နေ၍ အခြားနှစ်ခုမှာ ထောင့်ကျယ်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အခန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်များ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းနေစဉ် ညည်းညူသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်၍လာတော့၏။ တစ်ခဏချင်း၌ပင် အခန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် ရှည်မျောမျော စွေစောင်းစောင်း ဖြစ်၍လာ၏။ ပြောင်းလဲမှုကား ထိုနေရာတွင်ပင် မရပ်သေးချေ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရပ်တန့်ရန်လည်း မမျှော်လင့်ချေ။ အလိုလည်း မရှိတော့ပြီ။ ကျဉ်းထဲသို့ အကျစ်မည့်အစား ရဲရဲနီလျက်ရှိသော နံရံများကိုပင် ကျွန်ုပ် ရင်ဘတ်ဖြင့်

ကပ်၍ထားလိုက်ချင် သေး၏။ “သေချင် သေပေစေတော့၊ ကျဉ်းထဲကျပြီး မသေရင်တော်ပြီ” ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်၏။ ရူးလှချေ၏တကား။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်နေသည် သံနံရံများက ကျွန်ုပ်အား ကျဉ်းထဲသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် မသိပါသလော။ ကျွန်ုပ်သည် အပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားချိန် မရအောင်ပင် အခန်းသည် ပြားချပ်သည်ထက် ပြားချပ်၍လာလေပြီ။ အကျယ်ဆုံး နေရာကား ပွင့်ဟနေသော ချောက်ကြီးတစ်ဝိုက်၌သာ ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အဖို့ ခံနိုင်စွမ်းမရှိအောင်ပင် ကပ်လာသည့် နံရံများက ကျွန်ုပ်အား ရှေ့သို့ တွန့်ပို့လျက်ရှိနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် ပူလောင်တွန့်လိမ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစ်လက်မမျှပင် ခြေချစရာ မရှိအောင် ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကား မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်ရှည်လျားကျယ်လောင်စွာ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက် ဟစ်အော်လိုက်၏။ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးနေသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်လေသည်။

လူသံများ ဆူဆူညံကြားရ၏။ ခရာများ တုတ်သံကဲ့သို့သော အသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ထောင်သောင်းမကသော မိုးကြိုးများ ထစ်ချုန်းသံကဲ့သို့သော အသံများကိုလည်း ကြားလိုက်၏။ ရဲရဲနီနေသော နံရံများသည် နောက်သို့ပြန်၍ ဆုတ်သွား၏။ ကျွန်ုပ် မေ့မြောကာ ချောက်ထဲသို့ ကျသွားစဉ်၌ပင် ဆန့်တန်းလာသော လက်တစ်ဖက်က ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုလက်သည်ကား ဗိုလ်ချုပ် ‘လာဆား’ ၏လက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြင်သစ်တပ်များသည် တော်လီဒိုသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ခုံရုံးသည် ရန်သူများ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

မရဏပျက်နာဖုံး

တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးတွင် 'အသေနီ' ခေါ် ကပ်ရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်လျက်ရှိလေသည်။ မည်သည့် ရောဂါမျှ ဤရောဂါကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ် မကောင်းချေ။ 'သွေး'သည် ၎င်း၏ အထိမ်း အမှတ် ၎င်း၏တံဆိပ် ဖြစ်၏။ ရောဂါ၏ အမြစ်ရင်းမှာ သွေးပင် ဖြစ်လေ သည်။ ယင်းရောဂါ ကပ်ရောက်သူများသည် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်၍ ရုတ်တရက် မူးဝေလာ၏။ ထို့နောက် အသားပေါက်ကလေးများထဲမှ သွေး ယိုထွက်လာလေသည်။ ကိုယ်နှင့် အထူးသဖြင့် မျက်နှာတွင် အနီရောင် အကွက်များ ပေါ်လာတတ်ရာ ထိုအခါတွင် မျှော်လင့်ချက် မရှိဘဲ လက် လွှတ်လိုက်ရတော့၏။ ယင်းကဲ့သို့ ရောဂါစ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အချိန်မှ လက်လွှတ်လိုက်ရသည်အထိ နာရီဝက်ခန့်သာ ကြာလေသည်။

သို့သော် 'ပရောစပါရီ' မင်းသားကား ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ၏။ သူ သည် သတ္တိလည်းကောင်း၊ ထိုးထွင်း ဉာဏ်လည်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏နယ်ပယ်များတွင် လူဦးရေ နည်းပါး၍လာရာ သူ၏ နိုင်သူရဲကောင်း များ၊ သူ၏ နန်းတော်မှ နန်းတွင်းသူ အပျိုတော်များမှစ၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သူ မိတ်ဆွေများကို စုရုံးကာ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်မှ ကိုးကွယ်သည့်

ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး တစ်ဆောဖို့တွင် သွားရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။ ယင်းဘုန်းကြီးမှာ အလွန် ထူထဲခိုင်ခံ့၍ ကြီးလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး လျှင် မင်းသား၏ ဝါသနာအတိုင်း ထုံးစံမဟုတ်သော စိတ်ကူး အတွေး အခေါ်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေ သည်။ အလွန်မြင့်မား၍ ခိုင်ခံ့သော နံရံကြီးများဖြင့် ဝိုင်းရံထား၏။ နံရံမှာ သံတံခါးကြီး တပ်ဆင်ထား၍ အတွင်းသို့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ရောက်သောအခါ ယင်းတံခါးမှ မင်းတပ်များကို ဂဟေဆော်၍ အသေပိတ် လိုက်ကြလေသည်။ အဝင်အထွက် ပြတ်စေရန် သူတို့သည် စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ကား စားရေရိက္ခာမြောက်မြားပြည့်စုံ စွာ ရှိနေ၏။ ဤကဲ့သို့သော ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများဖြင့် နန်းတော်သူနန်း တော်သားများသည် 'အသေနီ' ခေါ် ရောဂါဆိုးကြီး၏ ကူးစက်တတ်သော ဘေးအန္တရာယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိတော့ပေ။ အပြင် လောကကြီးကိုကား ပေယျာလကန် လျစ်လျူရှုထားကြ၏။ သူတို့တွင် ဝမ်း နည်းပူဆွေးရန် တွေးတော၍ နေရန်လည်း မရှိတော့ချေ။

မင်းသားသည် စိတ်အာရုံပျော်ရွှင်မှုများအတွက်ကိုလည်း အလုံးစုံ စီစဉ်၍ထား၏။ လူပြက်လူပြောင်များ၊ ကဗျာလင်္ကာသီကုံးတတ်သူများ ပါဝင်၏။ ဘဲလေးကချေသည်များနှင့် အတီးအမှုတ်သမားကိုလည်း ခေါ် ယူထား၏။ အလှမယ်များနှင့် ဝိုက်အရက်ကလည်း ပေါများလှပေသည်။ ဤပျော်ရွှင်ဖွယ် အားလုံးရှိသည့်ပြင် လုံခြုံမှုကလည်း ရှိ၏။ အပြင်၌ကား 'အသေနီ' ရောဂါဆိုးကြီး မင်းမူလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အပြင်လောကနှင့် ကင်းကွာကာ သီးခြားနေထိုင် လျက်ရှိစဉ် (၅) လ၊ (၆) လခန့်အကြာ၌ 'ပရောစပါရီ' မင်းသားသည် မျက်နှာဖုံးတပ်၍ တက်ရောက်ရမည့် အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကပွဲ ကြီးကို စီမံကာ ၁၀၀၀ မျှသော သူ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ ရွှေရံသင်း ပင်းတို့အား ယင်းကပွဲကြီးသို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အပြင်လောကတွင် 'အသေနီ' ကပ်ရောဂါကြီးသည် အနှံ့အပြားကျရောက် ကာ လူသတ္တဝါတို့အား သံသေမဲမဲ ဝါးမျိုစားသောက်၍ ကောင်းဆဲအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကပွဲကြီးကား ထူးဆန်းသည့် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြောက်

မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ တဏှာရာဂတက်ကြွသွား
ကောင်းသည့်အနေဖြင့်လည်းကောင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပ၏။ ကွဲသွား
သော အခန်းကြီးများအကြောင်းကို ပထမဦးစွာ ပြောရပေဦးမည်။
အဆောင်တော်များဟု ခေါ်ဝေါ်နိုင်သည့် အခန်းကြီး ၇ ခန်းရှိ၏။ အခြား
နေရာများ၌ ယင်းကဲ့သို့ အခန်းမျိုးများမှာ စိတ်နိုး၍နေသော ရှုခင်းသဖွယ်
ဖြစ်၍ ခေါက်တံခါးများကလည်း တစ်ဖက်တစ်ချက် နံရံအထိ ရောက်
အောင် ဖွင့်နိုင်သဖြင့် အဆောက်အအုံဆုံးသည်အထိ အတားအဆီးမရှိ
တောက်လျှောက် မြင်နိုင်ပေမည်။

ယခုမှ မင်းသား၏ ထုံးစံမဟုတ်သော အလေ့အကျင့်ကို ကြိုက်
တတ်သည့် ဝါသနာအလျောက် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းများဖြစ်၍ ထူးခြား
လှပ၏။ အခန်းဖွဲ့ပုံမှာ မည်မည်ညာဘဲ တစ်ကြိမ်ကြည့်လျှင် တစ်ခန်းသာ
သာမျှသာ အနိုင်နိုင် မြင်နိုင်လေသည်။ ကိုက် ၂၀၊ ၃၀ ခန့်သွားမိတိုင်း
မမြင်နိုင်သော ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို တွေ့ရလျက် ယင်းထောင့်ချိုးတိုင်း
အဆန်းအသစ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ နံရံတိုင်း၏ အလယ်ပတ်၌ မြင့်မား၍ ကျဉ်း
ပြောင်းသော 'ဂေါသစ်' ခေါ် ရှေးလူရိုင်းတို့ အလေ့အထ ပုံစံကို ယူ၍ ပြု
လုပ်ထားသည့် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ရှိ၍ အခန်းများကို အပြင်ဘက်မှ
တွေ့ရိုက်သွားသည့် စင်္ကြံများအား ထိုပြတင်းပေါက်မှ စီး၍ မြင်နိုင်လေ
သည်။ ထိုပြတင်းပေါက်တွင် ထပ်ဆင့်ထားသည့် မှန်များကိုလည်း ယင်း
အခန်းတွင်း၌ အဆင်အပြင် အထားအသို အရောင်အသွေးနှင့် ဟပ်မိအောင်
ဆေးရောင်ခြယ်ထား၏။

အရှေ့ဘက်မှ စမည်ဆိုလျှင် အရှေ့ဘက်ဆုံး အခန်းတွင် ဥပမာ
အားဖြင့် အပြာရောင်ဖြစ်လျှင် ယင်းပြတင်းပေါက်မှ မှန်များမှာလည်း အပြာ
ရောင် ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယအခန်းအတွင်း၌ရှိ ခန်းဆီးလိုက်ကာ၊ အိပ်ရာ
ခမ်းနား၊ ခုတင်၊ ကုလားထိုင်မှစ၍ အိမ်သုံးပရိဘောဂအားလုံးမှာ ခရမ်းနု
ရောင်ဖြစ်သဖြင့် ထိုပြတင်းပေါက်မှ မှန်များသည်လည်း ခရမ်းနုရောင်
ဖြစ်လေသည်။ တတိယခန်းမှာ တစ်ခန်းလုံး စိမ်းလျက်ရှိသော အစိမ်း
ရောင် ဖြစ်၏။ စတုတ္ထအခန်း၌ လိမ္မော်ရောင် ဆင်ထားပြီးလျှင် ပဉ္စမအခန်း
မှာ အဖြူဖြစ်၏။ ဆဋ္ဌမအခန်းမှာ ခရမ်းရောင် အရင့်ဖြစ်လေသည်။ နောက်
ဆုံး သတ္တမအခန်း၌မူ ကတ္တီပါအနက် ခန်းဆီးများသည် မျက်နှာကြက်မှ
စ၍ အနက်ရောင်နံရံများကို ပုံးအုပ်ကျရောက်ကာ ကတ္တီပါအနက် ကော်

ခေါကြီးပေါ်သို့ စုပုံကျရောက်လျက်ရှိ၏။ ဤအခန်းတစ်ခန်းတည်း၌သာ
ပြတင်းပေါက် မှန်ရောင်နှင့် အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများ အရောင်ကွဲလွဲပြီး
လျှင် ပြတင်းပေါက်၌ တပ်ထားသော မှန်များသည် အနီရောင်ဖြစ်၍ သွေး
ရောင်ရင့်ရင့်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်အခန်းတွင်မျှ မီးအိမ်၊ သို့မဟုတ် ဖယောင်းတိုင် တင်၍
ထွန်းသော တိုင်ဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် ရွှေအပြင် ပြုလုပ်ထားသည့် အလှ
အပ ပစ္စည်းများကား အမိုးမှ တွဲရ၍ကျကာ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေကြကုန်၏။
ယင်းအခန်းများထဲ၌ မီးအိမ်မှလည်းကောင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မှလည်း
ကောင်း အလင်းရောင်ဟူ၍ မရှိချေ။ သို့သော် စင်္ကြံများ၌မူ အထက်က
ဖော်ပြသော ပြတင်းပေါက်တိုင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် သုံးချောင်း
ထောက်ဖြင့် ခံထားသော မီးရှူးတိုင်ကြီးများ ရှိနေ၍ ယင်းတို့မှ အလင်း
ရောင်သည် ဆေးရောင်စုံဆိုးထားသည့် မှန်များအတွင်းသို့ လင်းချင်းစေ
လျက်ရှိ၏။ အနောက်ဘက်ခန်း၊ သို့မဟုတ် အခန်းနက်၌ကား ကြက်သွေး
ရောင်မှန်များမှ ထိုးဝင်လာသော မီးရောင်သည် အနက်ရောင် ကတ္တီပါ
ခန်းဆီးများပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိလေရာ၊ တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသွင်ကို ဆောင်ကာ ယင်းအခန်းထဲသို့
အရဲစွန့်၍ ဝင်လာသူများ၏ မျက်နှာအမူအရာများကိုပင် တစ်မျိုးတစ်ပုံ
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖြစ်၍သွားစေ၏။ ဝင်၍ ကြည့်သူများ
လည်း နည်းပါးလှလေသည်။

ဤအခန်းထဲ၌ပင် အနောက်ဘက်နံရံ၌ ကပ်၍ထားသော သစ်
နက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြီးမားသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံး
ရှိ၏။ ယင်းမှ ချိန်သီးကြီးသည် ဘယ်ညာမှန်မှန် ရွေ့လျားသွားလာလျက်
ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ အေးစက်လေးလံသော အသံကြီးကိုဖြစ်စေ၊ မိနစ်လက်တံ
သည် မျက်နှာပြင်တွင် တစ်ပတ်လည်မိ၍ နာရီ ထိုးမည်ပြုသောအခါ ကြွေး
ဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယင်း၏ အသံလုံးလုံးထဲမှ ကြည်လင်၍ ကျယ်
လောင်ပြီးလျှင် ဂီတသံမျိုး သက်ရောက်သည့် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
၏။ သို့သော် အသံမှာ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ဆန်းကြယ်သဖြင့် အတီးအမှုတ်
သမားများပင် တစ်နာရီစေ၍ နာရီကြီးက ထိုးလိုက်သောအခါ ထိုနာရီသံ
ကို နားထောင်ရန် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အတီးအမှုတ်ကို ခေတ္တမျှ ရပ်
နားလိုက်ကြ၏။ မိနစ်မယောကျာ်း စုံတွဲလှည့်ပတ်၍ ကပြနေသူများပင်

သူတို့၏ အလှည့်အပတ်ကို ခေတ္တမျှ ဆိုင်းလိုက်ကြ၏။ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသော လူအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ထိုအခါ၌ စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်ကြ၏။ နာရီကြီးထိုးနေခဏ အချိန်အတွင်း၌မူ အတော်အတန် မူးနောက်လျက် ရှိသူများ၏ မျက်နှာပင် ပြူပပ်ပြူရော် ဖြစ်သွားလျက် အသက်ကြီး၍ စဉ်းစားညက်ကြွယ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာမူ နားထင်များကို လက်ဖြင့် ဖျစ်ကာ စဉ်းစားဆွေနေသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော် နာရီသံခံသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရယ်လိုက်သံတစ်ချက်သော်လည်းကောင်း၊ ပြက်ရယ်ပြောင်လောင်သံတစ်သံသော်လည်းကောင်း လူစုထဲမှ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် တေးဂီတသမားများသည်လည်း မိမိတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို မလုံသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိမိတို့လိုပ်ပြာကို မိမိတို့ ရှက်နေကြသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ကြိမ် နာရီထိုးလျှင် ယခုကဲ့သို့ မဖြစ်ဖို့ သတိထားရန်လည်းကောင်း အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆိုကာ ရှိနေကြကုန်၏။ သို့သော် မိနစ် ၆၀ စေ့၍ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးသောအခါ၌ကား ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဖြစ်မြဲဖြစ်ကြပြန်ကုန်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မျက်နှာပုံးတပ်ကပွဲကြီးကား ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်း၍ ခမ်းနားလှပေ၏။ မင်းသား၊ သို့မဟုတ် အမတ်ကြီး၏ အရသာခံမှုများသည်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ၏။ သူသည် အရောင်များကို ရွေးချယ်တပ်ဆင်ရာတွင် မျက်စိယဉ်းလှ၏။ သာမန်အခြားလူများ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် ဆန်း၍ တီထွင်တတ်၏။ သူ၏ အကြံအစည်များကား ရဲရင့်၏။ စွန့်စား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။ သူ၏စိတ်ဓာတ် သူ၏အတွေးအခေါ်များသည် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်၏။ အချို့မှာ သူ့အား ချီးမွမ်းသည့်ဟုပင် ထင်ကြ၏။ သို့သော် သူ၏ နောက်ပါ အချွေအရံများကမူ ယင်းကဲ့သို့ မထင်ပေ။

ဤကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပွဲကြီးအတွက် အခန်းကြီး ၇ ခန်းကို မွမ်းမံခြယ်လှယ်ရန် သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ညွှန်ကြားခဲ့၏။ မျက်နှာပုံးများကိုလည်း သူ၏ ဝါသနာအလျောက် နည်းလမ်းညွှန်ပြခဲ့၏။ မျက်နှာပုံးများမှာ အချိုးအချိတ်မတည့်အောင် တမင်ဖန်တီး ပြုလုပ်ထား၏။ ပြောင်လက်ခြင်း၊ တောက်ပခြင်း၊ စူးရှခြင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းခြင်း၊ တစ္ဆေသရဲဆန်ခြင်းတို့သည် ထိုကပွဲတက်ရောက်သူတို့၏ မျက်နှာပုံးများတွင် ပေါင်းစပ်ပေါ်လွင်၍နေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ အချိုးအစားမကျသော ကိုယ်ကာယ

များ၊ အဆင်မပြေသော ကိုယ်လက်နှင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို တွေ့မြင်၍ အရူး၏စိတ်ကူးဖြင့် ပြုလုပ်သကဲ့သို့၊ ထူးလည်းထူး စူးလည်းစူးသော အဝတ်အစားအမျိုးမျိုး မျက်နှာပုံး အမျိုးမျိုးကို ဝတ်စားတပ်ဆင်ထားကြ၏။ ရွံ့စရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းဟု ဆိုအပ်သော လူစုလူဝေးကြီး ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အခန်းကြီး ၇ ခန်းကို ဝင်ချည်ထွက်ချည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာလျက်ရှိကြရာ၊ အတီးအမှုတ်များကလည်း သူတို့ ခြေသံများဖြင့်လိုက်အောင် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ တီးမှုတ်လျက်ရှိ၏။ အလုံးစုံခြုံ၍ ကြည့်သော် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော မကောင်းဆိုးဝါးများသဖွယ် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထိုမှတစ်ဆင့် သွားကာလာကာ ပြေးကာ လွှားကာ ကခုန်မြူးတူးလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကတ္တီပါအခန်းမှ သစ်နက်သားနာရီကြီး ထိုးလေရာ နာရီသံမှတစ်ပါး အားလုံးပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကား တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်၏။ နာရီသံရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တီးတိုးရယ်လိုက်သံများနှင့်အတူ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာဘိသကဲ့သို့ ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်နိနိနိနိနိ အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် တီးမှုတ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်၍လာကာ ဆူညံလျက်ရှိတော့၏။ ရောင်စုံမှန်ချပ်များမှ တိုးဝင်လာသော မီးရောင်များအောက်တွင်တိုးကာ ရှေ့က တရကြမ်း အလူအယက် ကခုန်လျက်ရှိကြလေသည်။ သို့သော် အနောက်ဘက်ဆုံးကျသော ကတ္တီပါခန်းသို့ကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသွားဝံ့ကြချေ။ ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်၍လာရာ ထိုအခန်းတွင် ကြက်သွေးရောင်မှန်များကို ဖြတ်သန်းကာ အနက်ရောင် ကတ္တီပါခန်းဆီးများပေါ်သို့ ထိုးလာသော အရောင်မှာ ယခင်ကထက် နီးမြန်းလာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ ကြမ်းပြင်နှင့် ခင်းထားသော ကတ္တီပါကော်ဇောနက်ကြီးပေါ်သို့ နင်းသွားသောသူသည် သစ်နက်သား နာရီကြီးမှ ခပ်အုပ်အုပ်အသံကို အခြားအခန်းများတွင် ရှိနေသူများထက် ပို၍ ထင်ရှားစွာ ကြားရ၏။

အခြားအခန်းများ၌ကား မျက်နှာပုံးများသည် ကြိတ်ကြိတ်တီးမှု ပရမ်းပတာ ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်လျက် ရှိကြရာ ထိုနေရာများသည်ကား ပွဲကြီး၏ အသည်းနှလုံး ဗဟိုအချက်အချာပင် ဖြစ်တော့၏။ သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ သစ်နက်သားနာရီကြီးသည် ၁၂ ချက်စ၍ ထိုးလေ

၏။ လူအုပ်ကြီးသည် ငြိမ်ကျသွား၏။ ဂီတသံများ ရပ်သွား၏။ ယခင် အကြိမ်များကဲ့သို့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးပင် ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။ အပျော်ကြားနေ၍သော မျက်နှာပုံးသမားများသည် ယင်းကဲ့သို့ ရပ်ဆိုင်းရင်း နာရီသံကို နားထောင်ကာ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက်ရှိကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး နာရီချက် ပျောက်ကွယ်ငြိမ်သက်သွားသောအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် မျက်နှာပုံးစွပ် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို အားလုံးလိုလိုပင် သတိပြုလိုက်ကြ၏။ ထိုသူရှိနေခြင်းကို လူတိုင်းကပင် ပထမအံ့သြခြင်း၊ ထိုနောက် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ထို့နောက် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းပင် ဖြစ်လာတော့၏။

ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး မျက်နှာပုံးများကို စွပ်ကာ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပရမ်းပတာ ကခုန်နေကြသည့်အထဲတွင် ထိုသူတစ်ယောက်ကိုမှ ရွေး၍ ဂရုပြုကြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသည်တို့မှာ သာမန်ရပ်လက္ခဏာမျိုးထက် ထူးခြင်း၊ ပိုလွန်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မင်းသား၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကြောက်မက်ဖွယ် မျက်နှာပုံးများကို တပ်ဆင်လာကြရာ ထိုသူမှာ ယင်းစည်းကမ်းများကိုပင် ကျော်လွန်သော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်၍ ကြုံလိုမျှောတော့၏။ ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားထိ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်တို့မှာလည်း သင်္ချိုင်းမှ လူသေပတ်သော အဝတ်မျိုးဖြစ်၍ ဝတ်ရုံကြီးမှာ သွေးများထဲတွင် စိမ့်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ မျက်နှာပုံးမှာ တောင့်၍နေသော လူသေမျက်နှာဖြစ်၍ အနီးကပ်ဆုံး ကြည့်သူများပင် ထိုသူမှာ လူသေမျက်နှာပုံး မစွပ်ဘဲ ပကတိ နဂိုရုပ်ပင်ဖြစ်သည့်ဟု ထင်ရ၏။ ပြုပုပ်ပြုရော် မျက်နှာကြီး၌လည်း အချို့နေရာများတွင် သွေးများ ထွက်လျက်ရှိ၏။ အပျော်ကြား၍ အစူးသဖွယ် ဖြစ်နေကြသော လူများသည် ထိုလူ၏အကြောင်း တီးတိုးပြောကြကုန်၏။ အုပ်အုပ်သံသံပင် တီးတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အနီရောင်ဖြင့် သေရသော အသေဆိုး ကပ်ရောဂါကြီးကိုပင် သတိရကြဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိလူအများအပေါ်၌ ထင်ပေါ်အောင်ကဲ့သို့ ကခုန်နေသူများအကြားတွင် ထိုမှ ဤမှ လမ်းသလားနေသော ထိုလူထူး၏ ထူးခြားသော ရုပ်သွင်ကို 'ပရောစပါရီ' မင်းသားမြင်သွားသောအခါ ပထမတွင် ကြောက်ရွံ့၍သော်လည်းကောင်း၊ ရွံရှာ၍သော်လည်းကောင်း ခပ်ဖယ်ဖယ်

နေပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် မင်းသားသည် မျက်နှာများ နီမြန်းလာကာ နားထင်ကြောကြီးများ ထောင်၍ထလာပြီးနောက် -

“ဘာသာဝါဒကိုတောင် စော်ကားတဲ့ အသေရပ်နဲ့ ငါတို့ကို လာနှောင်ယှက်ဝံ့တာ ဘယ်သူလဲဟေ့။ ကိုင်း ... ဒီအကောင် ဖမ်းကြစမ်း၊ နက်ဖြန် နေထွက်မှာ ကြိုးပေးပြီး သတ်ရအောင်” ဟု သူ့အနီးတွင် ရပ်နေသော နန်းတွင်းသားများဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ယင်းစကားများကို ပြောလိုက်သည့်အချိန်၌ ပရောစပါရီမင်းသားမှာ အရှေ့ဘက်ဆုံး အပြာရောင်ခန်းတွင် ရှိနေ၏။ မင်းသား၏ အသံသည် ကျယ်လောင်စူးရှသဖြင့် အခန်း ၇ ခန်းလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ မင်းသားမှာ ရဲရင့်၍ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူဖြစ်သောကြောင့် အသံအောင်သည့်ပြင် အတီးအမှုတ်သမားများကိုလည်း လက်ပြလိုက်သောကြောင့် ဂီတသံများ ရပ်သွားသော အချိန် ဖြစ်၏။

သို့ပြောစဉ် မင်းသား၏ အနီးတွင် မျက်နှာများ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော နန်းတွင်းသား အချို့ရှိ၏။ လူထူးကား ဤသို့ ပြောလိုက်မှပင် မင်းသား အနီးသို့ တမင်သက်သက် လှမ်း၍လာသော ခံညားသည့် ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် မသိမသာ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ သို့သော် ထိုသူ၏ ထူးခြားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ကြောင့်လည်းကောင်း တီးတိုးပြန်နဲ့သွားသည့် ကောလဟလ သတင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ လက်ထိလက်ရောက် သွားရောက်တားမြစ်ရန် မဝံ့ရှိနေခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူသည် မင်းသားနှင့်တစ်ကိုက်ခန့်သာဝေးသော နေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ လူအုပ်ကြီးကား ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ အခန်း၏ အလယ်မှ နံရံဘက်သို့ ကပ်၍သွားကြ၏။

လူထူးမူကား ယခင်မူလအတိုင်း အနည်းငယ်မျှ ဣန္ဒြေမပျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အပြာခန်းမှ ခရမ်းနုရောင်အခန်းဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ယင်းအခန်းကို ဖြတ်၍ အစိမ်းရောင်၊ ထိုမှ လိမ္မော်ရောင်၊ ထိုမှ အဖြူ၊ ထိုမှ ခရမ်းရင့်ရောင် အခန်းသို့ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ကူးသွားလေ၏။ ဤတွင်မှ 'ပရောစပါရီ' မင်းသားသည် ရက်သွေးလည်းမွန်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ကာ အခန်း ၆ ခန်းကို တစ်ဟုန်ထိုး ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။ သူ၏နောက်မှကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်တလေမျှပင် မပါချေ။

မင်းသားသည် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ကာ ပြင်းစွာသော အရှိန်ဖြင့် လူထူး အနီး ၃-၄ ပေမျှသာ ဝေးသော နေရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေရာ၊ ထိုသူသည် ကတ္တီပါအခန်း၏ အစွန်းသို့ရောက်သောအခါ နောက်သို့ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်၍ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် မင်းသားအား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

အလွန်စူးရှသော အသံတစ်သံကြားရပြီးနောက် ပြောင်လက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်သည် ကော်စောနက်ကြီးပေါ်သို့ ကျ၍သွားရာ ထိုဓားမြှောင်သွားပေါ်သို့ တအားစိုက်၍ကျသွားသူကား 'ပရောစပါရီ' မင်းသားပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသည် မိမိတို့တွင် ကျန်ရစ်သမျှသော သတ္တိအင်အားကလေးများကို စုဆောင်းကာ လိုက်လာကြ၍ အခန်းနက်ကြီးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပြီးနောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူထူးလူဆန်းအား တစ်ခါတည်း ဝိုင်းအုံဖမ်းဆီးကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အရပ်မြင့်သော လူထူးလူဆန်းသည် သစ်နက်သား နာရီကြီး၏ အရိပ်အောက်တွင် မတုန်မလှုပ် မားမားကြီး ရပ်လျက်ရှိလေရာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများသည် ထိုသူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာပုံးကိုလည်းကောင်း၊ ဝတ်ရုံကြီးကိုလည်းကောင်း အတင်းတရကြမ်း ဆုတ်ပြုလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် သူတို့အားလုံးပင် နောက်သို့တွန့်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်နှာပုံးနှင့်တကွ ဝတ်ရုံကြီးကို ခွာလိုက်သောအခါ အတွင်းမှ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်နိုင်သော အမာခံလူ၏ ကိုယ်ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ၊ သင်္ချိုင်း၌ လူသေအလောင်းပတ်သော အဝတ်များသာ လက်ထဲ၌ ပါလာသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသေဆိုးကြီး၏ 'အသေ နီ' ရောဂါကပ်ဆိုးကြီး ဝင်လာပြီဟူသော အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့အားလုံး ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများကား မျက်နှာတွင် သွေးများထွက်ကာ အရေပြား အပေါက်များထဲမှ သွေးများ ယိုစီးထွက်ကာ မိမိတို့ရှိနေသော နေရာ၌ပင် တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီလဲ ကျပြီးနောက် လဲကျသည့် အနေအထားအတိုင်းပင် သေဆုံးကြလေကုန်၏။ အခန်းအားလုံးကား သွေးကွက်များဖြင့် ပြည့်၍နေတော့၏။ သစ်နက်သား နာရီကြီးသည် ရပ်၍သွားလေရာ လေးလံသော သုံးချောင်းထောက်များဖြင့်

ထွန်းညှိထားသည့် မီးရှူးတိုင်များသည်လည်း ငြိမ်း၍သွားလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား အမှောင်ထုနှင့်တကွ 'အသေ နီ' ကပ်ရောဂါကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သတည်း။

‘အမွန်တီလာဒို’ အရက်စည်

ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ‘ဖော်ကျူနာတို’ က နာကြည်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည် ရာထောင်မကသော အချက်များကို ကျွန်ုပ်သည် တတ်နိုင်သမျှ ခေါင်းငုံ့၍ခံခဲ့ရ၏။ သို့သော် စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့ပါမူ ပြန်၍ ကလဲ့စားချေရန် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ် ထား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းထဲစိတ်ကို သင်သိသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ဖျားက ကြိုးဝါးတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်က လက်စားချေရပေတော့မည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်ုပ် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။ သို့သော် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်သည်ဆိုစေကာမူ ‘စွန့်’၍ လုပ်ရသည်ကိုစွန့်မူ ရှောင်ရှားရပေမည်။ သူ့အား အပြစ်ပေးရာ၌ အပြစ်ပေးရုံသာ မဟုတ်ဘဲ လုံခြုံမှုကိုလည်း ကြည့်ရပေမည်။ အမှားတစ်ခုကို သာနာညီမျှဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ပေးရာ၌ ကလဲ့စားချေသူကို မိမိသွားလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုသူခံရသကဲ့သို့ ကလဲ့စားချေသူ၏ စိတ်တွင် ထိခိုက်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း သာနာညီမျှဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ပေးသည် မမည်ချေ။

ကျွန်ုပ်၌ စိတ်ကောင်းသဘောကောင်း ရှိပုံကို ‘ဖော်ကျူနာတို’ က သံသယဖြစ်သွားစေရန် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာအား

ဖြင့် မပြချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အလေ့အထအတိုင်း သူ၏ မျက်နှာကိုမြင်လျှင် အပြုံး မပျက်ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အပြုံးသည် သူ့အား နောက်ဆုံးသေလမ်းသို့ ပို့ပည့်အပြုံးဖြစ်ကြောင်း သူ မရိပ်မိရှာချေ။ ထို ‘ဖော်ကျူနာတို’ ဆိုသူတွင် ပျော့ညံ့သော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ အခြားနေရာများ၌ သူသည် လူအများက လေးစားလောက်၏။ ကြောက်ရွံ့ပင် ကြောက်ရွံ့လောက်ပေသည်။ သူသည် ဝိုင်အရက်များတွင် ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသဖြင့် သူ့ကိုယ်ကိုသူ ဂုဏ်ယူသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်ကမ်း ခတ် တတ်မြောက်သည့် ပါရဂူအစစ်အမှန်ကား အိတာလျန် လူမျိုးများတွင် နည်းပါးလှ၏။ အချိန်အားဖြင့်သော် သူတို့တွင် အချိန်အခါ အခွင့်အရေးများနှင့် လိုက်လျောရုံမျှသာ စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိကြလျက် ဗြိတိသျှနှင့် ဩစတြေးလျ သူဌေးကြီးများအပေါ်တွင် ဟန်ဆောင် ကျင့်သုံးနေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ပန်းချီစုတ်ရေး စသော အကတ်များ၌ ‘ဖော်ကျူနာတို’ သည် သူ၏ ပြည်သားများကဲ့သို့ အခြေအမြစ်မရှိသော ဟန်ဆောင်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရှေးပြစ် ဝိုင်အရက်များ၌မူ သူသည် ဟန်ဆောင်မှုမရှိဘဲ ရိုးသားစွာ နားလည်လေသည်။ ဤအချက်၌ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တူလှပေသည်။ အီတလီပြည်ဖြစ် စပျစ်ရည် အရက်မျိုးများ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် တတ်နိုင်သည့်အခါများ၌ အမြောက်အမြား ဝယ်ယူထား၏။

ဗရင်ဂျီလူမျိုးတို့ ဝါဝင်ပွဲတော်ချိန် တစ်နေ့သော ညနေခင်း နေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေ ‘ဖော်ကျူနာတို’ အား ပက်ပင်းပါ တွေ့ရှိ၏။ ထိုအခါက သူသည် အတော်များများ သောက်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စ၍ ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်၏။ သူသည် ရောင်စုံခြယ်သည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အစင်းအကြောင်းများပါ လျက် ခပ်ကျပ်ကျပ်ရှိနေသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရာ သူ၏ ဦးခေါင်းတွင် ချွန်သော သဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဦးထုပ်ကို ချူကလေးများ တပ်၍ဆောင်းထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့် တွေ့ရသည်ကို အလွန်ဝမ်းမြောက်လျက် သူ၏ လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့အား -

“ဘယ်နယ်လဲ ဖော်ကျူနာတို သင် တွေ့ရတာ ကံကောင်းတောက်မ၊ တာပဲ။ သင် ဒီကနေ့ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ အင်မတန် ကြည့်ပြီး

ကောင်းပါကလား။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်မှာ 'အမွန်တီလာဒို' ဆိုပြီး ဝယ်ထားတာ အရက်တစ်စည်ရပြီးထားတယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ ဘယ် ယေဘုန်း။

“ဘယ်လိုရုပ်လဲ ပြောစမ်းပါဦး။ အမွန်တီလာဒိုစည်နဲ့ တင်တယ်ဟုတ်စ မပြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခုလို ပွဲတော်ချိန်မှာ သာပြီးမပြစ်နိုင်သေးတယ်။

“ကျွန်ုပ် ယခုမကင်း ဖြစ်မိတယ်။ သင့်ကို ဒီအကြောင်း မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ အမွန်တီလာဒို ဈေးနှုန်းအပြည့် ပေးဝယ်လိုက်မိတာ ကျွန်ုပ် မိတ်တာပဲ။ သင့်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ရဘဲကို။ ပြီးတော့ အရောင်းအဝယ် မပြစ်မှလဲ ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်လိုက်မိတယ်။

“အမွန်တီလာဒို”

“ကျွန်ုပ် သံသယရှိမိတယ်”

“အမွန်တီလာဒို”

“ဒါကြောင့် အမွန်သိအောင် လုပ်ရမယ်”

“အမွန်တီလာဒို”

“သင်က မအားဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် 'လူချယ်စ်' ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ် သွားမလို့။ တစ်ခုခု အတိုက်အခံ အငြင်းအခုံဖြစ်ရင် သူပဲ ရှိတယ်။ သူက ကျွန်ုပ်ကို ပြော”

“လူချယ်စ်ဟာ ရှယ်ရိနဲ့ အမွန်တီလာဒိုကို ခွဲပြီးမပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့တောင် တချို့ လူမိုက်တွေက လူချယ်စ်ဟာ အရက်ခြည်းတဲ့ နေရာမှာ သင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြသေးတယ်”

“လာလေ သွားကြမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သင် အရက်ထားတဲ့ မြေတိုက်ကိုပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့မိတ်ဆွေ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ သင် သဘောကောင်းတိုင်း ကျွန်ုပ်က ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ သင့်မှာ အခု မအားဘူး မဟုတ်လား လူချယ်စ်”

“ကျွန်ုပ်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပါဘူး။ အားပါတယ် လာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ အားတာ မအားတာထားတော့။ အခု အင်မတန် အေးတယ် မဟုတ်လား။ သင့်မှာလဲ အအေးပတ်တဲ့ ရောဂါရှိနေတယ်။ မြေတိုက်တွေဆိုတာက အင်မတန် စိမ်းပြီး စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းနေတာ ပြီးတော့ မြေတိုက်တစ်ခုလုံး ယမ်းစိမ်းတွေ ချေးတက်နေတယ် မိတ်ဆွေရဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သွားကြတာပေါ့။ အအေးဆိုတာ အလေးထားပါ။ ... အမွန်တီလာဒို ... သင့်ကို လိမ်ပြောနေကြတာ လူချယ်စ်ဆိုတဲ့ လူက ရှယ်ရိနဲ့ အမွန်တီလာဒိုနဲ့ ခွဲခြားပြီး သိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

သို့ပြောဆိုရင်း ဖော်ကျူးနာတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို အားပြု၍ ကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာ၌ ပိုးအနက်မျက်နှာပိုးကို အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် အများကွင် သားမွေးတပ်ထားသော ဝတ်ရုံကြီးကို ကိုယ်၌ ခပ်တင်းတင်း ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အိပ်ရုံရာသို့ သူကပင် ကျွန်ုပ်အား ဆွဲခေါ်သွား၏။

အိမ်၌ကား ကျွန်ုပ်၏ လက်ပါးစေ့များ မရှိချေ။ ပွဲတော်ချိန်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ခံစားရန် ထွက်၍နေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက် မိုးလင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာမည် ဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာရန် သူတို့အား အတိအလင်း အမိန့်ပေးခဲ့၏။ ယင်းအမိန့်သည်ပင် ကျွန်ုပ် မျက်နှာကွယ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်မကျန် သူတို့အားလုံး စိတ်ချလက်ချ ထွက်နိုင်ရန် ဝန်ခံချက်ပေး သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံရံတွင်ရှိသော အိမ်မှ မီးတုတ် နှစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် တစ်ခုကို ဖော်ကျူးနာတို့အား ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အား ဦးညွှတ်ကာ အခန်းပေါင်း များစွာကို ဖြတ်လျက် မြေတိုက်များသို့ သွားရာ ခုံးကြီး ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ကြောင့်လိမ်လှေကားကြီးမှပင် သွားကြရာ သူ့အား သတိဖြင့် လျှောက်ရန်ပင် ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ရသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်၍ ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ၏ စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းသော ခြေပေါ်တွင် ခြေချမိကြလေပြီ။ ယင်း ဥမင်လိုက်ခေါင်းများသည်ကား ‘မွန် ဟရီဆို’ သားစဉ်မြေးဆက်တို့ ပိုမိုခံသော နေရာပေတည်း။

ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကား မငြိမ်မသက်လှချေ။ သူ၏ ဦးထုပ်ပေါ်မှ ချူကလေးများပင် တရွှင်ရွှင် မြည်၍နေလေသည်။

“အရက်စည်ကော”

“ဟိုရှေ့မှာ မိတ်ဆွေ၊ ဒါထက် ဂုန်ရံပေါ့က ကျနေတဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေလည်း သတိထားနော်”

သူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မူးယစ်သော အရိန်အဝါသန်းနေသည့် မျက်လုံးအဖုံဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ယမ်းစိမ်းတွေ”

“ဟုတ်တယ် ယမ်းစိမ်းတွေ၊ နေပါဦး ... ဒီချောင်းဆိုးတာ သူ့မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အဟူ အဟူ အဟူ အဟူ အဟူ အဟူ”

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကား မိနစ်ပေါင်း အတော်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ -

“ချောင်းဆိုးတာ အလကားပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် -

“လာလေ ပြန်ကြမယ်။ သင့်ရဲ့ ကျန်းမာရေးက အဖိုးတန်ပါတယ်။ သင်ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ လူအများရဲ့ ရိုသေလေးစားခြင်းလည်း ခံရတယ်။ ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြတယ်။ သင့်ဘဝဟာ ကျွန်ုပ်တစ်ပါးက ခံစားခဲ့ရဖူးသလို အင်မတန် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတာပဲ။ သင့်မရှိရင် အားလုံးကပဲ တောင့်တကြတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပြန်ကြတာပေါ့။ သင် နေမကောင်းဖြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ်က ဟာဝန်ပခံနိုင်ဘူး မိတ်ဆွေ။ ပြီးတော့လည်း လူချယ်စိ”

“တော်ပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ တော်လောက်ပါပြီ။ ချောင်းဆိုးဆိုးတာ အလကားဥစ္စပါ။ ချောင်းဆိုးလို့ မသေနိုင်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ်။ ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလို သင်အထိတ်အလန့် ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်ပြောဖို့ စိတ်မရှိပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ သင်သတိထားဖို့ ပြောတာပါ။ ကိုင်းလေ ... ဟောဒီပြင်သစ် အရက်နီကလေး တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကျရင် အအေးကို ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ပုလင်းဘူးဆို့ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ဆီကို လက်ကမ်းကာ -

“ကိုင်း ... သောက်ပါ မိတ်ဆွေ”

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာချိုသွေးကာ အရက်ပုလင်းကို မြှောက်၍ နှုတ်ခမ်းဖြင့် တော်လိုက်၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် ရပ်ဆိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အလွန်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လေရာ ဦးထုပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ချူကလေးများ ပင် တချင်ချင် မြည်သွားလေသည်။

“ကွယ်လွန်သွားပြီး ဟောဒီ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြုပ်နှံထားတဲ့ လူတွေကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ် သောက်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကတော့ သင် အသက်ရာကျော်ရည်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်း ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သောက်ပါတယ်”

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားကြပြန်၏။

“ဒီမြေအောက်တိုက်ခန်းကြီးတွေဟာ သိပ်ပြီး ကျယ်ဝန်းတာပဲနော်”

“မွန်ထရီဆိုတွေကလည်း သိပ်ကြီးကျယ်ပြီး လူများတဲ့ မိသားစုတွေကို”

“ဒါနဲ့ သင့် သံကိုယ်ချပ်က အမှတ်အသား တံဆိပ်ကို ကျွန်ုပ်မေ့နေပါတယ်”

“ပါးပြင်းထောင်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကို လူ့ခြေထောက်ကြီးနဲ့ နင်းထားတာလေ။ မြွေဟောက်ရဲ့အစွယ်က ခြေဖနောင့်ထဲ စိုက်ဝင်နေတယ်”

“ဆောင်ပုဒ်ကကော”

“နီမိုမီအင်ပြွန်းလာဆယ်ဆစ်”

“ကောင်းတယ်ဗျို့”

အရက်တန်ခိုးကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးများတောက်ပ၍ လာပြီးလျှင် ချူကလေးများကလည်း တချင်ချင်မြည်လျက်ရှိ၏။ အရက်နီ၏ အရှိန်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပင် ပူနွေးလှုပ်ရှား၍ လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမိုးကို ထောက်ခံထားသည့် တိုင်များ၊ အရက်စည် ဟောင်းကြီးများ၊ အရိုးပုံများကို ဖြတ်ကာ ဥမင်လှိုက်ခေါင်းများ၏ အတွင်းဘက် ကျသောနေရာများသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တရပ်နားလိုက်၍ ဖော်ကျူနာတို၏ လက်မောင်းကို တံတောင်ဆစ်အထက်မှ အရဲစွန့်၍ ဆုပ်ကိုင် လိုက်လေသည်။

“ယမ်းစိမ်းတွေ ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းမိတ်ဆွေ။ ယမ်းစိမ်းတွေ သိပ်များလာတာပဲ။ မြေတိုက်ရဲ့ မျက်နှာကြက်မှာတောင် ပင့်ကူအိမ်တွေလို တွဲလောင်း ကျနေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြစ်အောက်ကိုရောက်လာပြီ။ ဒီမှာ ကြည့်လေ အရိုးပုံတွေပေါ် ရေတစ်စက် တစ်စက် ကျနေတာ။ ကိုင်း ... ဒီတော့ အချိန်ရှိတုန်း ပြန်ကြမယ်။ မိတ်ဆွေချောင်းဆိုးတာကလည်း ...”

၆၈ □ အဓိကဗျာ

“ချောင်းဆိုးတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သွားလက်စနဲ့ ရှေ့သွားသွားစမ်းပါ။ ဒါနဲ့ မသွားခင် အရက်နီတစ်ခွက်လောက် လုပ်စမ်းပါဦး။”

ကျွန်ုပ်လည်း အရက်ပုလင်းကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်၍ပေးလိုက်ရာ သူသည် ပုလင်းကို တစ်ခါတည်းနှင့် မော့ချလိုက်လေသည်။ သူ၏ မှတ်လုံးများကား တဝင်းဝင်း တောက်ပ၍လာတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် ရယ်မောလျက် ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ပုလင်းကို အတော်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြလျက် သူ့အား ကြည့်နေမိရာ ဖော်ကျူနာတို့သည် ထိုအခြင်းအရာကို တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ ကိုးရီးကားယား ပြုလုပ်ပြန်၏။

“သင် မရိပ်မိဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်ုပ် မရိပ်မိဘူး။”

“ဒါဖြင့် သင် အသင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သင်ဟာ မေဆင် (ဗသျှူးခေါင်းဖြတ်)ထဲက မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။”

“သင်လား ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဗသျှူးခေါင်းဖြတ်”

“ကျွန်ုပ် မေဆင်အသင်းသားတစ်ယောက်ပါ။”

“ဒါဖြင့် အချက်ပြစမ်း။”

“ဟောဒီမှာ ဒါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံအင်္ကျီအလှူအောက်မှ သံလက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

သူသည် ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှ နောက်သို့ တွန့်သွားပြီးနောက် -

“သင်အလကား ရယ်စရာ လုပ်တာပါ။ ကိုင်းလေ ... အမွန်တီလာဒို ရှိတဲ့ဆီ သွားကြပါနဲ့။”

“သင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့”

သို့ပြောရင်း ကျွန်ုပ်သည် သံလက်ကလေးကို ဝတ်ရုံအောက်မှ ပြန်၍ ထည့်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် လက်ရုံးကို သူ့အား ပေးလိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို သိသိသာသာ မှီရင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘အမွန်တီလာဒို’ ကို ရှာရန် ဆက်လက်သွားကြ၏။

‘အမွန်တီလာဒို’ အရက်စည် ၈ ၆၉

သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂူ၏နိမ့်သော ခုံးများတစ်လျှောက် လျှောက်သွား၍ တစ်ဖန်အောက်သို့ နှစ်ကြိမ်မျှ ဆင်းသက်ကာ ဆက်လက် သွားကြပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သရိုင်းလိုက်ခေါင်းကဲ့သို့ အတော်ပင် နက်၍ ကျဉ်းမြောင်းသော ဂူတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာ၌ကား လေသည် လွန်စွာ ညစ်ညမ်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မီးတုတ်များပင် ကောင်းစွာ မတောက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထိုဂူ၏ အတွင်းဘက်ကျသော အစွန်း၌ ထိုထက်ငယ်သော ဂူတစ်ခုရှိပြန်ရာ ဂူ၏နံရံများမှာ ပါရစ်မြို့ရှိ သရိုင်းလိုက်ဂူများကဲ့သို့ အပေါ်အမိုးထိ လူရိုးများကို ထပ်၍တင်ထား၏။ နံရံသုံးဘက်လုံးတွင် ဤအတိုင်း ရှိနေ၏။ စတုတ္ထနံရံ၌မူ အရိုးများသည် မြေပေါ်သို့ ပရိပရဲပုံကျလျက်ရှိရာ တစ်နေရာတွင် တောင်ပိုကလေးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၍နေလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အရိုးများ ပြိုကျနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နံရံကို အတိုင်းသား မြင်ရလေရာ၊ ယင်းနံရံ၌ အနက် ၄ ပေ၊ အကျယ် ၃ ပေ၊ အမြင့် ၆ ပေ ၇ ပေခန့်ရှိ ဂူပေါက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ယင်းဂူပေါက်ကလေးမှာ အခြားတစ်ခုတစ်ရာ အကြောင်းထူးရှိမည် မဟုတ်ဘဲ နှမ်းပတ်ကျောက်မျိုး ကျောက်သားပကတိရှိနေသည့် လိုက်ခေါင်းအမိုးကို ထောက်တိုင်သဖွယ် အလယ်မှ ပိုင်းခြားထောက်ခံထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဖော်ကျူနာတို့သည် သူ၏ မီးတုတ်တို့ မြှောက်လိုက်ကာ လိုက်ခေါင်းအဆုံးကို စိစစ်ရှာဖွေရန် ကြိုးစားထား၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။ မီးရောင်ဖြင့် ဂူ၏အဆုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်နိုင်ချေ။

“သွားလေ ... အဲဒီအထဲမှာ အမွန်တီလာဒိုရှိတာပေါ့။ လူချယ်နီ အတွက်ကတော့ ...”

ကျွန်ုပ်စကားမဆုံးမီ ဖော်ကျူနာတို့က ကြားဖြတ်၍ - “ဒီလူချယ်နီဆိုတဲ့လူဟာ ဘာမှသိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးချာ” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

သူသည် ယိမ်းယိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဂူအတွင်းသို့ ရှေ့မှ ဝင်သွားရာ ကျွန်ုပ်က နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွား၏။ မကြာမီ ဂူ၏ အဆုံးသို့ရောက်၍ ရှေ့မှ ကျောက်နံရံကြီး ဆီးနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည် အံ့သြတွေဝေလျက်ရှိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျောက်နံရံနှင့် ကပ်ကာ သံကြိုးခတ်လိုက်တော့၏။ ကျောက်နံရံ၌

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နှစ်ပေခန့် အဝေးတွင် သံချိုက်ကြီးနှစ်ခု တပ်ဆင်ထားသော
တစ်ခုတွင် သံကြိုးခပ်တိုတို တစ်ချောင်းရှိ၍ အခြားတစ်ခု၌ သံ
ခလောက်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ သူ၏ခါးကို သံကြိုးဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးနောက်
သော့ခလောက်ဖြင့် ခတ်လိုက်ရသည့် အလုပ်မှာ စက္ကန့် အနည်းငယ်သာ
ကြာသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ အချိန်မှာ တိုတောင်း လျင်မြန်လှသည်ဖြစ်
သူသည် အံ့အားသင့်သဖြင့်လည်း ခုခံခြင်း မပြုချေ။ သော့ကို ပြန်၍ နှစ်
ယူလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ကာ အပေါက်ကွက်
ကလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

“သင့်လက်နဲ့ နံရံတွေ စမ်းကြည့်ပါဦး။ ယမ်းစိမ်းတွေ မဟုတ်
လား။ သိပ်ပြီး စိုထိုင်းနေတာပဲနော်။ ဒါထက် သင်ပြန်ဖို့ ဒီတစ်ခါ တောင်း
ပန်ပါရစေ။ မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ သင့်ကို ကျွန်ုပ် မှချထားခဲ့ရမယ်
နို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်မှာ တန်ခိုးအာဏာရှိသလောက်တော့ သင့်ကို ပြောခဲ့ပါရမယ်
ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေမှာ အံ့အားသင့်ခြင်း မပြေတတ်သေးပြီ
“အမွန်တီလာဒို” ဟုပင် အော်လိုက်သေး၏။

“ဟုတ်တယ် အမွန်တီလာဒို”
သို့ ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်သည် လူရိုးများ စုပုံနေသည့်အပုံထဲတွင်
အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ အရိုးများကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ကျောက်
တုံးများနှင့် အင်္ဂတေများပေါ်လာ၍ နံရံရှိ လိုက်ခေါင်းမုခ်ပေါက်ကို ကျွန်ုပ်
သည် ကျောက်အင်္ဂတေများဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ စ၍ ပိတ်လေတော့၏။

ပထမအဆင့် ပြီးလုပြီးခင်၌ပင် ‘ဖော်ကျူနာတို’၌ အတော်ပင်
အရက်မူးပြေသွားဟန် လက္ခဏာများကို တွေ့ရ၏။ တွေ့ရပုံမှာ လိုက်
ခေါင်းအနက်ထဲမှ တီးတိုးညည်းညူသံကို ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။
အသံမှာ အမူးသမားတစ်ယောက်၏ အသံမဟုတ်တော့ချေ။ ထို့နောက်
အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယအဆင့်ကို ဆင့်ပြန်
၏။ ထို့နောက် တတိယ၊ စတုတ္ထအဆင့်ကို ဆက်လက်ဆင့်ပြန်ရာ ဖြင်း
ထန်စွာ လှုပ်ရှားသော သံကြိုးသံများကို ကြားရ၏။ လှုပ်ရှားနေသော သံ
ကြိုးသံမှာ မိနစ်ပေါင်း အတော်ကြာ၍ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ကို ခေတ္တရပ်
ဆိုင်းထားပြီးနောက် အရိုးပုံပေါ်၌ထိုင်ကာ စိတ်အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
လျက် သံကြိုးလှုပ်ရှားသံများကို နားထောင်နေမိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သံကြိုးမှ တချွမ်းချွမ်း မြည်သော အသံများ ရပ်

သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း သံလက်ဖြင့် အလုပ်ကို ပြန်၍စတော့၏။ ထို့နောက်
အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ပဉ္စမဆင့်၊ ဆဌမအဆင့်၊ သတ္တမ
ဆင့်များကို ထပ်ဆင့်ပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်သော
ကျောက်နံရံအဆင့်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခေါင်းသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ တစ်ပန်
ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းနေပြန်၏။ ထို့နောက်၌ကား ကျွန်ုပ် ကိုင်
ထားသော မီးတုတ်၏ အလင်းရောင်သည် အတွင်းမှ လူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်
သို့ မှေးမှိန်စွာ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။

ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံများသည် သံကြိုးချည်ထားသော
ပုံသဏ္ဌာန်၏ လည်ချောင်းထဲမှ ဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
ရင်ဘတ်ကို ဆီး၍ထွန်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ပင်ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်
ခဏမျှ နောက်သို့ တွန်၍သွားသေး၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်၍နေ၏။
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဓားလွယ်မှ ဓားအတိုကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်
မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါ၊ ဝါး လမ်းလျှောက်၍နေမိ၏။ သို့သော် တစ်ခဏ
ချင်း၌ပင် ကျွန်ုပ် စိတ်ချမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂူ၏နံရံများကို လက်ဖြင့်
စမ်းသပ်မိ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂတေနံရံဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြန်၏။ ဟစ်
အော်နေသူအား ပြန်လှန်ပြောဆိုနိုင်တော့၏။ ကျွန်ုပ်ကား အနိုင်ရပေပြီ။
ဟစ်အော်သူလည်း ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

အချိန်ကား သန်းခေါင်ယံသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အလုပ်
လည်း ပြီးစီးရန် နီးကပ်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ် (၈)ဆင့်မြောက် အဆင့်ကို
ဆင့်ပြီးနောက် ၉ ဆင့်နှင့် ၁၀ ဆင့်ကို ဆက်လက်ထပ်ဆင့်ပြန်၏။ ထို့
နောက် နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သော ၁၁ ဆင့်မြောက်အဆင့်ကို အင်္ဂတေ
ကိုယ်လျက်ရှိရာ တစ်ပိုင်းတစ်စပင် ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ကျောက်ခဲတစ်လုံးသွင်းရန်
နေရာလွတ်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ ကျောက်တုံးမှာ အတော်အတန် လေး
လံသဖြင့် အပန်းတကြီး ချီမသယ်ယူပြီးနောက် အပေါက်ထဲသို့ပင် တစ်ပိုင်း
တစ်စထည့်သွင်းမိလေပြီ။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် လိုက်ခေါင်းမုခ်ပေါက်
အတွင်းမှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်သံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
ဆံပင်နှင့် မွေးညင်းများပင် ထောင်၍ထလာ၏။ ရယ်သံ၏ အဆုံး၌ကား
ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော အသံတစ်သံကို ထင်မကြားရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ
မြင့်မြတ်သော ဖော်ကျူနာတို၏ အသံကို ကောင်းစွာ မကျက်မိဘဲ အတော်
ပင် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်ရ၏။

“ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ... ဟီ ... ဟီ ... သိပ်ကောင်းတဲ့ ပြည်ရယ်မှုတစ်ခုပေါ့။ တကယ်အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရက်သောက်ရင်းက ပွဲရုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရယ်ကြရဦးမှာပေါ့။ ဟီ ... ဟီ ... အရက်သောက်ရင်း ... အရက်သောက်ရင်း ဟီ ... ဟီ ... ဟီ”

ကျွန်ုပ်။ “အမွန်တီလာဒို”

အသံ။ “ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟုတ်တာပေါ့ အမွန်တီလာဒို။ နို့ပေမဲ့ မှောင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကပွဲရုံမှာ ခန်းသည် လေဒီဟော်ကျူနာတို့နဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေက ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်မနေကြဘူးလား။ ကိုင်းလေ ... ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြစို့။”

ကျွန်ုပ်။ “ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြစို့။”

အသံ။ “ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတော်ကို ခံယူပြီး မွန်ထရီဆို”

ကျွန်ုပ်။ “ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတော်ကို ခံယူပြီး”

သို့သော် ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားကို ပြန်၍ ပြောသံ မကြားရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်တို၍ လာ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

“ဟော်ကျူနာတို့”

အပြေကားမရချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မီးတုတ်ကို ထိုးသွင်းကာ ကျန်နေသော အပေါက်ထဲသို့ အလင်းရောင်ကို ကျရောက်စေ၏။ ချူသံကလေးများသာ ပေါ်၍လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်စိတ်ဖြစ်ကာ စိတ်ထဲတွင်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိလေ၏။ ဥမင်လိုက်ခေါင်းများ၏ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းခြင်းကြောင့် ပေလော မပြောတတ်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို အပြီးသတ်စေရန် အမြန်သော့၍ လုပ်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး ကျောက်တုံးကို သူ့နေရာ၌ နေသားတကျထားလိုက်၏။ ထိုနောက် အင်္ဂတေဖြင့် မဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အသစ်ပြုလုပ်သော နံရံကိုမှီကာ လူရီးများကို မြေကတုတ်သဖွယ် အကာကွယ်ပြုလုပ်၍ ပုံထားလိုက်၏။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ အတွင်း၌ လူများသည် ယင်းတို့အား နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးခြင်း မပြုပေ။ တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသူသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေပါစေလော့။

ကြောင်ရုန်း

ကျွန်ုပ် ရေးသားအံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ အထူးခြားဆုံး အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုပင် ဖြစ်လင့်ကစား အရိုးသားဆုံးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါပေသည်။ ယင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ယုံကြည်ပါဟုလည်း မပြော။ ယုံကြည်ရန်လည်း မမျှော်လင့်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်ကပင် လက်မခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ယုံကြည်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် ရူးသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား မရူးပါ။ အိပ်မက်မက်၍နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

နက်ဖြန် ကျွန်ုပ် သေရမည်ဖြစ်၍ ယနေ့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ပွင့်ချမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လောလောဆယ် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အစဉ်တစိုက် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားခဲ့သော အပြစ်အပျက်များကို ထင်မြင်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မစွပ်ဘဲ ကမ္ဘာလောကကြီးကို တင်ပြရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအပြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်အား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေ၏။ ညဉ့်ပန်းခဲ၏။ ကျွန်ုပ်အား ဖျက်စီးစေခဲ့၏။ ယင်းတို့ကို ရှင်းလင်းပြရန် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား အလွန်အလွန် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စေခဲ့သော်လည်း အခြားသူများအတွက်ကား ကိုးရီးကားရား အရပ်များလောက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းမည် မဟုတ်ပါ။

ယခုအချိန်မှ နောက်အပိုတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးဆန်းနေသော ဤ အဖြစ်အပျက်ကို သာမန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအနေသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးမည် ပညာရှိ အချို့ပေါ်ပေါက်ကောင်းပေါ်ပေါက်လာပေမည်။ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်က အသေးစိတ်၍ အထိတ်တလန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်များကို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝကျသော ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်မှုတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မြင်ကောင်း မြင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးဘဝ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပညာပါရမီရှိ၍ ကြင်နာ သနားတတ်သော စိတ်ထားရှိသူ ဟူ၍ နာမည်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသိမ် မွေ့နူးညံ့ပုံမှာ အထူးပင် ထင်ရှားလှရကား ကျွန်ုပ်၏ အမေများက ရယ်သွမ်းသွေးစရာပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိရစ္ဆာန်များကို အထူးချစ်ခင် ကြင်နာတတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယင်းတို့အား အစာကျွေးကာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေရသည့်အချိန်များလောက် ပျော်ရွှင်သည့်အချိန်များ မရှိခဲ့ပါ။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် စိတ်သဘောထား ထူးခြားချက်သည် ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ ရင့်သန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင်လည်း ယင်းအချက်သည်ပင် ကျွန်ုပ်အပေါ် အဓိက ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သစ္စာရှိသော ရွေးလိမ္မာတစ်ကောင်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်နေသူများအဖို့ ကျွန်ုပ်၏ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု အတိုင်း အဆကို ပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တို့ အချစ်ကား သာမန်ပေါ်ပေါ်ဆဆနိုင်လှသော လူတို့အချစ်နှင့် နှိုင်းစာသော်ကိုယ်ကို မပက် သူတစ်ပါးအတွက် စွန့်စားတတ်ကြောင်း ရံဖန်ရံခါ စမ်းသပ်ခွင့်ရသူများသာ အသည်းနှလုံးအထိ ထိထိရောက်ရောက် သိနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခပ်စောစောပင် လက်ထပ်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် တွင်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သပ္ပာယ်ဖြစ်သည့် သဘောမျိုး ရှိသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရပါသည်။ အိမ်တွင် မွေးထားသော ချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်များအား ကျွန်ုပ်က နှစ်သက်သဘောကျသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် သူမသည် အသင့်လျော်ဆုံးသော အမျိုးအစားများကို ရရှိအောင် မဆိုင်းမတွပင် ရှာဖွေဆောင်ကြဉ်း ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ငှက်များ၊ ရွှေငါးများ၊ ရွေးချောကြီးတစ်ကောင်၊ ယုန်များ၊ မျောက်ငယ်တစ်ကောင်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင် ရှိပါသည်။

ကြောင်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကြီးမား၍ လှပပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေ၍ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် လိမ္မာနေခြင်း ရှိလှပါသည်။ သူ၏ ပါးရည်နပ်ရည်ကို ပြောပြရာတွင် အယူသီးမှု ဆိုင်အခဲကြီးမားလှသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ကပင် ကြောင်နက်များသည် အယောင်ဆောင်ထားသည့် စုန်းမများဖြစ်သည်ဟူသော ရှေးက အလွန်ခေတ်စားခဲ့သည့် အယူသီးမှု တစ်ရပ်ကိုသာ မကြာခဏ အကိုးအကား ပြုလုပ်ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သူမသည် လေးလေးနက်နက် သဘောထားသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ဖော်ပြသည်မှာလည်း ယခုအခါ မမေ့နိုင်သော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာသောကြောင့်သာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်ကြီး၏အမည်မှာ 'ပလူတို' ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အနှစ်သက်ဆုံး ချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်နှင့် တစားဖော် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ သူ့ကို ပြုစုကျွေးမွေးလေ့ရှိ၍ သူသည် အိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ် သွားရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်ပါသည်။ လမ်းထွက်ရာတွင် ကျွန်ုပ် နောက်သို့ မလိုက်စေရန် အတော်ခက်ခက်ခဲခဲ တားမြစ်ထားရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ရာ၊ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တတို့မှာ သေသောကံကြူးမှုတည်းဟူသော မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြောင့် အသုံးဘက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ (ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဝန်ခံရပါမည်။) ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တခြား စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်ကာ ပိုမိုစိတ်ထွက်လွယ်လာလျက် အခြားသူများ စိတ်သဘောထားများကို ပိုမိုဥပက္ခာပြုတတ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကိုလည်း မပြောစဖူး နှင်ပင် ငဆ ပြောဆိုလာတတ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှုတ်လွန်ရုံသာမက လက်ပါ လွန်သွားမိတတ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်များသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲမှုခံကို ခံကြရပါသည်။ ယင်းတို့အား လျစ်လျူပြုရုံမက နှိပ်စက်ကလူပင် ပြုမူခဲ့ပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်အား အမှတ်မဲ့ဖြစ်စေ၊ ချစ်ခင်၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်သောအခါများတွင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ယုန်များနှင့် မျောက်များကိုသာမက ရွေးကြီးတို့ပင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန် ဦးမလေးခဲ့ပါ။ 'ပလူတို' ကိုမူ အခြားတိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခင်မင်တွယ်ကာမှုများ

စွာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ရောဂါမှာ တိုးသည်ထက် တိုးလာပါသည်။ သေသောကံကြူးရောဂါထက် ဆိုးသောရောဂါ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါသနည်း။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အတော် အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သောကြောင့် အတော်အတန် စီစဉ်ကြောင်လာသော ပလူတိုသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆီးရူးသော စိတ်ထားအကျိုးအာနိသင်များကို ခံစားလာရပြီဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညတွင် မြို့တွင်းရှိ ကျွန်ုပ် သွားရောက်လည်ပတ်သောနေရာ တစ်ခုမှ အရက်အလွန်သောက်စားမှု ယစ်လျက် ပြန်လာခဲ့ရာ ကြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တမင်ရှောင်ရှားနေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းကိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်က အကြမ်းပတမ်း ပြုလိုက်သောအခါ ပလူတိုသည် ကြောက်လန့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို သူ၏သွားများဖြင့် ကိုက်လျက် ကျွန်ုပ်အား ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ရစေပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နတ်ကျသည်ပမာ ဒေါသဖြင့် တဆက်ဆက် တုန်နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်လိုက်သည်ကိုပင် မသိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုစိတ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ ဂျင်အရက်က သူ့ကို ဆွဲပေးလိုက်သဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ဝင်လာပြီးလျှင် ထိုစိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏အကြောအခြင်များမှ စ၍ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ မောင်းချွေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ ဓားကိုဖွင့်၍ တိရစ္ဆာန်၏လည်မျိုကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးတစ်လုံးကို မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ ကလော်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ဤမျှလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် အပြစ်ကြီးကို ယခု ကျွန်ုပ် ရေးသားဖော်ပြနေခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာပျက်ကာ ထူပူ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ စိတ်ကောင်းဝင်လာပါသည်။ အပေါ်ယံသို့ တက်နေသော အမြှပ်များသည် အချိန်ကြာညောင်းသောအခါ အနယ်ထိုင်သကဲ့သို့ လွန်ခဲ့သော ညဉ့်က အလွန်အကျွံ ဖြစ်ခဲ့မှုများသည်လည်း အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ပျောက်ပျက်သွားပါသည်။ မိမိ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း ဖြစ်၊ နောင်တလည်း ရမိပါသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်မှာ ပျော့ပျောင်း၍ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိလှသော အပေါ်ယံစိတ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကို

စိတ်ဓာတ်ကို မထိခိုက်ဘဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ အလွန်အကြူးသောက်မိပြန်ရာ ယခင် ကျူးလွန်မိခဲ့သော ပြစ်မှုသည် အရက်ခွက်ထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ကြောင်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာပါသည်။ မျက်လုံးမရှိတော့သဖြင့် ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်နေသော မျက်လုံးအိမ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း သူသည် အနာတရ ဖြစ်ဟန်မရှိတော့ပါ။ အိမ်ထဲ၌ သူသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သွားသွားလာလာ ပြုနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အရိပ်ကိုမြင်လျှင် အလွန်ထိတ်လန့်လျက် ထွက်ပြေးလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တွင် ယခင်က စိတ်မျိုး အတော်အတန် ကျန်နေသေးသည်ဖြစ်ရကား၊ ယခင်က အတော်ပင် ချစ်ခင်ခဲ့သည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က ဤကဲ့သို့ သိသိသာသာကြီး ကျွန်ုပ်အား မုန်းတီးနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ပထမတွင် ကျွန်ုပ်ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်း ဝင်လာခြင်းများ မကြာမီ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလျက် မဟုတ်မဟတ် ပြုလုပ်ခြင်းသည် လူသတ္တဝါတို့၏ ပင်ကို အရင်းခံစိတ်ဓာတ်ပေလော၊ ကျွန်ုပ်တွင် မူလစိတ်ပင် ရှိပါသေး၏လောဟု ကျွန်ုပ် တပ်အပ်မသိပါ။ အခါတစ်ရာမျှမက မလုပ်သင့်သည်ကို သိလျက်နှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်း၍ မိုက်မခြင်း အမှုများကို ကျူးလွန်မိသည်မှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။ တရားဥပဒေကို သိလျက် ထိုသိနေသည့်အကြားမှပင် ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့စိတ်သည် အမြဲတစေ တိမ်းညွတ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုစိတ်သည် ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံး အနိုင်ယူလိုက်လေတော့၏။

အတိုင်းအဆမရှိ ပြင်းပြသော အာသာဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ပျက်ဆီးကာ မူလရှိရင်းစွဲ ပင်ကိုစိတ်ကို ပို၍ အကြမ်းဖက်စေလျက်၊ မကောင်းမှုကို ပြုလိုရကား အပြစ်မရှိသောတိရစ္ဆာန်အပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်ကို ဆက်လက်အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်ရန် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်အား လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် သွေးအေးအေးနှင့်ပင် ကြောင်ကြီး၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းတစ်ခုကို ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျကာ ပြင်းထန်စွာ နောင်တရလျက် ကြိုးဆွဲချ၍

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သတ်လိုက်ပါ၏။ ဤသို့ သတ်လိုက်ရသည်မှာလည်း ကြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်နေသည်ကို သိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးတစ်စုံတစ်ရာ မပြုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ဤသို့ ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မကောင်းမှုတစ်ခု ကျူးလွန်နေသည်ကို သိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမကောင်းမှုကား ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်တရတနာတည်းဟူသော ဝိညာဉ်ကို မဟာကရုဏာတော်ရှင် ထာဝရဘုရားသခင်၏ အဆုံးအစ မရှိသော မဟာကရုဏာတော်၏ လက်လှမ်းမီရာသို့ မရောက်နိုင်အောင် ပို့ဆောင်လျက် အန္တရာယ်ပြုမည့်မကောင်းမှုကို ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှလောက် ရက်စက်လှသည့်အမှုကို ပြုခဲ့သော ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် “မီး မီး” ဟူသော အော်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နီးခဲ့ပါသည်။ အိပ်သော အိပ်ရာ၏ခန်းဆီးများမှာ မီးလောင်လျက်ရှိနေလေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးပင် မီးစွဲလောင်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး၊ အဆေခံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးလွတ်အောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကိုယ်လွတ်ရန်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်အိမ်လုံး ပြာကျသွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရှိစုမဲ့စုများမှာလည်း ပြာကျသွားပြီဖြစ်ရာ ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုးသွမ်းဟော့ရမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖျက်စီးခြင်းကို အကျိုးအကြောင်း ဝေဖန်၍ ရေးသားဖော်ပြလိုသောစိတ် မရှိတော့ပါ။ ဖြစ်ရပ်များကိုသာ ဆက်မိအောင် အသေးစိတ် ဖော်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းခြင်းရာကလေးတစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကိုပင် စိုးပါသည်။ မီးလောင်ပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် မီးလောင်ပြင်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုပါသည်။ အိမ်နံရံတစ်ခုမှလွဲ၍ အားလုံးပင် ဖြိုကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုနံရံမှာ အခန်းတစ်ခု၏ နံရံဖြစ်၍ များစွာ မဲထွယ်လှဘဲ အိမ်၏ အလယ်လောက်တွင် ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာမှာ မီးလောင်မီက ထိုနံရံဘက်သို့ ခေါင်းပြုထားခဲ့ပါသည်။ ဤနေရာတွင် အင်္ဂတေသည် အတော်အတန်ပင် မီး၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ရာ ထိုနေရာမှာ မကြာသေးမီကပင် အင်္ဂတေအသစ် ပြန်ကိုင်ထားသောကြောင့် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ ထိုနံရံအနီးတစ်ဝိုက်၌ လူအများ ဝိုင်းအုံလျက် အချို့က နံရံတစ်နေရာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“အတော်ဆန်းတယ်ဗျို့။” “သိပ်ထူးတယ်ဗျာ” စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြသော စကားများကြောင့် သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ ကပ်သွားရာ အောက်ခံအဖြူပေါ်တွင် ရုပ်လုံးကြွ ထူထားသည့်အလား အလွန်ကြီးမားသည့် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပုံဖောင်းကြွစွာ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ပုံထင်နေသည်မှာ အကယ်ပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သေသပ်ပါပေ၏။ တိရစ္ဆာန်၏ လည်ပင်းတွင်လည်း ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိနေပါသည်။

ဤပုံကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်ကာ များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးသကဲ့သို့ စဉ်းစားဉာဏ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိသမျှ ကြောင်ကြီးကို အိမ်နှင့် ကပ်နေသော ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကြိုးဆွဲချသတ်ခဲ့၏။ မီးလောင်လျှင် လောင်ချင်း ထိုဥယျာဉ်ထဲတွင် လူများဖြင့် ပြည်နေတော့ရာ ယင်းတို့အထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သစ်ပင်တွင် တွဲရစွဲ ကျနေသောကြောင့်ကို ကြိုးဖြတ်လျက် ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ် အခန်းတွင်းသို့ ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်သည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အား အိပ်ရာမှ ခိုးရန်အတွက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြိုကျသော အခြား နံရံများတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရက်စက်မှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသည့် သတ္တဝါအား လောလောလတ်လတ် ကိုင်ထားသည့် အင်္ဂတေများအတွင်းသို့ ဖိနှိပ်ထိုးသွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ဝင်သွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အင်္ဂတေတွင် ပါဝင်သည့် ထုံးနှင့်တကွ၊ မီး၏အပူရှိန်နှင့် အသေကောင်မှ ထွက်လာသည့် အမိုနီးယားဓာတ်တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် မြင်ရသည့်အတိုင်း ရုပ်ပုံသည် ဖောင်းကြွ၍ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အထက်တွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းအချက်များအတွက် ကျွန်ုပ်သည် လုံးလုံးလျားလျားပင် မဟုတ်သော်လည်း ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် အလွယ်တကူ ရှင်းလင်းယုံဆရာသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌မူ လေးနက်စွာ အမှတ်ထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ လပေါင်းများစွာပင် ထိုကြောင်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် မျက်စိထဲမှ မထွက်အောင် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်များအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် နောင်တရသကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း အစစ်အမှန် နောင်တရခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ အပေါ်ယံကြွေးမျှသာ

ဖြစ်သည် အခိုက်အတန့် စိတ်ကူးမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြောင်ကြီး ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ၎င်းနေရာတွင် လက်သစ်မွေး၍ အစားထိုးရန် ကျွန်ုပ် အမြဲတစေသွားလာ ကျက်စားလေ့ ရှိသည့် မကောင်းသော နေရာများတွင် အလားတူ အမျိုးအစားထဲမှ တစ်ကောင်ကောင်ရရန် ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက် ရှိနေပါသည်။

တစ်နေ့သောညတစ်ည၌ ကျွန်ုပ်သည် နာမည်ပျက်လောကီသော မကောင်းသောနေရာတစ်ခု၌ ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေစွာ ထိုင်နေစဉ် ထိုအခန်း၏ အဓိက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတစ်ခုဖြစ်သည့် ကြီးမားလှသော ဂျင်၊ သို့မဟုတ် ရမ် အရက်စည်ကြီးတစ်ခုပေါ်၌ မည်းမည်းသတ္တန်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစည်ကြီးအထက်ပိုင်းကို မိနစ်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ရာ ယခင်ခပ်စောစောက တစ်ခုတစ်ရာ မမြင်ရဘဲ ခုမှ ပြုန်းခနဲ မြင်ရသည်ကို အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ကပ်ကာ လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်၏။ ၎င်းမှာ အလွန်ကြီးမား၍ ပလူတိုလောက်ပင် ကြီးမားသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် အကြောင်းအချက်တစ်ခုမှလွဲ၍ ပလူတိုနှင့် တစ်သေမတိမ်း တူနေပါသည်။ ပလူတိုသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို အဖြူမွေးတစ်စက်မျှမရှိပါ။ သို့သော် ယခုကြောင်ကြီး၌မူ ကြီးမား၍ မထင်မရှားဖြစ်နေသော အဖြူကွက်ကြီး ဝမ်းဗိုက်ဆီတွင် အပြည့်ပါ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ကိုင်လိုက်သည့်အခါ ကြောင်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နေရာမှ ထပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စွာ တစ်ခွံခြံ မြည်လျက် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ပွတ်သပ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အသိအမှတ်ပြုသည်ကို သဘောကျဟန်တူပါသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ် ရှာနေသည့် သတ္တဝါမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မဆိုင်းမတွပင် ထိုကြောင်အား ဝယ်လိုကြောင်းနှင့် ဆိုင်ရှင်အား ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ဆိုင်ရှင်က သူ့ကြောင်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခင်ကလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြောင်းနှင့် ပြောပြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်ကြီးအား ဆက်လက်၍ ပွတ်သပ်ပေးနေရာ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ပြန်မည်ပြုသည်အခါ ကြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် နောက်သို့ လိုက်လိုသည့် အမူအရာမျိုးကို ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ လမ်းလျှောက်သွားနေစဉ် မကြာခဏရပ်ကာ လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်

ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်ပြောရမည်ကိုပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့် အရာဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာကာ ကြောက်လန့်ခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင် တတ်နိုင်က ယခုတိရစ္ဆာန်ကြီးကိုပင် ကိစ္စတုံး ပစ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပုံသဏ္ဌာန်သည် ထိတ်လန့်စရာ၊ ရွံ့မှန်းစရာ ကောင်းလှသည် ကြိုးစင်ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းသည် ကြောက်စရာ ကောင်းသော ရာဇဝတ်မှုကြီး၏ စိတ်ဉာဏ်ပျက်ဖွယ် ထိတ်လန့်ဖွယ် စက်ယန္တရား၊ ဘေးဒုက္ခနှင့် သေမင်းတို့၏ စက်ယန္တရားပင် မဟုတ်ပါလော။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော လူသတ္တဝါတို့နှင့် မနိုင်းယဉ်သာအောင် စိတ်ဉာဏ်ပျက်နေရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းနှင့် မျိုးတူ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ကိစ္စတုံးလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ယခု ထိုတိရစ္ဆာန်ကြီး သည် ဘုရားသခင်က အကောင်းဆုံး ဖန်ဆင်းထားသည့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူသတ္တဝါတစ်ဦးအား မခံမရပ်နိုင်လောက်သည့် ဘေးဒုက္ခတို့ကို ခံစားရအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် နေ့ရော ညပါ ရပ်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်လာပါသည်။ နေ့အချိန်များတွင် ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါမျှ အအားမထားဘဲ ညဉ့်အခါများတွင်လည်း အိပ်စက်ဆိုးများ မက်သဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်ပျပ်နိုးလာသည့်အခါများတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုတိရစ္ဆာန်၏ အာဇာလဟာပုံသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်း၏ ကိုယ်ကြီးဖြင့် လာ၍ ဖိထားသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသည်ချည်းဖြစ်ရာ ဤမျှလောက် ကျွန်ုပ်စိတ် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ပပျောက်အောင် ပြုလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲရှိနေခဲ့ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော ညဉ့်ပန်းမှုများကို ခံစားနေရသည့်အတွင်း ကျွန်ုပ်တွင် ကျန်ရှိနေသမျှသော စိတ်ကောင်းကလေးမှာလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။ မကောင်းသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ၊ အဆိုးဝါးဆုံးသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည်သာ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ကို ကြီးစိုးနေပါတော့သည်။ ပင်ကိုကပင် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် အရာဝတ္ထုအားလုံးနှင့် လူသတ္တဝါအားလုံးတို့အား မုန်းတီးလာအောင် ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိမှိတ်လျက် အရှုံးပေးလိုက်ရပြီဖြစ်သော မကြာခဏ ဒေါသထွက်တတ်မှု၏ ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ်၏ တိုးတိုး

ဖော် ဇနီးသည်ဖြစ်သူသည် အများဆုံး ခံစားရပြီးလျှင် သည်းညည်းအခဲဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူမသည် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆင်းရဲမှုကြောင့် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည့် အိမ်အိုကြီး၏ မြေတိုက်အခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ကြောင်ကြီးသည်လည်း ဇော်စောက်သော လှေကားတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရာ သူ့ကြောင် ကျွန်ုပ်မှာ စောက်ထိုးကျသွားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရသဖြင့် အတော်ပင် ဒေါသထွက်မိပါသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်အား ဟန်ထားခဲ့သော ကလေးကလေး နိုင်လှသည်။ ကြောက်ရွံ့မှုများပင် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် နေပျောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပုဆိန်ကို မြှောက်ကာ တိရစ္ဆာန်အား ချိန်ရွယ် ခုတ်ချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် ဖြစ်စေလိုသည့်အတိုင်းသာ ပုဆိန်ချက်သည် သူ့အပေါ်သို့တည်မတ်စွာ ကျရောက်သွားမည်ဆိုက ၎င်းမှာ ပွဲချင်းပြီးသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က အခုတ်လိုက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်က လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက် ပြုသည်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသအလွန်ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ပါသည်။ သူမသည် တစ်ချက်ကလေးမှပင် မည်းနိုင်ရှာဘဲ ထိုနေရာ၌ပင် လဲကျသေဆုံး သွားပါသည်။

ယင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူသတ်မှုကြီးကို ကျွန်ုပ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် အလောင်းကို လျှို့ဝှက်ရန် မည်သို့ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို သေသေချာချာ ကြံစည်စိတ်ကူးရပါတော့သည်။ နေ့အချိန်တွင်ဖြစ်စေ၊ ညအချိန်တွင်ဖြစ်စေ အိမ်နီးနားချင်းများ တွေ့မြင်သွားမည်ကို မစိုးရိမ်ရဘဲ၊ ယင်းအလောင်းကို အိမ်ထဲမှ ထုတ်သွားရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သည်ကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ သို့နှင့် စိတ်တွင် စိမ့်ကိန်း အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ခွဲစိတ်ပြီးနောက် မီးရှို့ပျောက်ဖျက်ရန် စိတ်ကူးမိပါသည်။ နောက်တစ်ခါတွင်မူ မြေအောက်လိုက်ခန်းတွင် တွင်းကြီးတစ်ခု တူး၍ မြှုပ်ရန် ကြံစည်ပါသည်။ တစ်ဖန် ခြံပင်းထဲရှိ ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချရန် စိတ်ကူးလျက် ယင်းအား ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် ထုံးစံအတိုင်း သေတ္တာထဲတွင် ထည့်ကာ ကူလီတစ်ယောက်ဖြင့် အိမ်ထဲမှ သယ်

ထုတ်သွားရန်လည်း စိတ်ကူးပေါ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယင်းတို့ထက် များစွာ ကောင်းမွန်သည်ဟု သဘောရသည့် အကြံအစည်တစ်ရပ်ကို စိတ်ကူးမိပါသည်။ ထိုအကြံမှာ အလယ်ခေတ် ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးများသည် မိမိတို့ သုတ်သင်ဖယ်ရှားလိုသူများကို အဆောက်အအုံခံရုံအတွင်းသို့ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံ သတ်ဖြတ်ပစ်သကဲ့သို့ ယင်းကိုလည်း မြေအောက်တိုက်ခန်း နံရံအတွင်း သွတ်သွင်း လိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးအတွက် မြေအောက်တိုက်ခန်းသည် ကောင်းစွာ သင့်လျော်ပါသည်။ နံရံများမှာလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ တည်ဆောက်ထားသည့်ဖြစ်ရာ စိုထိုင်းသော ရာသီဥတုကြောင့် ကောင်းစွာ မခြောက်သေးဘဲ ရှိနေပေသေးသည်။ ထိုမှတစ်ပါး နံရံတစ်ခုတွင် ခေါင်းတိုင်အငှား၊ သို့မဟုတ် မီးလင်းဖို အငှားတစ်ခုထားရှိရန် နေရာပြုလုပ်ထားသဖြင့် အစွန်းတစ်ခုရှိနေရာ၊ ထိုအစွန်းကို မြေအောက် တိုက်ခန်းအခြားနေရာများနှင့် တညီတညွတ်တည်းဖြစ်အောင် ပြန်၍ ညှိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် အုတ်များကို အလွယ်တကူ ပြန်၍ ခွာပြီးလျှင် အလောင်းကောင် ထည့်သွားပြီးနောက် အပြင်ပန်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိအောင် ယခင်နဂိုအတိုင်း ပြန်၍ ပိတ်ထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးပေါက်မိပါသည်။

ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ မမှားလှပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအော်တစ်ခုဖြင့် အုတ်များကို အလွယ်တကူ ကော်ထုတ်ပြီးလျှင် အလောင်းကောင်ကို အတွင်းနံရံတွင် တည့်မတ်စွာ ထောင်ထားကာ နေရာချလိုက်ပြီးနောက် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ယခင်က အခြေတိုင်း ပြန်လည်နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အင်္ဂတေမှုန့်နှင့် သံများကို ရှာဖွေကာ အင်္ဂတေဟောင်းနှင့် မခွဲနိုင်အောင် သရွတ်ဖော်စပ်ပြီးလျှင် ထိုအင်္ဂတေဖြင့် အုတ်အသစ် စီထားသည့်အပေါ်၌ သရွတ်ကိုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ပြီးစီးသွားသောအခါ အစစ အရာရာ ချောချောမွေမွေ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေနပ်မိပါသည်။ နံရံမှာ မကြာမီက ခွာထားသည့်အဖြစ်ကို အနည်းငယ်မျှပင် မထင်နိုင်ပါ။ ကြမ်းပေါ်မှ အမှိုက်သရိုက်များကိုလည်း အလွန်စေ့စပ် သေချာစွာ သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အောင်ပွဲရသူကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဘာ

ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမှာတော့ ငါလုပ်တာ အချည်းနှီး မဖြစ်ပါဘူး” ဟူ၍ပင် မိမိတို့ကို ကို မိမိပြောလိုက်မိပါသေးသည်။

နောက်ထပ် လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အား ဤမျှစိတ်ဝင်စား ရောက်စေခဲ့သည့် တိရစ္ဆာန်ကို ရှာဖွေရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းအား သတ်ပစ်ရန် အသေအခတ် သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်ကသာ ယင်းတို့ တွေ့ရမည်ဆိုက ယင်း၏ ကံကြမ္မာအတွက် ယုံမှားဖွယ်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တိရစ္ဆာန်မှာ ယခင် ကျွန်ုပ် စိတ်ထွက်ခဲ့စဉ်မှာ အကြမ်းဖက်မှု ကို ထိတ်လန့်ခဲ့သောကြောင့် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်ထံမှ ဖဲခွာရှောင်ရှားနေဟန် တူပါသည်။ ဤကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်တိရစ္ဆာန်ကို မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် မည်မျှသက်သာရာရခဲ့သည်ကို ဖော်ပြခြင်းငှာ မခွင့် နိုင်တော့ပါ။ ထိုညတွင် ကြောင်ကြီးသည် လုံးဝ ပေါ်မလာပါ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤအိမ်သို့ ရောက်လာပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဤတစ်ညမျှသာ စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူ သတ်မှုကြီးတန်းလန်းနှင့်ပင် ပျော်အောင် အိပ်စက်နိုင်ခဲ့ပါပေသည်။

ဒုတိယနှင့် တတိယနေ့များ ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်အား ညင်းဆဲသူ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် အသက်ရှူနိုင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ သတ္တဝါကြီးသည် ကြောက်လန့် သဖြင့် ကျွန်ုပ် နောက်ထပ် မမြင်နိုင်အောင် အဆောက်အအုံကြီးကို အပြီး တိုင် စွန့်ခွာသွားလေပြီလော။ ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်မှုကား ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက် ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် ကျူးလွန်မိသည့် ပြစ်မှုကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အနည်း အကျဉ်းမျှသာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ လူအချို့ လာ ရောက်မေးမြန်းကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်က အလွယ်တကူပင် ဖြေကြားနိုင်ခဲ့ သည်။ အချို့က ရှာဖွေရန် ပြောကြ၏။ သို့သော် ရှာဖွေ၍ တွေ့နိုင်ပါအံ့ လော။ စုံစမ်းရှာ ဖွေမှုကိုပင် ပြကြသေး၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ ရချေ။ ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် အနာဂတ်အပိုနိုင်မြဲနေပေပြီဟု သဘော ထားလိုက်ပါသည်။

လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီးနောက် စတုတ္ထမြောက်သောနေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရဲအမှုထမ်းတစ်စုအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ အဆောက် အအုံတစ်ခုလုံးကို စေ့စပ်သေချာစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှာဖွေကြပြန်ပါ

သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ထားသည့်နေရာမှာ စစ်ဆေးစုံစမ်း၍ မရနိုင် အောင် လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ တုန်လှုပ် ချောက်ချား ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရဲအရာရှိများက သူတို့ရှာဖွေရာတွင် ကျွန်ုပ် လိုက်ပါရန် ပြောသည်။ သူတို့သည် ချောင်ကြိုးချောင်ကြားပင် မကျန် ရှာဖွေကြပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တတိယအကြိမ်၊ သို့မဟုတ် စတုတ္ထ အကြိမ်မြောက် မြေအောက်တိုက်ခန်းသို့ ဆင်းကြပြန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား တစ်ချက်တလေမျှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။ မြေအောက်တိုက်ခန်းတွင် တစ်ဖက်မှ တခြားတစ်ဖက်သို့ လမ်းလျှောက်နေလိုက်ပါသည်။ လက်များ ကို ပိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုမှဤမှ လျှောက်နေပါသည်။ ရဲ အရာရှိများသည် လုံးဝ ကျေနပ်သွားပြီးနောက် ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ ချုပ်တည်း၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာနေပါသည်။ ကျွန်ုပ် အပြစ်ကင်းမဲ့မှုကို ပိုမိုသေချာအောင် စကားတစ်ခွန်းလောက်မျှ ပြောလိုက်ရန် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့လူစုသည် လှေကားသို့ တက်နေခိုက် ကျွန်ုပ်က “လူကြီးလူကောင်းများ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ သံသယရှင်းသွား အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ခင်ဗျာ ဟော ဒီအိမ်ဟာ ဆောက်ထားပုံ အတော်ကောင်းတယ်ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုသည့် ဆန္ဒက ပြင်းပြနေသဖြင့် ပြောမိပြောရာ စွတ်၍ ပြောချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနာဂင်းဆုံးဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ပါပဲဗျာ။ ဟောဒီနဲ့ရဲတွေဟာ သွားတော့မလားဗျ။ ဟောဒီ နဲ့ရဲတွေကိုလည်း ထကြီးနဲ့ကို လုပ်ထားသဗျ”

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လွန်းလှသဖြင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကြိမ်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ကို မြှုပ် သွင်းထားသော နေရာတည်တည်ရှိ နံရံကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ပြလိုက်ပါ သည်။

အလို ... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ခေါက်သံပျောက် သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ပါသည်။ ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ရှိနေသော်လည်း မကြာမီ အဆက်မပြတ် စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ ကြားရိုးကြားစဉ် အသံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ လူ၏ အသံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ အသံရှည်ရှည်

လျားလျား ဆွဲငင်ကာ ကြောက်ရွံ့သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပျော်ရွှင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံမျိုးနှင့်တူ၏။ ငရဲသားများ ဒုက္ခခံစားနေရာမှ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံများနှင့် ငရဲထိန်းတို့၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်သံတို့ ရောနှောပေါ်ထွက်လာသည့် ငရဲပြည်မှ အသံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ပြောပြရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သတိလစ်ကာ တစ်ဖက်ရှိ နံရံဆီသို့ ဒယ်ဒယ်ထိုင် လဲကျသွားပါသည်။ ချက်ချင်းပင် လေကားပေါ်သို့ ရောက်နေသော လူစုသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ အလွန်အမင်း အံ့သြလျက် ကြက်သေသေ၍ နေကြပါသည်။ ထို့နောက်တွင် သန်မာသော လက်တစ်ဒါဇင်ခန့်တို့သည် အုတ်နံရံကို ပြိုဖျက်နေကြပါတော့သည်။ နံရံလည်း ပြိုကျသွားပါပြီ။ အတွင်း၌ ကား ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ အချို့နေရာတွင် သွေးများခဲနေသည့် အလောင်းကောင်ကြီးမှာ အထင်းသားပေါ်လာပါတော့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အလောင်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သူ၏အတတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်စေလျက် သူ၏အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပါးကွက်အာဏာသားများလက်သို့ပို့သော စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် ၎င်း၏နီရဲသော မျက်လုံးတစ်လုံးဖြင့် ကြည့်ကာ နီရဲသော ပါးစပ်ကြီးက ဖြဲလျက် ထိုင်နေပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းပူနံရံ အတွင်း၌ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြောင်ကြီးကို ပိတ်ဆို့မြှုပ်နှံထားခဲ့မိချေပြီတကား။

ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ တွေ့သော စာပူ

ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးအနွယ်အကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ် မွေးဖွားရာ နိုင်ငံအကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်မရှိပါ။ တစ်နိုင်ငံတွင် လျစ်လျူရှုသည်ကို ခံရခြင်းနှင့် အချိန်ကာလ ကြာညောင်းခြင်းတို့သည် အခြားတစ်နိုင်ငံက ကျွန်ုပ်အား ပစ်ပယ်ထားသကဲ့သို့ပင် ရှိတော့၏။ မိဘဘိုးဘွားမှ ဆင်းသက်၍ ဆက်ခံရသော အမွေအနှစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပညာကို တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားနိုင်ခဲ့၏။ ပညာဆိုသည်မှာလည်း သာမန်စာပေကို တတ်ခြင်းထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သော အသိဉာဏ်ရရှိမှုကို ဆိုလိုပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရှေးအခါက လူများ အပတ်တကုတ်စုဆောင်းခဲ့သော ပုံဝတ္ထုများကို ကျွန်ုပ်မှာ ဤထိုးထွင်းသော အသိဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစေ့နီနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဂျာမန်လူမျိုးနီတိဆရာများ ရေးသားသော စာအုပ်များတွင် ကျွန်ုပ်သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားမိ၏။ သို့စိတ်ဝင်စားခြင်းမှာလည်း သူတို့ အရူးထုပ်ကို အပြောကောင်းသောကြောင့်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ကျပ်တည်းလေးနက်သော အတွေးအခေါ်များဖြင့် သူတို့၏ မမှန်ကန်မှုကို စုံစမ်းသိရှိရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ထူးခြားသော ဉာဏ်ရင့်သန်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါတစ်ရံ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြ၏။ စိတ်ကူးယဉ်မှုနည်းပါးခြင်းသည်ပင်

၉၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်မှာ ပြစ်မှုတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ အရာရာမျိုး၌ပင် မယုံသကဲ့သို့ တတ်သည်အတွက်လည်း နာမည်ကြီး၍နေ၏။

လက်တွေ့ 'နာနာနယကျိုးကြောင်းပြ' ပညာ၌ ပြင်းထန်စွာ အရသာခံလိုသော စိတ်သည် ထိုခေတ်က လူအများ မှားယွင်းတတ်သော သဘောတရားအနေနှင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်အား အသွေးအရောင် ပြောင်းစေရန် ဝင်ရောက်လာ၏။

မည်သည့်နေရာ၌မဆို ကျွန်ုပ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို ဆင်ခြင် တိုင်းတွာတတ်သော လက်တွေ့ 'နာနာနယကျိုးကြောင်းပြ' ပညာ၌ လေ့လာလိုက်စားလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းထန်လှပေရာ ထိုခေတ်က လူအများ ကလည်း မည်သည့်အရာမဆို ယုံကြည်လွယ်တတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖီလာ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့၏ ယုံကြည်လွယ်မှုသည် ကျွန်ုပ်စိတ်ဓာတ်ကိုပင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တော့၏။ ကျွန်ုပ် ဆိုလိုသည်မှာ လောကဓာတ်ပညာ၏ အချက်ကလေး၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်များအား အကိုးအကားပြုလိုသော အလေ့အထကို ဆိုလိုလေသည်။ အလုံးစုံ ခြုံ၍ ပြောရမည်ဆိုသော် မှန်ကန်သော သဘောတရား၏ နယ်နိမိတ်မှ လွန်၍ ဥပါဒါန် အစွဲအလမ်းရှိသူများထဲတွင် ကျွန်ုပ်ထက် အစွဲအလမ်းနည်းသူဟူ၍ မရှိပါပေ။ ကျွန်ုပ် ယခု ရေးသားအံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် တွေးဆမိန်းမောခြင်းတရားကို ယျာလကန်ထားသော စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ဟူ၍ စာဖတ်သူများက မယူဆဘဲ ထင်မိထင်ရာ စိတ်ကူးယဉ်ရောဂါ ထမှုဟု ယူဆမည်စိုးသဖြင့် အထက်ပါ အချက်များကို မြောက်မြားစွာ စကားပလ္လင်ခံ၍ ပြောမှသာ သင့်လျော်မည်ထင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ပြောရခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်း။

အခြားနိုင်ငံများသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လှည့်လည်ခရီးသွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်နှစ် ၁၈ ခုနှစ်တွင် လူနေအိမ်ခြေများမြှောင်လှသော 'ဂျားဗား' ကျွန်းရှိ 'ဗားဗီးယာ' မြို့ဆိပ်ကမ်းမှ အခိပီလေးရိုးကျွန်းမှ သွားသော သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ခရီးသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပင်လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း စိတ်ဂနာမငြိမ်သည်အတွက် မှတစ်ပါး အခြား သွေးဆောင်လျက်ရှိသော ရည်ရွယ်ချက်ဟူ၍ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောမှာ တန်ချိန် ၄၀၀ ရှိ၍ ဘုံဘိုင်မြို့၌ 'မလားဗား' ကျွန်းသားဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သော သင်္ဘောဖြစ်ပြီးလျှင် ကြေးနီများ

ကွပ်ထားသဖြင့် အလွန်လှပသော သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်၌ ပါရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ဝါဂွမ်း၊ သိုးမွေး၊ ဆီ၊ ထန်းလျက်၊ ထောပတ်၊ အုန်းသီးများဖြစ်၍ ဘိန်းစည် အချို့လည်းပါရှိ၏။ ကုန်စည်များ ကင်ထားပုံမှာ အတော်ပင် မသေမသပ်နိုင်လှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောမှာ အတော်ပင် လေရလျက် ဂျားဗားကျွန်း၏ အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ပင်လယ်ခရီး၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းခြင်းကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးစေရန် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှ တစ်ကျွန်းသို့ ကူးသန်းသွားလာနေသော ၂ ပင်တိုင် ၃ ပင်တိုင် ကုလားသင်္ဘောကလေးများနှင့် ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရသည်မှတစ်ပါး အခြားအနှောင့်အယှက် ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရဘဲ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ လွင့်လျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို မှီလျက်ရှိစဉ် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အလွန်ထူးဆန်း၍ အခြားတိမ်သားများနှင့် မရောဘဲ ထီးတည်းရှိနေသော တိမ်တိုက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ ယင်းတိမ်တိုက်လေးမှာ အရောင်အသွေးမှစ၍ အတော်ပင် ထူးခြားပြီးလျှင် ဗတာဗိယာမြို့မှ ထွက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ဖူးချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ယင်းတိမ်တိုက်ကလေးသည် အရှေ့ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်သို့လည်းကောင်း ရုတ်တရက်ပြန့်သွား၍ အလယ်တွင် နိမ့်ရှိုင်းသော ပင်လယ်ကမ်းရိုး သောင်တန်းကလေးသဖွယ် အနီးငွေ့တန်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ခြောက်၍ အနီသွေးရောင် ဖြစ်လာသောလကိုလည်းကောင်း၊ ပင်လယ်၏ ထူးခြားသော အခြေအနေကိုလည်းကောင်း သတိပြုမိ၏။ ပင်လယ်ရေသည် ထိုးဖောက်၍ မြင်ရလှပေတတ် ငြိမ်သက်ကြည်လင်၍ လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှာ ၁၅ လံခန့်နက်သော အနက်တွင် ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ထိုအချိန်၌ သံကိုရဲရဲအောင် မီးပုတ်ရာမှ ထွက်သော အနီးအငွေ့ အနံ့အသက်များပါသကဲ့သို့ လေသည် မခံနိုင်လောက်အောင် ပူပြင်း၍ လာတော့၏။ ညသို့ ရောက်လာရာ လေသည် တစ်စက်မျှ မတိုက်တော့ချေ။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၏ မီးတောက်သည် တိမ်းစောင်းရွေ့လျားခြင်း မရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေလျက် ဆံချည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ထားသောအခါ၌ပင် အနည်းငယ်မျှ ရွေ့လျားခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

သို့နှင့်ပင် သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် ဘေးဥပါဒ် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြီးလျှင် သင်္ဘောသည်လည်း ငြိမ်သက်သော ရေပြင် တွင် မျောပါသည်ဆိုရုံမျှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသောကြောင့် ရွက်များကို လိပ် ရန်နှင့် ကျောက်ဆူးကိုလည်း ချရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ အစောင့်ဟူ၍ လည်း မထားဘဲ သင်္ဘောသားများမှာ အများအားဖြင့် ဗသျှူးလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း သူတို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အညောင်းအညာ ဆန်တန်းကာ အိပ်စက်ကြလေကုန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ် တွင် မကောင်းသော အနိဋ္ဌာရုံ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တွေ့ကြုံရဦးမည်လောဟု အောက်မေ့ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် အလွန်ပြင်းထန်သော လေပူ မုန်တိုင်းတစ်ခု ကျရောက် တော့မည်ဟူသော အစွဲကို မျောက်ဖျက်မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကပ္ပတိန်အား ဤအကြောင်းကို ပြောသော်လည်း ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား စကားပြန်၍ပင် မပြောချေ။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်တွင် စနောင့်စနင်းရှိနေသဖြင့် အိပ်၍မပျော်ဘဲ ရှိနေရာ၊ သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်တွင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်၍ သွားမိ၏။ အပေါ်ဆုံး လေ ကားထစ်ကို နင်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်တစ်စက်မှ ဘီးလည်သံကဲ့ သို့ တဝီဝီမြည်သော အသံများကို ကြားရလေရာ ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်။ မီးသင်္ဘောသည် ဗဟိုမှ သွက်သွက်ခါ၍ သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ရေမြုပ်ရေဖွက်များသည် သင်္ဘောဦးမှလည်းကောင်း၊ ပဲ့မှလည်းကောင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျှက် ကျွန်ုပ်တို့အား ရေများ လွှမ်း သွား၏။

မုန်တိုင်း၏ အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ခတ်သော အရှိန်သည်ပင် သင်္ဘော၏ ခိုင်လုံမှုကို ထင်ရှားစေ၏။ ရေများ လွှမ်း၍ ရွက်တိုင်များပင် ပြုတ်ထွက်သွားသော်လည်း သင်္ဘောသည် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရေ ပြင်ထက်သို့ ပေါ်လာလျက် လေပြင်း၏ ဖိနှိပ်မှုအားကြောင့် ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေရာမှ တည်မတ်၍ သွားလေသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့် ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်မှာ အံ့ဩဖွယ် တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရေများ နစ်မွန်းကာ မူးမေ့လျက် ပိုဝိုင်း တိုင်နှင့် တက်မကြားတွင် ငြိတွယ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခြေကုပ်ရနိုင် ရန် အတော်ခဲယဉ်းစွာ ကြိုးစားရပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်နိုင်သောအခါ

ကျွန်ုပ်လည်း ပထမသော် လှိုင်းလုံးများထဲသို့ ရောက်နေပြီအထင်နှင့် ပတ် ဝန်းကျင်ကို မူးမူးမိုက်မိုက်ဖြင့် ကြည့်ရှုမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှာ တောင်လုံး တစ်မျှ ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလျက် လူတို့၏ စိတ်ဖြင့် စိတ် ကူး၍ပင် မရနိုင်လောက်သော လှိုင်းလုံးကြီးများပင် ဖြစ်တော့၏။ တစ်ခဏ အကြာတွင် သင်္ဘောထွက်စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ ဆိပ်ကမ်းမြို့မှ စီးနင်း လိုက်ပါလာခဲ့သော ဆွစ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားသဖြင့် ကြိုး စားဟစ်အော်ခေါ်လိုက်ရာ သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တွား၍ လာရာ၏။ သင်္ဘောပေါ်၌ အသက်မသေ ကျန်နေသူများမှာ သူနှင့် ကျွန်ုပ်သာဖြစ် ကြောင်း သိရှိရ၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ကျန်လူအားလုံးမှာ သင်္ဘောတစ်စင်း လုံးကို တိုက်ချသွားသော လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ ပါသွားရှာလေကုန်ပြီ။

သင်္ဘောခန်းများမှာ ရေမြုပ်နေပြီဖြစ်၍ ကပ္ပတိန်နှင့် မာလိန်များ မှာ အိပ်ပျော်နေရာတွင် နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားကြဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ယောက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီ မရှိဘဲ သင်္ဘောကို ကယ်တင်ရန် နည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။ တစ်ခဏချင်း၌ပင် သင်္ဘောမှာ နစ်မြုပ်၍သွား တော့မည် ထင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုများမှာ အချည်းနှီးပင်ဖြစ် မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောက်ဆူးကြိုးမှာ ကျစ်၍ထား သော အပ်ချည်မျှင်ကဲ့သို့ ပထမလေအဟုန်ဖြင့် အစိပ်စိပ် အမြွှာမြွှာ ပြတ် ထွက်သွားခဲ့ရာ အကယ်၍ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထို အခါကပင် ပျက်စီးရပေတော့မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် လေ အဟုန်စီးကာ လှိုင်းလုံးများကြားမှ ခပ်သွက်သွက် လွင့်ပါသွားလျက် ရှိလေ ၏။ သင်္ဘောပဲ့ဝိုင်းမှ သစ်သားဖြင့် လုပ်ထားသော နေရာများမှာ များစွာပင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း အနည်းနှင့်အများ ဒဏ်ရာ များ အသီးသီးရရှိကြ၏။ သို့သော် သင်္ဘောမှ ပိုက်များမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပိတ်ဆို့၍ မနေသည့်ပြင် သင်္ဘောငြိမ်ရန် ဝမ်းတွင်း၌ ထည့်ထားသော သံကျောက်များကိုလည်း များစွာ ရွှေ့ပြောင်းပစ်ချရန် မလိုတော့သဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ကြရ၏။ ပထမ မုန်တိုင်းအသံတံ၌ပင် ရှင်းလင်း သွားပြီး ဖြစ်၍ လေ၏ ပြင်းထန်သော အရှိန်ကို များစွာ မကြောက်ရတော့ ချေ။ သို့သော် လုံးဝ ရပ်စဲသွားမည်ကို စိုးရိမ် ကြောက်လန့်၍နေရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန်ဆိုးဝါးပျက်စီးလျက် ရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောအခြေအနေသည် မြင့်မားသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်

ဘဲ မလွှဲမရှောင်သော ပျက်စီးရမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုကျွန်ုပ်တို့၏ မြော်ခေါ်တွေးတောစိုးရိမ်မှုကား ရုတ်တရက် မရောက်လာသေးချေ။

၅ ရက်နှင့် ၅ ညဉ့်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်အားကို ပြည့်တင်းရသည့် အာဟာရမှာ သဘော၌ပိုင်းမှ အတော်ခဲယဉ်းစွာ ရှာဖွေရရှိသော ထန်းလျက် အနည်းငယ်သာ ဖြစ်၏။ သဘောသည်လည်း ယခင် ပထမ ကျရောက်လာသော လေပူမုန်တိုင်းကြီးလောက် မဆိုးစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပူးသမျှ မုန်တိုင်းများထဲတွင် အဆိုးဝါးဆုံးသော လေပြင်းသည် တိုက်ခတ်လျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောပျက်သည် လေပြင်းတိုက်ခတ်ရာသို့ အလွန်လျင်မြန်လှသော အဟုန်ဖြင့် မျောပါလျက်ပင်ရှိသေး၏။ ပထမ (၄) ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ သွားရာလမ်းသည် 'အရှေ့ကောင်' 'အရှေ့' စသည်ဖြင့် မပြောပလောက်ရှိမျှသာ ပြောင်းလဲလျက် ရှိ၏။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နယူးဟော်လန်' ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် မျောပါလျက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ပဉ္စမနေ့သို့ရောက်သောအခါ၌ကား လေသည် တစ်နေရာတွင် မြောက်အရပ်သို့ စု၍တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ လွန်စွာပင် အေးလာတော့၏။ နေသည် တောက်ပခြင်းမရှိဘဲ ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်ဖြင့် မှေးမိန့်စွာ ပေါ်ထွက်ကာ၍ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထက်သို့ ဒီဂရီ အနည်းငယ်မျှသာ အနိုင်နိုင်တက်၍ လာသည်ကို မြင်ရ၏။ လွှတ်လိုက်သော အရောင်မှာလည်း မပြတ်မသား မှုန်ဝါးလျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်တိမ်သားဟူ၍ မမြင်ရချေ။ သို့နှင့်ပင် လေသည် အရပ်မမှန်ဘဲ ပြင်းထန်၍ လာပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းရသလောက် ဗွန်းတည့်အချိန်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ နေထွက်လာသည်ကိုသတိပြုမိပြန်၏။ ၎င်းမှာ အရောင်လည်း မထွက်၊ ရောင်ခြည်အားလုံးပင် ဝင်ရိုးစွန်း၏ အရှိန်အဝါ ပုံးလွှမ်းနေသကဲ့သို့ တန်ပြန်အရောင်ဟပ်ခြင်းပင် မရှိဘဲ မှုန်ဝါးဝါးရှိနေ၏။ ရေပြင်၏ အဆုံးဟု ထင်ရသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အောက်ခြေသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် နေမဝင်မီအချိန်ကလေးကား နေလုံး၏ အလယ်တွင် ထူးဆန်း၍ မပြောနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခုခုကြောင့်ပေလော့ မသိ။ လျင်မြန်စွာ အရောင်ပျောက်၍သွားပြီးလျှင် အနားပတ်လည်၌သာ ငွေကွင်းကြီးသဖွယ် ကျန်ရစ်

ခဲ့ပြီးနောက် နက်ရှိုင်းသော သမုဒ္ဒရာအောက်သို့ ကျဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၆ ရက်မြောက်သော နေ့ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။ ထိုနေ့မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ရောက်မလာသေးချေ။ ဆွစ်လူမျိုးလူကြီးအတွက်မှာမူကား မည်သည့်အခါမျှ မရောက်လာတော့ပေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလမ်း ၂၀ လောက်၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထုရှိသည်ကိုပင် မမြင်နိုင်သော မှောင်ထဲတွင် ရှိနေကြကုန်၏။ အပူပိုင်းဒဏ်များတွင် တွေ့တတ်သော ပင်လယ်ရေမှ အရောင်ထွက်သည့် အလင်းရောင်တစ်မျိုးကို မြင်ရသည်မှတစ်ပါး မှောင်အတိပြီးသော ညကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား မကုန်ဆုံးနိုင်သော အချိန်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပုံးလွှမ်းလျက်ရှိ တော့၏။ လေမုန်တိုင်းမှာ ဆက်လက်တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော်လည်း ကမ်းသို့ ရိုက်ခတ်သည့် လှိုင်းတံပိုးများကိုလည်းကောင်း၊ ရေမြုပ်ရေဖွက်များကိုလည်းကောင်း မတွေ့မြင်ရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ကြောက်မက်ဖွယ်များနှင့် သစ်နက်တောက်သို့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်၍နေသော အမှောင်ထုကြီး ရှိ၏။ မိရိုးဖလာတွေး၍ ကြောက်တတ်သော ကြောက်စိတ်များသည် ဆွစ်လူမျိုးကြီး၏ ကိုယ်ထဲသို့ တစ်မိမိစိမ့်ဝင်ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာမူ အံ့သြခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသုံးမဝင်သည်ထက်ပို၍ အသုံးကျမည့် မဟုတ်သော သဘောကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ပဲ့ပိုင်းရွက်တိုင်ငုတ်ရင်း၌ ခိုင်မြဲနိုင်သလောက် ခိုင်မြဲအောင် ကိုယ်ကိုကပ်ကာ ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ကြီးကို မုန်းတီးသော စိတ်များဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အချိန်ကိုလည်း မခန့်မှန်းနိုင်၊ ရောက်ရှိနေသည်နေရာကိုလည်း သိနိုင်သည် နည်းလမ်းမရှိချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားပင်လယ်ခရီးသည်ကြီးများ ပေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာထက် တောင်ဘက်ကျသောဒေသကို ရောက်ရှိလာကြသည်ကိုမူ သိရှိရလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ရေခဲများ အဆီးအတား အနှောင့်အယှက်နှင့် မရွေ့သည်ကို အံ့သြမိ၏။

ထိုအချိန်များ၌ တောင်တစ်လုံးနီးပါးမျှမြင့်သော လှိုင်းတံပိုးလုံးများသည် ကျွန်ုပ်တို့သဘောအား တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လျက် ရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သဘောနှစ်မည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြကုန်၏။ လှိုင်းလုံးများမှာ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည်ထက် အဆမတန် ကြီးမားလှပေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ နစ်မြုပ်မသွားသည်မှာ အံ့ဖွယ်သော တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖော်ကမူ သဘောပေါ်တွင် ပါ

ရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ ပေါ့ပါးမှုကြောင့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောတည်ဆောက်ပုံ ခိုင်ခံ့သောရာမူကြောင့်ဟူ၍လည်းကောင်း ပြောနေ၏။

သို့သော် မည်မျှပင် သဘောခိုင်ခံ့သည်ဖြစ်စေ မြင့်မားသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် နက်ရှိုင်းသော ပင်လယ်ပြင်ကို ပို၍ နက်ရှိုင်းစေလျက် အလွန်အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ရှိနေရကား ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်မှာ အလွန်ဆုံး (၁) နာရီ ပို၍ခံတော့မည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောသည် အဆမတန် တက်သွားသော အခါများ၌ အထက်မှ လေကို ရှူရှိုက်ရန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည့်နှင့်အမျှ အောက်သို့ ငုတ်သွားသည့်အခါများ၌လည်း ငရဲပြည်သို့ ရောက်အောင် ကျဆင်းသွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ငြိမ်သက်ကျပ်တည်းသော လေကို ရှူရှိုက်လိုက်မိပြန်၏။

ဤသို့လျှင် ငရဲတွင်းတမျှ နက်ရှိုင်းလှသော ပင်လယ်ပြင်ချောက်ကမ်းပါးကြီးအောက်၌ ရောက်ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်က “ကြည့်စမ်းဗျို့၊ ကြည့်စမ်း ဘုရား ... ဘုရား ကြည့်လိုက်စမ်းဗျို့” ဟု အလွန်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ သို့သော် ဟစ်ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ သဘော ရောက်ရှိနေသော ချောက်ကြီးပေါ်မှ ကျဆင်းလာသော မီးရောင်ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် ယင်းမီးရောင်မှာ ချောက်၏ ကမ်းပါးယံတစ်လျှောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထင်လင်းစွာ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ အပေါ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မြင်ရသော အရာမှာ ကိုယ်ထဲမှ သွေးများကိုပင် အသွားရပ်၍ ခဲသွားစေ၏။ ရေချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ အစွန်း အလွန်မြင့်မားသော နေရာ၌ တန်ချိန် ၄၀၀၀ ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော သဘောကြီးတစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ ယင်းသဘောကြီး၏ အမြင့်ထက် အဆပေါင်း ၁၀၀ ခန့်မြင့်သည့် လှိုင်းလုံးကြီး ထိပ်ဖျား၌ပင် မြင်ရသော်လည်း သဘော၏ အရွယ်အစားမှာ အင်္ဂလန်နှင့် အိန္ဒိယပြည်စပ်ကြားတွင် ကုန်စည်တင်ဆောင်နေသည့် ကျွန်ုပ် တွေမြင်ခဲ့သမျှ သဘောများထက်ပင် ကြီးမားသေး၏။ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလှသော သဘောရေကြီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း အကွေ့အကောက်အတွန့်အချိတ်မပါဘဲ တစ်သမတ်တည်း ပြောင်ချောလျက်ရှိ၏။ အမြောက်ဝစ်ပေါက်များ စီတန်းနေ၍ ယင်းတို့မှ ကြေးဝါရောင် အမြောက်ပြောင်ကြီးတစ်တန်း ထိုသို့

လျက်ရှိ၏။ ရွက်တိုင်ကြိုးများကြားမှ မြောက်မြားလှစွာသော စစ်မီးအိမ်များသည် ထိုမှ ဤမှ လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အဓိက အံ့သြသော အချက်မှာ အဆမတန် အရှိန်ပြင်းထန်လျက်ရှိသော လေမုန်တိုင်းထဲ၌ပင် ရွက်စုံဖွင့်ကာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပထမတွေ့မြင်စဉ်က သဘောဦးကိုသာ မြင်ရ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပင်လယ်အော်ကြီးမှ ဖြည်းညင်းစွာ မြင့်တက်လာ၏။ သဘောကြီးသည် မိမိ၏ တင့်တယ်ထူးကဲသော ဘဝကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ တစ်ခဏမျှ ရပ်တည်နေရာမှ သဘောတစ်စင်းလုံး တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်လာပြီးနောက် ချောက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ထိုးဆင်းလာလေသည်။

ထိုခဏ၌ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်သော စိတ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်အား မည်ကဲ့သို့ ချုပ်ကိုင်အနိုင်ယူလိုက်သည် မသိရပေ။ နောက်သို့ အတန်ငယ် ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သဘောကြီး ပျက်စီးမည့် ရှခင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကား လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်သွားပြီးနောက် ပင်လယ်တွင်းသို့ ဦးစိုက် နစ်မြုပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုးကျလာသော သဘောကြီး၏ အရှိန်သည် ရေထဲတွင် နစ်လုနီးပါးမျှ ရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့သဘောကို ရိုက်ခတ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျလာသည့် သဘောရွက်တိုင်ကြီးများနှင့် ညီကာ ထိုသဘောကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကျသွားစဉ် သဘောကြီးသည် လည်၍နေစဉ် ဖြစ်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဗရန်းဗရင်းဖြစ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် သဘောသားများ မနိုင်မီ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးလာနိုင်လေသည်။ အတော်ခဲယဉ်းစွာနှင့်ပင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပွင့်နေသော သဘောမာလာကုန်းအပေါက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အောက်ထပ်ကုန်လှောင်ခန်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မိသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် မသိချေ။ သဘောပေါ်ရှိ ရေကြောင်းခရီးသွားလာသူများအား ပထမ မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကြောက်ရွံ့မိသော စိတ်သည်ပင် ကျွန်ုပ်အား ထိုနေရာသို့ သွားရောက် ကိန်းအောင်းနေရန် လှုံ့ဆော်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သူတို့ကို အမှတ်မဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသော အမှုအရာကြောင့် ယခုမှတွေ့ရသော သူစိမ်းများအား ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာခြင်းကို အသိပေးရန် ကျွန်ုပ်မှာ အကြောင်း

အမျိုးမျိုးကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိနေရာ ယခုကဲ့သို့ ပုန်းအောင်းနေခြင်းသာ သင့်လျော်မည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြားချပ် အနည်းငယ်ကို နေလောက်အောင် ရွှေ့ပြီးလျှင် သင်္ဘောနံဘေးမှ ပျဉ်ချပ်များအကြားတွင် လုံခြုံစွာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်လေ၏။

ပုန်း၍မျှ မပြီးမသပ်မီ သင်္ဘောခေါင်းထဲမှ ခြေသံတစ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပုန်းရကျိုးနပ်တော့၏။ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် ပုန်းအောင်းနေသော နေရာမှ ဖြတ်၍ အလွန်ချိန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်သွား၏။ သူ၏ မျက်နှာကိုကား မမြင်ရချေ။ သို့သော် သူ၏ ပုံသွင်ကိုမူ ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။ အသက်အလွန် အိုမင်းပြီးလျှင် မစွမ်းမသန်သော အနေအထားရှိ၏။ သူ၏ ဒူးများမှာ တုန်ယင်လျက်ရှိပြီးလျှင် အသက်အရွယ်၏ ကြီးရင့်ခြင်းကြောင့် သူ၏ ဒူးများကိုပင် သူမ သယ်နိုင်သကဲ့သို့ရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်သော ဘာသာစကားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်တောက်တီးကာ ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ သင်္ဘောသုံးပစ္စည်းကိရိယာတန်ဆာများနှင့် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းသော ပင်လယ်ရေပျံကြီးများထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေလျက်ရှိလေသည်။ သူ၏ ဟန်အမူအရာမှာ စိတ်ဆိုးလွယ်ခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ စိတ်တိုခြင်းများဖြင့် ရောပြွမ်းကာ 'သူငယ်ပြန်'သောအခြေအနေ၌ပင် ရှိနေဟန်တူ။ ထို့နောက် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ချေ။

အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစားမှုတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ယင်းခံစားမှုမှာ ရှေးပဝေဏီမှ ပညာရပ်များဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားသော်လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်။ နောင်အနာဂတ်ကလည်း အဖြေပေးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် သံသယဖြစ်မိ၏။ ထိုထင်မြင်ချက် ၂ ခုအနက် ဒုတိယ ထင်မြင်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ရှိသူအတွက် မကောင်းမှုဒုစရိုက်တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ် သင်္ဘောပေါက်ခြင်း၏ မူလဖြစ်ပေါ်လာပုံ သဘာဝတရားကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မည်သည့်အခါမျှ ကျေနပ်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစိတ်ကူးပေါက်မှုများသည် သူတို့၏ အခြေအမြစ်ကို ဆန်းသစ်သော သဘာဝရှိသည့် မူလဘူတမှ စနစ်သည်ကို ကား အံ့ဩဖွယ်မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်အတွင်းသို့ ဆန်းကြယ်သော အသိဉာဏ် အသစ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သင်္ဘောကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် အချိန်ကြာမြင့်တက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အကုသိုလ်ကံများမှာ နောက်ဆုံးအကျိုးပေးမည့် အချိန်သို့ စုရုံးရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ကား မသိမမြင်နိုင်သော လူများပေတည်း။ ကျွန်ုပ် တွေးတောကြဆဲ၍ မရသော သမာဓိတစ်မျိုးကို ကျင့်သုံးကာ ကျွန်ုပ်အား မမြင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ဖြတ်သွားကြ၏။ လူများသည် မမြင်သဖြင့် ပုန်းအောင်း၍ နေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် မိုက်မဲမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုပင် မာလိမ်၏ မျက်စိအောက်မှ လျှောက်လာခဲ့၏။ မကြာသေးမီကလည်း ကပ္ပတိန်၏ အခန်းထဲသို့ရောက်ကာ ယခုစာကို ရေးသည့် စာရွက်နှင့် စာရေးကိရိယာများကို ယူခဲ့သေး၏။ သို့ဖြင့်လည်း ဤစာကို ရေးခဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ ရေးရ၏။ ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကမ္ဘာကြီးသို့ ပေးပို့နိုင်ရန် အခွင့်အရေး မရှိသည်ကား မှန်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားရပေမည်။ နောက်ဆုံး အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဤစာမူကို ပုလင်းတစ်လုံးထဲ၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပင်လယ်အတွင်းသို့ ပစ်ချရပေတော့မည်။

မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုများကပင် ကျွန်ုပ်အား နက်နဲစွာ တွေးတောကြဆဲမှုများကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောရွက်တိုင်သို့တက်သည့် ကြိုးလှေကားအကန့်များနှင့် ရွက်ဟောင်း သမ္ဗာန်ငယ်အောက်ရှိ အပုံကြားတွင် မည်သူမျှ မမြင်ဘဲ လဲလျောင်းနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိသော ကံကြမ္မာ၏ ဆိုးရွားမှုကို သုံးသပ်ရင်း စည်တစ်လုံးပေါ်၌ သပ်ယပ်စွာ ခေါက်၍ တင်ထားသော ရွက်ပိုး၏ အစွန်းများပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အနီး၌ တွေ့ရသော ကတ္တရာစေးသုတ်သည့် စုတ်တံဖြင့် အမှတ်မထင် စိတ်ကူးပေါက်ရာ ရေးခြစ်နေမိ၏။ ထိုရွက်ပိုးမှာ သင်္ဘောနံဘေးတွင် ခေါက်ကျနေလျက် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ရေးခြစ်လိုက်သော စာလုံးများမှာ (တွေ့ရှိခြင်း) ဟူသော စာလုံးများ ဖြစ်လာလေသည်။

မကြာမီကပင် သင်္ဘောကြီး၏ တည်ဆောက်ပုံကို ကျွန်ုပ် လေ့လာကြည့်၏။ အမြောက်လက်နက် စသည်ဖြင့် အတော်ပင် ပြည့်စုံစွာ တပ်ဆင်ထားရှိသော်လည်း ၎င်းမှာ စစ်သင်္ဘောမဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ သင်္ဘော၏ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်တိုင်ဆိုင်ကြီးများကိုလည်း ကောင်း

တည်ဆောက်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ အများသုံးပစ္စည်းကိရိယာ အသုံးအဆောင်များကိုလည်းကောင်း ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စစ်သင်္ဘောမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆရန်ရှိ၏။ မဟုတ်သည်ကို သိရသော်လည်း ဟုတ်မှန်သည်ကိုမခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ချေ။ ယင်း၏ ဆန်းကြယ်သော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ အဆမတန် ကြီးမားလှသည့် အရွယ်အစား၊ အတန်ငယ် စွေစောင်းနေသည့် ရွက်တိုင် များပြားလှစွာ စုပုံနေသည့် ရွက်များ၊ ခပ်ရိုးရိုးရှိနေသော သင်္ဘောဦး ရှေးဆန်လှသော သင်္ဘောပုံပိုင်းစသည်တို့ကို နီးကပ်စွာ အသေးငယ်စေဖန်ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ရှေးပဝေသကီက ကြားဖူးသော အလားတူ အရာများ၊ နိုင်ငံခြားရှေးဟောင်း မှတ်တမ်းများနှင့် ကမ္ဘည်းမော်ကွန်းများတွင် မှတ်သားခဲ့ရဖူးသည်များကို သတိရစေလျက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံထဲသို့ မှန်မှားသော အရောင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောတည်ဆောက်ထားသည့် ယဉ်များကို ကြည့်ရှု၏။ အသားမှာ ကျွန်ုပ် မတွေ့မမြင်ဖူးသော အသားဖြစ်၍ ဆန်းနေ၏။ အသားမှာ သင်္ဘောဆောက်လုပ်ရန် မသင့်လျော်ဟု ထင်ရလောက်အောင် အမှတ်လက္ခဏာ များရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။ နှစ်လရှည်ကြာစွာ အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ဟောင်းနွမ်းခြင်း၊ ဆွေးမြေ့ခြင်းများအပြင် ပင်လယ်ခရီးတွင် အချိန်ကြာညောင်းခြင်းကြောင့် ပိုးများပင် ထိုးနေလျက်ရှိရာ သစ်သားအမျိုးအစားမှာလည်း အသားပွမျိုး ဖြစ်လေသည်။ စေ့စပ်စွာ ကြည့်လေလေ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေလေဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသားမှာ စပိန်ပြည်ထွက် ဝက်သစ်ချသားကို သဘာဝမဟုတ်သော နည်းလမ်းများဖြင့် ဖောင်းပွအောင် ပြုလုပ်ထားသည့် လက္ခဏာများရှိသဖြင့် အလွန်အလွန် ထူးဆန်းလေသည်။

အထက်ပါ စာပုဒ်ကို ဖတ်ရှုရာ၌ သမန်ရည်ကြာလှသော ဒတ်ချလူမျိုးရေးကြောင်း ခရီးသည်ကြီး ပြောဖူးသည့် ပုံဝတ္ထုကလေးတစ်ခုကို သတိရမိ၏။ သူပြောပုံမှာ "ကမ္ဘာ၏ တစ်နေရာ၌ ထူးဆန်းသော ပင်လယ်တစ်ခုရှိရာ ထိုပင်လယ်အတွင်း သွားလာကျက်စားနေသော သင်္ဘောများသည် အသက်ရှိနေသောလူများ ကြီးထွားသကဲ့သို့ သင်္ဘော၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရပ်အမောင်းကို ကြီးထွားစေသည်" ဟု ဆို၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်ကပင် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောသားများ၏ အလယ်တွင် အစွဲစွန့်ကာရှိနေခဲ့၏။ သူတို့၏ အလယ်၌ ကျွန်ုပ်သည် မား

များမတ်မတ် ရပ်၍ နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပမာမထား ကျွန်ုပ် ရှိနေသည်ကိုပင် သူတို့ မသိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရသော လူကြီးကဲ့သို့ သူတို့အားလုံးပင် ဦးဆံဖြူဆွတ်လျက် အသက်အရွယ် လွန်စွာ ကြီးရင့်သော အသွင်အပြင်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ ခူးများမှာ ကြွိုင်ခိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တုန်ယပ်လျက်ရှိပြီးလျှင် လက်ပြင်များလည်း ခပ်ကုန်းကုန်း ရှိနေ၏။ အရေပြားများ တွန့်လိပ်တွဲကျလျက်ရှိ၏။ သူတို့ အသံများသည်လည်း အလွန်နိမ့်၍ တုန်တုန်ယင်ယင်ပြီးလျှင် လေသံပြတ်တောင်း၏။ အညှီရောင်ဆံပင်များသည် လေမုန်တိုင်းထဲတွင် ဖရိဖရဲ ရှုပ်ထွေးလွင့်ပါးလျက် ရှိ၏။ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား သုံးစွဲရန် ခေတ်ကုန်နေသည့် အလွန်ဆန်းပြားသော အတိုင်းအထွာ ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ကြိမ်က ရွက်ပိုးကစဉ်းရောင်ကျနေကြောင်း ပြောဖူးသည်ထိုအချိန်မှ စ၍ သင်္ဘောသည် လေကြောင်းမှလွှဲပယ်လျက် အပေါ်ရွက်တိုင်များမှ အောက်ရွက်လက်တန်းအထိ ရွက်ဟူ၍ အစအနမူပင် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ရွက်လက်တန်းကြီးသည် ရေပြင်၌ ကစားကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောင်စူးစူး လမ်းကြောင်းကို ဒလဟော မျောပါလျက် ရှိလေ၏။ ယိမ်းထိုး၍နေသော သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားများမှာ ကျင့်သားရပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အနည်းငယ်မျှသာ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်လျက် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ခြေကုပ် မရနိုင်သဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။ ဤမျှလောက် ထူထည်ကြီးမားလှသော အရာဝတ္ထုကြီး နစ်မြုပ်မသွားခြင်းသည်ပင် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ဖူးသည်ထက် အဆပေါင်းရာထောင်မက ကြီးမားလှစွာသော လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် ပင်လယ် စင်ရော်ငှက် ပျံသကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာသောအဟုန်ဖြင့် ဒလဟော မျောပါလျက်ရှိလေရာ နက်ရှိုင်းသော သမုဒ္ဒရာအောက်မှ ရေသရဲကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မသတ်ရသဖြင့် ခြောက်လှန့်ရုံမျှသာ ခြောက်လှန့်သကဲ့သို့ အဆမတန် ကြီးမားလှသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် ဦးခေါင်းထောင်ကာ၊ ပတုပ်ရပ်ကာ ရှိနေကြကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ မကြာခဏ လွတ်မြောက်လာရခြင်းမှာလည်း ဤကဲ့သို့ သဘာဝဘေးဖြင့် ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းတစ်ခု ရှိပေလိမ့်မည်ဟုသာ ယူဆရပေတော့မည်။

အပေါ်ယံ ရေမျက်နှာပြင်အောက်မှ အလွန်သန့်လှသော ရေစီးကြောင်း အချို့၏ တန်ခိုးသတ္တိကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောကပွတ်တိုက်အား သူ၏ အခန်းထဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဂရုမစိုက်ချေ။ သူ၏ ရုပ်လက္ခဏာအသွင်အပြင်မှာသာ အမှတ်မဲ့ ကြည့်ရှုသောမန့်လူတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ သာမန်လူတစ်ယောက်ထက် ပိုလည်းမပို၊ လျော့လည်း မလျော့ပေ။ သို့သော် သူ့အား ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလိုသော စိတ်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း စသော စိတ်များနှင့် ရောနှောကာ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် သူ့အား လေးစားမိတော့၏။ သူ၏ ကိုယ်ဟန်အနေအထားမှာ ကျွန်ုပ်တို့လောက်ပင်ရှိ၍ အရပ် ၅ ပေ ၈ လက်မ ခန့်ရှိ၏။ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ မဝလွန်း မပိန်လွန်းဘဲ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်အလွန် အိုမင်းခြင်း၏ လက္ခဏာများသည် ထူးကဲအံ့သြလောက်အောင် ပေါ်လွင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်အား မည်မျှလောက်လှုပ်ရှား ထကြွစေသည်ကို စာဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ သူ၏နံဖူးမှာ အနည်းငယ်မျှ တွန့်လိမ်လျက်ရှိသော်လည်း နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀၀ မျှသော အသက်အပိုင်းအခြားကို တံဆိပ်ခတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ညိုသော ဆံပင်များသည် အတိတ်၏ မှတ်တမ်းကို ဆောင်ကာ သာ၍ ညိုမှိုင်းသော မျက်လုံးများမှာ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်ပျက်လတ္တံ့သော အချင်းအရာများကို ကြိုတင်သိမြင်သကဲ့သို့ရှိနေ၏။ သဘောခန်း၏ ကြမ်းပြင်တွင် သံချိတ်ဖြင့် ပိတ်ထားသည့် စာရွက်ခေါက်များ၊ လောကဓာတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံသွန်းကိရိယာများ၊ ခေတ်မမီသော ရှေးဟောင်းရေကြောင်း မြေပုံများဖြင့် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိ၏။

ကပ္ပတိန်ကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် သူ၏ ဦးခေါင်းကိုတင်ကာ အောက်သို့ ငုံ့လျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မငြိမ်သက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ စာရွက်မှာ ဘုရင်တစ်ပါး၏ လက်မှတ်တော်ပါရှိသော အမိန့်စာချွန်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ တွေးယူဆ၏။ သဘော ဝမ်းခေါင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ် ပထမ တွေ့ဖူးသော သဘောသားကြီးကဲ့သို့ သူသည် ကျွန်ုပ် နားမလည်သော နိုင်ငံခြားဘာသာတစ်မျိုးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ စကားလုံးများကို ညည်းညည်းညူညူ ရေရွတ်လိုက်၏။ ရေရွတ်သူမှာ ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်ဆစ်အနီး၌ ကပ်လျက်

ပင် ရှိသော်လည်း အသံမှာ လွန်စွာ နိမ့်လျက် တစ်မိုင်ခရီးမှ ရောက်လာသော အသံကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

သဘောကြီးတစ်စင်းလုံးနှင့်တကွ သဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးပင် အလွန်အမင်း အသက်ကြီးရင့်ခြင်း၊ ရှေးကျခြင်း စသော အသွင်များကို နောင်လျက်ရှိကြ၏။ ရှေးနှစ်ပေါင်းရာကျော်က မြုပ်နှံထားခဲ့သူတို့၏ တစ္ဆေများကဲ့သို့ သဘောသားများသည် ထိုမှတစ်ဆင့် သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများ၌ စိတ်မသက်မသာဖြင့် အလောတကြီး ရှိနေပုံ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်မှာ အသက်နှင့်အမျှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို အရောင်းအဝယ် လုပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလွန် ရှေးကျသော 'ဗော်(လ)ပက်' 'ကက်(ဒ)မိုး' နှင့် 'ပါဆီပေါ်လစ်' စသော မြို့ဟောင်းကြီးများရှိ လဲပြိုနေသော ကျောက်တိုင်ကြီးများမှ အရိပ်များ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ဖူးသော်လည်း ယခု သဘောသားများ၏ လက်ချောင်းများသည် သူတို့၏ စစ်မီးအိမ်များပေါ်သို့ ကျရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သွားရာလမ်းပေါ်သို့ လက်ရိပ်များ ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်သည်ပင် ပျက်စီးတော့မည်ကဲ့သို့ ယခင်က မခံစားခဲ့ဖူးသော အာရုံမျိုးကို ခံစားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ကြောက်ရွံ့မိခဲ့သည်များကိုပင် ပြန်၍ရှုကွယ်မိ၏။ ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းများနှင့် လေဆင်နှာမောင်းများကိုပင် မထိခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား သာမန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရသည်ဆိုလျှင် သဘောမပေါက်နိုင်စရာပင် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်တို့သဘော အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အစအဆုံးမရှိသော ညဉ့်၏ အမှောင်ထုကြီးနှင့် အမြုပ်ပင်မရှိသော ရေလွင်ပြင်ကြီးတို့က ပုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ နံဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် ၃ မိုင်ခန့် အကွာလောက်တွင် စကြဝဠာ တံတိုင်းကြီးများနှင့်တူသော မိုးကောင်းကင်သို့ ထိလုမတတ်မြင့်သည့် ရေခဲနံရံကြီးများကို ခပ်ရေးရေးမျှ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း မြင်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်း 'ဒီ'ကိုပင် ရေစီးကြောင်းဟု အမည် ပေးမည်ဆိုက ယင်းသည် ဖြူဖွေးသော ရေခဲများ၏ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ မြည်ဟည်းသော အသံဖြင့် တောင်စူးစူးသို့ ထိုရေစီးကြောင်း

၁၀၄ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အတိုင်း ရေတံခွန်တို့ ဇောက်ထိုးဆင်းသက်သို့သော အရှိန်ဖြင့် အတင်း
ဒလဟော စီးလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြောက်စိတ်ကိုပင်
လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ရှိတော့၏။ သို့သော် ဤလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
လှသော အရပ်ဒေသများသို့ ထိုးဖောက်ဖြတ်သန်းသွားလာရသဖြင့် အံ့ဩ
ခြင်းသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သေခြင်းတရားကို သိ
သည့် အသိဉာဏ်အား လွှမ်းမိုးသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသိဉာဏ်ရှိ
သော နေရာတစ်ခုသို့ ဒရောသောပါး သွားနေခြင်းဖြစ်ရာ ယင်းအသိဉာဏ်
ကား မည်သည့်အခါမျှ မပေါက်ကြားနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တည်း ဟု
သော ပျက်စီးခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသွားလျက် ရှိသော
ရေစီးကြောင်းသည်ကား တောင်ဝင်ရိုးစွန်းသို့ပင် ရောက်ကောင်းရောက်ပေ
လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရော်ရမ်းမှန်ဆမှုများကား ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းများ
စွာ ရှိပေသည်။

သင်္ဘောသားများသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မငြိမ်မသက် တုန်
လှုပ်လျက်ရှိသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုမှဤမှ လူးလားတုံ့ပြန်သွားလာ
လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာသည်ကား မျှော်
လင့်ခြင်းထက် စိတ်ပျက်ခြင်း အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လျက် ရှိကြလေ
သည်။

ထိုအချိန်၌ လေသည် ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်းဘက်မှပင် တိုက်ခတ်လျက်
ရှိလေရာ သင်္ဘောပေါ်တွင် ရွက်ဖျင်များကလည်း အတော်အတန် စုပုံ
လျက်ရှိသဖြင့် သင်္ဘောကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ပြင်ထက်မှ
မြောက်တက်သွား၏။

အို ... ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းလေစွ။ ရေခဲများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ယာဘက်မှလည်း
ကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်မှလည်းကောင်း ရုတ်တရက် လမ်းပွင့်သွားသကဲ့သို့
ဖြစ်သွား၏။ အဝေးတွင် ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်ရလျက် အမြင့်အားဖြင့်
အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်နေသော ရေခဲတောင်နံရံကြီးများအကြားရှိ အရစ်
ရစ် လှည့်လည်နေသည့် အလွန်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသော ဝဲဩဇာကြီး
ဗဟိုအချက်အချာနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွား
လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာက စဉ်းစားရန် အချိန်ပင် မရတော့ချေ။ ဝဲ

ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ တွေ့သော စာမူ ဝ ၁၀၅

ဩဇာကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်လျက်ရှိသော အရစ်များသည် တဖြည်းဖြည်း
ငယ်၍ ငယ်၍ လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်
လှုပ်ကာ ဝဲကြီး၏ အလယ်ဗဟိုသို့ မိုးကြိုးသံတမျှ ကျယ်လောင်သော
အသံကြီးဖြင့် -

“အို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါ။

ကျဆင်း”

မှတ်ချက်။ “ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ တွေ့ရသော စာမူ” ကို ပထမ

၁၈၃၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ထို့နောက် နှစ်
ပေါင်းများစွာ ကြာရှိသောအခါ ပင်(မ)လန်လူမျိုး
အက္ခရာ သင်္ချာနှင့် ပထဝီ မေဒါမောက္ခဆရာကြီး
‘မာကာတို’ ၏ ပင်လယ်ရေပုံကို လေ့လာသော
အခါ ဝင်ရိုးစွန်းပင်လယ်တွေ့ကြီးအတွင်းသို့ ရေ
များသည် ပါးစပ်ပေါက်ကြီး ၄ ပေါက်မှ အလွန်
ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ဒလဟော စီးဆင်းပြီး
လျှင် ကမ္ဘာမြေကြီးအလယ်ဗဟိုရှိ အသုတရာ နက်
လှစွာသော ချောက်ကြီးများ အတွင်းသို့ ကျဆင်း
ကြောင်း၊ ဝင်ရိုးစွန်းနေရာကိုမူ အထက်သို့ အမြင့်
အားဖြင့် တွေးတောမှန်းဆ၍ မရနိုင်လောက်သော
ကျောက်နက်တောင်ကြီးကို အမှတ်အသား ပြုထား
ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

အသံထွက်နည်းသား

BURMESE CLASSIC

မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါသည်။ အလွန် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါသည်။ ယင်းကိုပင် သင်တို့က ကျွန်ုပ်အား ရူးနေသည်ဟု ဆိုချင်ပါသလော။ ရောဂါကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံများသည် အတော်ပင် ထက်မြက်နေခဲ့၏။ သို့သော် လုံးဝပျက်ပြားမသွားခဲ့ပါ။ ထုံ၍လည်း မသွားခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် နားနှင့် ကြားရသော အကြားအာရုံမှာ ပိုမိုထက်မြက်နေပါသည်။ ကောင်းကင်တွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေကြီးပေါ်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ် အလုံးစုံ ကြားရပါသည်။ ငရဲပြည်တွင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုလည်း အားလုံးကိုပင် ကြားရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရူးနေပါသနည်း။ နားထောင်လော့၊ ကျွန်ုပ် မည်မျှလောက် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိသည်ကို ကြည့်ပါလော့။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို မည်မျှလောက် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနိုင်သည်ကို ကြည့်ပါလော့။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် မည်သို့ စတင်အကြံရလာသည်ကို ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် စိတ်ကူးပေါ်သည့် အချိန်မှစ၍ နေ့ရောညပါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲနေပါတော့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကား မရှိပါ။ မှန်း၍လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီးကို ခင်မင်ပါသည်။ သူက

လည်း ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါမျှ မတရားမလုပ်ခဲ့ပါ။ တစ်ခါမျှလည်း ကျွန်ုပ်ကို ရန်မစခဲ့ပါ။ သူ၏ ရွှေကိုလည်း ကျွန်ုပ် လိုချင်တပ်မက်စိတ် မရှိခဲ့ပါ။ ဖြစ်ရပ်မှာ အခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏မျက်လုံးကြောင့်ပင် ဖြစ်ရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ မျက်လုံးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တွင် လင်းတမျက်လုံးကဲ့သို့သော မျက်လုံးမျိုး ရှိပါသည်။ ပြာလဲ့လဲ့နှင့် အပေါ်မှ အမြွေးများ ဖုံးနေသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကျောချမ်းသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးဒဏ်မှ တစ်ခါတည်း ပယ်ရှားရလေအောင် သူ့အား သတ်ပစ်မှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ယင်းသည်ပင် အကြောင်းရင်းဖြစ်ပါသည်။ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရူးသွပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ အရူးများကား ဘာကိုမျှ မသိပါ။ သင်တို့ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို မြင်စေချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှလောက် ပီပီရီရီ ကြိုတင်ကြစည်ပြီးလျှက် ကုန်နေပျက် လုပ်ကိုင်သွားသည်ကို သင်တို့ မြင်စေချင်ပါသည်။ သူ့အား မသတ်မီ တစ်ပတ်အတွင်း အဘိုးကြီးအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ထက် ပိုမိုကြင်နာသနားမည်သူ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ညစဉ် သန်းခေါင်ယံလောက် အချိန်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူ အိပ်သည့် အခန်းတံခါးမင်းတပ်ကို အသံမကြားအောင် အလွန်ညင်သာစွာ ပြုတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းဝင်သာရုံမျှ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် မီးရောင်မထွက်အောင် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျားမျက်လုံး မီးအိမ်ကို သွင်းကာ ခေါင်းလျှို၍ သွင်းလိုက်ပါသည်။ မည်မျှလောက် အပါးကွန်၍ ကျွန်ုပ် လုပ်သည်ကို မြင်ရလျှင် သင်တို့ ရယ်မိကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကြီး အိပ်ပျော်နေသည်ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် ဖြည်းနိုင်သမျှ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားရပါသည်။ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် အဘိုးကြီး လှဲအိပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်အထိ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို အပေါက်ထဲသို့ သွင်းရသည်မှာ တစ်နာရီပင် ကြာပါသည်။ သူ့ရူးတစ်ယောက်သည် ဤမျှအထိ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိပါမည်လော။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို အလွန်အလွန် ဂရုစိုက်လျက် ယင်းတံခါး မျက်လုံးကဲ့သို့သော မျက်လုံးပေါ်သို့ မီးရောင်အမျှင်တန်းကလေးတစ်ခု

သာ ကျရောက်စေရန် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းနှင့် နှင်သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း (၇) ညမျှ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မျက်လုံးမှာ အမြဲပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်အား နောင်ယုက်နေသည်မှာ အဘိုးကြီး မဟုတ်ပါ။ သူ၏ မကောင်းဆိုးဝါးနှင့်တူသော မျက်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်သွားပြီးသော် သူ၏နာမည်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ခေါ်လျက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် သူနှင့် စကားပြောကာ “ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ရပါရဲ့လား” ဟုပင် မေးလိုက်ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညစဉ် ၁၂ နာရီလောက် သူအိပ်နေစဉ် လာကြည့်တတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်အား သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် သူသည် အလွန် နက်နဲသော ဉာဏ်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလော။

ရှစ်ရက်မြောက်သောည၌ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကိုဖွင့်ရာတွင် ခါတိုင်းထက်ပို၍ သတိထားပါသည်။ နာရီတစ်လုံး၏ မိနစ်လက်တံသည် ကျွန်ုပ်ထက်ပင် ပိုမိုလျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပေါ်မိမ့်မည်။ ထိုနေ့ည မတိုင်မီက ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းအားနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စကို မည်သည့်အခါမျှ သတိမထားမိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် အထင်ကြီးသည့် စိတ်ထားကို မနည်းပင် ချုပ်တည်းထားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်နေပြီးလျှင် တံခါးကို တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်စဉ် သူ့အား ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်သော အလုပ်များ၊ သို့မဟုတ် အကြံအစည်များကို အိပ်မက်မျှပင် သူမက်မည်ပုံ မပေါ်သည်ကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ ကျွန်ုပ် အတော်ကျေနပ်၍ သရော်ပြီးပင် ပြုံးမိပါသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး ကြားလိုက်လေသလော မသိပါ။ သူသည် ထိတ်လန့်သွားသည့်အလား အိပ်ရာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် လူးလွန်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် နောက်ဆုတ်သွားသည်ဟု သင်တို့ ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား နောက်မဆုတ်ပါ။ သူ၏ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်ဝိန်းနေပါသည်။ (သူ့ခိုးစားပြုများ၏ ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် တရုတ်ကပ်များကို ပိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။) ထို့ကြောင့် တံခါးဖွင့်နေသည်ကို သူမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို တဖြည်းဖြည်း တွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် အတွင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မီးအိမ်ကို ဖွင့်လိုက်မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်မသည် မီးအိမ်တွင် ပတ်အုပ်ထားသည့် သံဖြူပြားကို ထိခိုက်မိသဖြင့် အဘိုးကြီးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ထဲထိုင်ကာ “ဘယ်သူလဲဟေ့” ဟု အော်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ အသံလည်း မပြုဘဲနေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နာရီလုံးလုံး မလှုပ်မရှားဘဲငြိမ်နေ၍ ထိုအတောအတွင်း သူ ပြန်လှုံချသံကိုလည်း မကြားရဘဲရှိနေပါသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်နေလျက် နားစွင့်နေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညပြီး တစ်ည မသောစောင့်သူများသဖွယ်စောင့်ကာ နားထောင်နေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီပင် ညည်းသံတစ်ချက် ကျွန်ုပ် ကြားရ၍ သေလောက်အောင်ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် ညည်းလိုက်သည့် အသံပင်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သိ၏။ ထိုညည်းသံသည် နာကျင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပူဆွေးသောကြောင့်လည်းကောင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် ညည်းသံ မဟုတ်ပါ။ အမှန်ပင် မဟုတ်ပါ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လှ၍ အူထဲ အသည်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ခပ်အုပ်အုပ် အသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိ၏။ ညပေါင်းများစွာ သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်ကြီးတစ်ခုလုံး အိပ်စက်နေစဉ် ထိုအသံမျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှ ပွဲတင်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာလျက် ကျွန်ုပ်အား စိတ်နောက်ကျီအောင် နှောင့်ယှက်နေသည့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်များကို ပိုမိုလေးနက်စေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းကို ကောင်းစွာ သိသည်ဟု ပြောလိုပါသည်။

အဘိုးကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသော်လည်း သူ့ကို သနားမိပါသေး၏။ အဘိုးကြီးသည် ပထမအသံသဲ့သဲ့ကြားကတည်း ကပင် အိပ်ရာထဲတွင် လူးလွန်ကာ ခိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏ ကြောက်စိတ်များမှာ တစ်စတစ်စ တိုး၍သာ နေပါသည်။ သူသည် ယင်းတို့ကို အကြောင်းမတန် လေဟန်လှည့်စားကြည့်သော်လည်း မရနိုင်ခဲ့ပါ။ “ဘာမျှ မဟုတ်ပါသေးလေ။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တစ်လျှောက် လေတိုးနေသော ထင်ပါရဲ့” “ငါ့ရင်တစ်ကြောင်းက တစ်ချက်တည်း မြည်လိုက်သံထင်ပါရဲ့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြော

နေပါသည်။ အမှန်ပင် သူသည် ဤကဲ့သို့သော တွေးဆချက်များဖြင့် သူ
ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစားနေမိပါသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်သည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အချည်းနှီးဖြစ်ရသည်မှာ သေမင်းသည် သူ
ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာရာတွင် အမှောင်ထုကိုခိုကာ အသတ်ခံရမည့်သူအား
အမှောင်ထုဖြင့် ပုံးလွှမ်းထားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ မပြင်
နိုင်သည့် အမှောင်ထု၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် မမြင်ရ မကြား
ရဘဲလျက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအခန်းထဲသို့ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို စစ်
မိစေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်သည်းခံအောင်အည်းလျက် အိပ်ရာပေါ်သို့
ပြန်လှဲချသ် မကြားရဘဲ အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် မီးအိမ်ကို
ပုံးအုပ်ထားရာမှ အလွန်သေးနိုင်သမျှ သေးငယ်လှသော အပေါက်ကလေး
ဖြစ်လာအောင် ဖွင့်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ လင်းတ
မျက်လုံးကဲ့သို့သော မျက်လုံးပေါ်တွင် ပင့်ကူမျှင်သဖွယ် မှန်မှားမှားမီးတန်း
ကလေးကို တံခါးကြားမှ ထိုးကျသွားအောင် ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို ဖြည်း
နိုင်သမျှ ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လှစ်လိုက်လေသည်။

မျက်လုံးကား ဖွင့်နေ၏။ ပြူး၍နေအောင် ဖွင့်နေရာ၊ ယင်းကို
ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
မျက်လုံးကို အထင်သားမြင်ရ၏။ ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်
အမြွေးပုံးနေသော ထိုမျက်လုံးသည် ကျွန်ုပ်အား ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိအောင်
စိမ့်၍သွားစေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏မျက်လုံးမှ အခြားအရာတို့ကို
လည်းကောင်း မမြင်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် အလို
အလျောက်ပင် မီးရောင်တန်းကလေးကို ထိုနေရာသို့သာ အတိအကျ
ရောက်အောင် ထိုးချထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား ရူးသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံများ
အလွန် အကျွံ ထက်မြက်လာခြင်းကို အထင်လွဲ၍ ပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုမှ ကျွန်ုပ်သည် နာရီတစ်လုံးအား
ဝါဂွမ်းများဖြင့် ထွေးထားသည့်အခါ မြည်နေသည့် အသံမျိုးကဲ့သို့ ခပ်အုပ်
အုပ် ခပ်သွက်သွက် အသံတစ်ခု ကျွန်ုပ်နားထဲတွင် ကြားလာရသည်ကို
ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို ကောင်းစွာသိပါ၏။ ယင်းအသံ
မှာ အဘိုးကြီး၏ နှလုံးခုန်သံ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသံသည် စစ်သည်တော်

အား စစ်ဘင်ခရာသံက ရဲသွေးရဲမာန် တက်ကြွလာစေရန် သို့သော်
သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသကို ပိုမိုဆွပေးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်သေး
ဘဲ ငြိမ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ပင်မရှူနိုင်ပါ။ မီးအိမ်ကိုလည်း
မလှုပ်မယှက် ကိုင်ထားပါသည်။ သူ၏ မျက်လုံးပေါ်တွင် မီးရောင်တန်း
ကလေး တည်ငြိမ်စွာကျနေစေရန် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ကျွန်ုပ် ကြိုးစား
ကြည့်ပါသည်။ ဤအတောအတွင်း နှလုံးခုန်သံသည် တိုးသည်ထက် တိုး
လာပါသည်။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် မြန်သည်ထက် မြန်ကာ ကျယ်
သည်ထက် ကျယ်လာပါသည်။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ကျယ်သည်
ထက် ကျယ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကို မှတ်သားထားစေလိုပါသည်။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုလည်း ပြောပြပြီး
ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ချောက်ချားနေပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်
လှသည့် အချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်နေသည့်
အိမ်အိုကြီး၌ ယခုကဲ့သို့ ထူးဆန်းလှသည့် အသံသည် ကျွန်ုပ်အား ထိန်း
သိမ်း၍ မရနိုင်လောက်သည့် ကြောက်စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ သို့
တိုင်အောင် နောက်ထပ် မိနစ်အတော်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်သေးဘဲ
ငြိမ်နေပါသေးသည်။ သို့သော် နှလုံးခုန်သံသည် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်
လာသဖြင့် နှလုံးသည် ကွဲသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တွင် ခိုးရိမ်စိတ် အသစ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
အသံကို အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ယောက်များ ကြားသွားလေမည်လော။
အဘိုးကြီး၏ အချိန်ကား ကျရောက်လာပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျယ်လောင်
စွာ ဟစ်အော်လျက် မီးအိမ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်
၏။ သူသည် တစ်ကြိမ်သာ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်နိုင်သည်။ ချက်ချင်းပင်
သူ့အား ကြမ်းပေါ်သို့ ဆွဲချပြီးနောက် အိပ်ရာကြီးကို ဆွဲ၍ သူ့အပေါ်မှ
အုပ်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်အထိ လုပ်ကိုင်ပြီး
သမျှအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြုံးရယ်လိုက်၏။ သို့သော် မိနစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာသည်တိုင်အောင်ပင် သူ၏ နှလုံးသည် ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့်
ဆက်လက်ခုန်နေသေး၏။ သို့သော် ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့
မျှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါ။ ထိုအသံကို နံရံအား ဖောက်ထွင်း၍ ကြားနိုင်
မည် မဟုတ်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် နှလုံးခုန်သံရပ်သွားတော့၏။ အဘိုးကြီး

ကား သေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် အလောင်းကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်၏။ အဘိုးကြီးက အမှန်ပင် သေရှာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို သူ၏ နှလုံးသားပေါ်တွင် မိနစ်အတန်ကြာမျှ တင်ထားရာ ခုန်သံကား မကြားရတော့ပြီ။ သူသည် အမှန်ပင် သေလေပြီ။ သူ၏မျက်လုံးသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အား ရူးသည့်ဟု သင်တို့ ထင်နေကြသေးလျှင် အဘိုးကြီး၏ အလောင်းကို ဂုဏ်ထားရန် မည်ကဲ့သို့ လိမ္မာပါးနပ်စွာ စီမံသည်ကို ကျွန်ုပ်စိကပတ်ကုံး ပြောပြသည့်အခါ သင်တို့ ထိုကဲ့သို့ ထင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ပြု၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကို ခေါင်းတခြား၊ လက်တခြား၊ ခြေတခြားဖြစ်အောင် ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်း၏ ကြမ်းပြင်မှ ပျဉ်သုံးချပ်ကို လှန်ကာ ယင်းတို့အောက်တွင် အပိုင်းပိုင်း ပြုထားသော အဘိုးကြီး၏ အလောင်းကို ချထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မည်သည့်လူသားမျက်စိကမျှ၊ နောက်ဆုံးပြောရသော် အဘိုးကြီး၏ မျက်စိကပင် မဟုတ်မတရား ဖြစ်နေသည်ကို မရိပ်မိနိုင်အောင် ပျဉ်များကို လိမ္မာကျွမ်းကျင်စွာ လက်ရာခြေရာမပျက် ပြန်ခင်းထားလိုက်၏။ ဆေးကြောရန်လည်း မည်သည့်အစွန်း အထင်းမျှ မရှိ၊ သွေးစွန်းသွေးစမျှပင် မရှိ၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်သည် အထူးဂရုတစိုက် စီစဉ်ထားခဲ့၏။ စည်ပိုင်းပြတ်တစ်လုံးကို အောက်က ခံထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့ ဟား ဟား ဟား။

ကိစ္စများအားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ လေးနာရီထိုးလေပြီ။ သို့သော် ညလယ်ကဲ့သို့ပင် မှောင်၍နေသေး၏။ လေးနာရီထိုးနေခိုက်၌ လမ်းမဘက်ရှိ တံခါးမှ တံခါးခေါက်သံပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန် ရှိပါသလော။ လူသုံးဦး ဝင်လာ၍ သူတို့သည် ရဲအရာရှိများ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြောပြကြ၏။ ညက အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု သံသယ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ရဲဌာနသို့ တိုင်တန်းသောကြောင့် မိမိတို့အား ဤအိမ်သို့ ရှာဖွေရန် စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ပြုံးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန်

ရှိပါသလော။ ကျွန်ုပ်သည် ရဲအရာရှိများအား ကောင်းစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း ပြု၏။ အော်သံမှာ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲတွင် လန့်၍ အော်လိုက်သည့်အသံ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ အဘိုးကြီးမှာ တောသိုသွားနေကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များအား တစ်အိမ်လုံး လိုက်၍ပြ၏။ ကျေနပ်သည့်အထိ ရှာရန်ကိုလည်း ပြော၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အား အဘိုးကြီး၏ အခန်းထဲသို့ခေါ်သွား၏။ အဘိုးကြီး၏ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ လက်ရာခြေရာမပျက် မပျောက်မရှုတ် ရှိနေသည်ကိုလည်း လိုက်ပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် မည်မျှယုံကြည်သနည်းဆိုလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ကုလားထိုင်များကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ယင်းတို့အား အပန်းဖြေထိုင်ရန်ပင် ပြောလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကမူ မိမိ အသေအချာ အောင်ပွဲရလိုက်သည့်အလျောက် အလွန်အကြူး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း အဘိုးကြီး၏ အလောင်းမြှုပ်နှံထားရာ ကြမ်းပြင်နေရာပေါ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ကျကျနန ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

အရာရှိများကား ကျေနပ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်သဘောပေါက်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာလည်း ထူးထူး ခြားခြားပင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။ သူတို့ ထိုင်၍ မေးသမျှကို ကျွန်ုပ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြေကြားနေခိုက် ထွေရာလေးပါး စကားများကိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောနေကြပါသည်။ သို့သော် မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်ကို သိရှိလာရပြီးလျှင် သူတို့အား ပြန်စေချင်သော စိတ်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမှာ ကိုက်လာ၍ နားထဲတွင်လည်း ဆူဆူညူညူ အသံများ ကြားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည်ထိုင်လျက် စကားပြောနေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ် ကြားရသော အသံမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်လာပြီးလျှင် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နားထဲတွင် ကြားနေရသောအသံ ပျောက်သွားအောင် စကားများများ ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဆက်လက် ကြားနေရပြီးလျှင် အသံမှာ ပိုမိုတိကျလာပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကထက် ကျယ်လောင်စွာ သွက်သွက်လက်လက် စကားပြောလိုက်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် အသံမှာ

ကျယ်၍သာ လာပါသည်။ ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ လုပ်နိုင်မည်နည်း။ အသံမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်တိုးတိုးနှင့် ခပ်မြန်မြန် ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမျိုး နာရိတို ဝှမ်းများဖြင့် ထွေးထားသည့်အခါ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အရာရှိများကား မကြားကြသေးပါ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပိုမို လျင်မြန်၍ ပိုမို ဆူညံစွာ စကားပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အသံကား တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထကာ အသံကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်အောင်ပြော၍ လက်ဟန်ခြေဟန် ကိုးရိုးကားရားဖြင့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများကိုဝင် အခြေအတင် ပြောနေလိုက်ပါသည်။ သို့နှင့်ပင် အသံကား ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာပါတော့သည်။ သူတို့ အဘယ်ကြောင့် မပြန်ကြသေးသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူများ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းအတွက် စိတ်ထွက်အံ့ဩသကဲ့သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေပါသည်။ သို့သော် အသံကား တဖြည်းဖြည်း ကျယ်၍သာ လာပါတော့သည်။

အလို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရပါတော့အံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ အမြွှပ်များ ထွက်လာ၏။ ဝက်ရူးပြန်သကဲ့သို့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ ပါးစပ်မှ တွေ့ရာရေရွက် ကျိန်ဆဲလျက်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကိုဆွဲယူကာ ကြမ်းပျဉ်များနှင့် ပွတ်၍ ကြိတ်လိုက်၏။ သို့သော် အသံကား အားလုံးအပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးကာ အဆက်မပြတ်ဘဲ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်၍ ... ကျယ်၍ ... ကျယ်၍ လာတော့၏။ သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် ပျော်ရွှင်စွာ စကားဆက်လက်ပြောဆိုကြလျက် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူတို့ မကြားသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏လော။ အလို ... ဘုရား မဟုတ်ချေ။ သူတို့ ကြားကြ၏။ သူတို့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ သိကြ၏။ သူတို့ကား ကျွန်ုပ်၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းကို သရော်ပြောင်လှောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ပင် ထင်ခဲ့၍ ဤသို့ ထင်မိ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသည်ထက်ကား တော်သေး၏။ ဤကဲ့သို့ သရော်ခံရသည်ထက် မည်သည့်အရာကိုမဆို ခံနိုင်သေး၏။ သူတို့၏ ပြုံးရယ်ပြောင်လှောင်မှုကို ကျွန်ုပ် နောက်ထပ် မခံနိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ် ဟစ်၍ အော်လိုက်ချင်၏။ မအော်ရလျှင် သေရတော့မည်ကဲ့သို့ မနေနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ယခု နားထောင်ရင်းပင် အသံမှာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်၍ ကျယ်၍ လာပြန်ပါပြီ။

“ကိုင်း ... လူယုတ်မာတွေ ... ပရိယာယ်လုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေကြနဲ့တော့။ ကျုပ် ပြစ်မှုကို ကျုပ်ဝန်ခံတယ်။ ပျဉ်ချပ်တွေကို ခွာလိုက်၊ သာသနာမှာ ဟောဒီမှာ သူရဲ့ ရွံစရာ ကောင်းတဲ့ နှလုံးက ခုန်နေတဲ့ အသံပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်မိလေတော့သတည်း။